

„Kit küldjek el,
ki megy el nékünk?”

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2020/2.

*„Kit küldjek el,
ki megy el nékiünk?”*

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2020

A tanulmányokat összeállította:

Árvai Márta (1.), Fodor Albert (8.), Holló Péter (3.),
Kovács Zoltán (2.), Somogyi Lehel (10.), Soós Attila (7.),
Vankó Zsuzsa (4., 5., 6., 11., 12.), Vigh Ágnes (9., 13.)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon,
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor ■ Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Kvadrát Print ■ +36-30/280-6656

info@kvadratprint.hu ■ www.kvadratprint.hu

ISBN 978-615-5260-82-7 ■ ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
I. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 4.	
Részvétel a bizonyosságtevés szolgálatában: mindannyiunk kiváltsága és felelőssége	8
II. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 11.	
Kiket vont be Jézus Isten országa evangéliumának hirdetésébe földi szolgálata idején?	22
III. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 18.	
Hogyan jutott el a Krisztusról szóló örömhír a Római Birodalom egész területére az 1. században?	39
IV. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 25.	
Kik által indította el Isten utolsó kegyelmi üzenete hirdetését, és kik által akarja befejezni ezt a munkát?	51
V. TANULMÁNY ■ MÁJUS 2.	
„Mintha Isten kérne általunk...” – A személyes bizonyosságtevés biblikus alapelvei	63
VI. TANULMÁNY ■ MÁJUS 9.	
Mit tartalmaz Isten utolsó kegyelmi üzenete?	74
VII. TANULMÁNY ■ MÁJUS 16.	
Hogyan tegyünk bizonyosságot „az örökkévaló evangéliumról”?	83
Függelék 1.	99
Függelék 2.	103
VIII. TANULMÁNY ■ MÁJUS 23.	
Hogyan tegyünk bizonyosságot az élő Istenről és az istenfélelem mibenlétéről?	107

IX. TANULMÁNY ■ MÁJUS 30.

Hogyan tegyünk bizonyosságot a végső, egyetemes ítélet mibenlétéről és elérkeztéről? 122

X. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 6.

Hogyan tegyünk bizonyosságot a teremtő Isten imádásának jeléről? 136
Függelék 148

XI. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 13.

Hogyan tegyünk bizonyosságot „Babilon elestéről”? 152

XII. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 20.

Hogyan tegyünk bizonyosságot a harmadik angyal üzenetében foglaltakról? 163

XIII. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 27.

Hogyan tegyünk bizonyosságot arról, hogy „Isten parancsolatai és Jézus hite megtartása” által lehet felkészülni a Krisztussal való találkozásra? 173

Igék minden napra

ÁPRILIS 185
MÁJUS 186
JÚNIUS 187

BEVEZETÉS

S zombatiskolai tanulmányaink ebben a negyedévben a személyes bizonyágtevés szolgálatában való részvételre buzdítanak, az arra való felkészülésben kívánnak segíteni. Évek óta látjuk annak szükségességét, hogy gyülekezeteink és gyülekezeteink tagjai egyenként Isten országa szorgos munkásaivá váljanak. Azt szeretnénk elérni, hogy mindannyian aktívan végezzük a bizonyágtevés szolgálatát a magunk természetes környezetében. Bárcsak felráznának ezek a tanulmányok, ráébresztenének küldetésünk fontosságára, és gyakorlati segítséget nyújtanának ahhoz, hogy bölcsen és bátran képviseljük a ránk bízott üzenetet!

Az idők jelei szinte a fülünkbe harsognak. A világ tömegei, saját országunk lakosai, illetve a közvetlen környezetünkben élők azonban még mindig szinte semmit sem tudnak a hamarosan bekövetkező eseményekről és Jézus visszajövetelének nagy reménységéről. Bárcsak személyes megszólításként hatna ránk az alábbi igeszakasz:

„Ha az őrálló látja a fegyvert jönni, s nem fújja meg a trombitát, a nép nem kap intést, majd eljön a fegyver, s utolér közülük valamely lelket, ő a maga vétke miatt éretik utol, de vérét az őrálló kezéből kérem elő. Te, embernek fia, őrállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, megintsed őket az én nevemben.” (Ezék 33,6–7)

Részvétel a bizonyágtevés szolgálatában: mindannyiunk kiváltsága és felelőssége

1 Milyen hasonlatokkal szemléltette Krisztus követőinek a világban betöltött szerepét? Mindenkire kivétel nélkül vonatkoznak ezek a kijelentések, vagy csak egyes kiválasztott és tehetséges evangélistákra?

Mt 5,13–16 ■ „Ti vagytok a földnek sói, ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek.

Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város.

Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak.

Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

.....

.....

Ha bizonyágtevésről van szó, sok esetben csak arra gondolunk, mit mondjunk az embereknek, hogyan fogalmazzuk meg érthetően és világosan az igazság különböző pontjait. Ezek az igék azonban arról szólnak, hogy nem korlátozódhat a missziónk bizonyos alkalmakra, vagy néhány kiválasztott személyre. Az életünk minden vonatkozása fontos és kihatással van a körülöttünk élő emberekre. Krisztus arra vágyik, hogy az Ő szeretete és jelle-

me mutatkozzék meg általunk. Így lett áldássá Ábrahám élete Kánaán lakói számára, József pedig az egyiptomi Potifár házában, majd az egész országra kiterjedt a befolyása, mint ahogyan Dánielnek is a babiloni udvarban. Pál apostol akkor is Krisztus szolgálója volt, amikor a filippi börtönben Silással dicséretet énekeltek, vagy amikor fogolyként Rómába vitték, és hajótörést szenvedtek.

Jézus hasonlatai arra utalnak, hogy mindenképpen észrevehető egy hívő keresztény jelenléte a környezetében: akár a só íze, vagy a gyertya fénye, kihat a befolyása a környezetére. Mennyire vagyunk ennek tudatában?

„A sónak az eltartásra szánt anyaggal teljesen össze kell vegyülnie, azt egészen át kell hatnia és át kell járnia. Hasonlóképpen, csakis személyes érintkezés útján juthat el az emberekhez az evangélium megmentő ereje. Nem menthetjük meg őket nagy tömegben, hanem csak egyenként. A személyes befolyás hatalom. Ezért közel kell jutni azokhoz, akiket segíteni akarunk.

A só íze a keresztény életerejét jelképezi: Jézusnak szívünkben lakozó szeretetét és Krisztusnak a mi teljes valónkát átható életszentségét. Krisztus szeretete kiárad a szívből, és másokat is befolyásol – ha bennünk lakozik, másokra is kiárad. Úgy kell hozzájuk közelednünk, hogy szívük a mi önzetlen részvétünktől és szeretetünktől felmelegedjék. Az őszinte hívőkből életet jelentő erő árad szét azokra, akikkel kapcsolatba kerülnek. Azonban mégsem az emberek, hanem Isten Lelkének ereje végzi el az átalakító munkát.

A próbák türelmes hordozása, az élet hálára indító áldásai, bátor kiállás a kísértésekkel szemben, a szelídség, kedvesség, a kegyelem és szeretet természetes megjelenése azok a fény sugarak, amelyek Isten természetét vetítik az emberek elé, ellentétben az önző szív sötéttségével, amelyben az élet sugarai sohasem világíthatnak.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Ti vagytok a földnek sói c. fej.)

„Beszédünk, ténykedésünk, öltözködésünk, viselkedésünk, sőt még arckifejezésünk is befolyást áraszt. Az ilyen benyomások következményeit – jókat vagy rosszakat – senki sem tudja felmérni. Minden ilyen hatás egyben magvetés is, amely meghozza a maga termését. Ez is egy-egy láncszem az emberi események hosszú láncában, amelynek nem látjuk a végét. Ha példamutatásunkkal segítünk másokat a jó elvek kialakításában, akkor erőt adunk nekik a jó cselekedetekhez. Ezután ők ugyanilyen befolyást árasztanak másokra, és azok is másokra. Eközben tudtunkon kívül ezrek meríthetnek áldást befolyásunkból.

A jellem hatalom. Az igaz, önzetlen, istenfélő élet csendes bizonyoságtévésének szinte ellenállhatatlan befolyása van. Ha életünk Krisztus jellemét tükrözi, akkor együtt működünk vele lelkek megmentésében, és csakis akkor tudunk együtt munkálkodni Istennel, ha életünk az Ő jellemét tükrözi.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Talentumok c. feje.)

2 Milyen tapasztalatok birtokában tudjuk valóban készségesen és örömmel megosztani másokkal az evangéliumot?

2Pt 1,16 ■ „Mert nem mesterkélte meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét, hanem mint akik szemlélői voltunk az ő nagyságának.”

1Pt 2,9 ■ „Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.”

1Jn 1,1 ■ „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szeminkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek Ígétéjéről...”

Lk 8,38–39 ■ „Kérte pedig őt az az ember, akiből az ördögök kimentek, hogy övele lehessen; de Jézus elbocsátotta őt, mond-

ván: Térj vissza házadhoz, és beszéld el, milyen nagy dolgokat tett az Isten veled. Elment azért, hirdetvén az egész városban, milyen nagy dolgokat cselekedett Jézus ővele.”

.....

.....

.....

Nem száraz elméleteket kell közölnünk az emberekkel, hanem az általunk is tapasztalt, átélt valóságot. Krisztus bűnbocsátó kegyelmét, a lelki gyógyulást, vigaszt, mennyei erőt, amit nyertünk, személyes tapasztalatunkként adhatjuk tovább, és vágyat ébreszthetünk másokban is az evangélium megismerésére. Aki igazán értékeli ezeket a mennyei ajándékokat, az szeretné megosztani barátaival, ismerőseivel, hogy ők is megtalálhassák a megoldást életük problémáira. Akkor lesz igazán hiteles a bizonyágtevésünk, ha látják rajtunk a lelki békét és örömet, amit elnyerhettünk a megváltás által.

„A meggyógyított gadarai férfiak voltak az első misszionáriusok, akiket Jézus elküldött, hogy prédikáljanak az evangéliumról Dekapolis környékén. Csak nagyon rövid ideig részesültek abban a kiváltságban, hogy hallhatták Krisztus tanítását. Egyetlen prédikációja sem jutott el a fülükbe. Nem tudták úgy tanítani az embereket, mint a tanítványok, akik nap mint nap Jézussal voltak. De a saját személyükben hordozták annak bizonyágát, hogy Jézus a Messiás. El tudták mondani, amit megismertek, amit ők maguk láttak, hallottak és éreztek, hiszen tanúi voltak Krisztus hatalmának. Ez az, amit mindenki megtehet, akinek szívét megérintette Isten kegyelme. János, a szeretett tanítvány ezt írta: »Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemekkel láttunk, amit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek Igéjéről (...) amit hallot-

tunk és láttunk, hirdetjük néktek.« (1Jn 1,1–3) Krisztus tanúiként el kell mondanunk, amit tudunk, amit mi magunk látunk, hallottunk és átéltünk. Ha lépésről lépésre követjük Jézust, jogunk van elmondani a lényegét annak, ahogyan vezetett bennünket. Elmondhatjuk, hogyan tettük próbára az ígéretét, és hogyan találtuk igaznak. Bizonyosságot tehetünk arról, hogy megismertük Krisztus kegyelmét. Urunk erre a tanúságtételre hív el, mert ennek hiányában a világ elpusztul. (...)

A lélekmentés egyik leghatékonyabb módja, ha mindennapi életünkkel példázzuk jellemét. Másokra gyakorolt befolyásunk nem annyira attól függ, amit mondunk, inkább attól, amik vagyunk. Az emberek harcolhatnak vagy dacolhatnak érveinkkel, ellenállhatnak felhívásainknak, de az önzetlen szeretetet sugárzó élet olyan érv, amelynek nem tudnak ellentmondani. A Krisztus szelídségével jellemezhető következetes élet hatalom a világon.

Krisztus tanítása a meggyőződés és tapasztalat szoros kapcsolatára épült. Akik tőle tanulnak, az isteni rendelés szerinti tanítókká válnak. Ha olyan ember szólja Isten ígését, aki megszentelődött általa, akkor az Igének életadó ereje van, amely vonzóvá teszi a hallgatók számára, és meggyőzi őket élő valóságáról. Ha valaki szeretetből fogadta el az igazságot, ez megmutatkozik meggyőző modorában, hanghordozásában. Azt hozza az emberek tudomására, amit maga látott, hallott, átvett az élet Igéjéből, hogy mások is közösségben legyenek vele Krisztus ismerete által. Az Ő bizonyossága – amely az oltárról vett eleven szénnel érintett ajkáról származik – igazság a fogékony szív számára, és a jellem megszenteléséért munkálkodik. (...)

Nem mondható el addig valakiről, hogy megtért, amíg meg nem születik benne a vágy, hogy másokkal is tudassa, milyen hű barátra talált Jézus Krisztusban. A megmentő és megszentelő igazság nem zárható be a szívbe.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Hallgass, némulj el!”; Megtaláltuk a Messiást c. fejt.)

3 Miért olyan nagy felelősség az Istentől nyert megbízás teljesítése? Milyen következményei lehetnek a mulasztásainknak?

1Pt 3,15 ■ „Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel.”

1Kor 9,16 ■ „Mert ha az evangéliumot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert szükség kényszerít engem. Jaj ugyanis nékem, ha az evangéliumot nem hirdetem.”

Ezék 3,18 ■ „Ha ezt mondom a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg, és te őt meg nem inted és nem szólsz, hogy visszatérítsd a hitelent gonosz útjáról, hogy éljen: az a gonosztevő az ő vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg.”

.....

Saját üdvösségünk is veszélybe kerül, ha közömbössé válunk mások megmentése iránt. Ha belegondolunk, hogy hanyagságunk, vagy alkalmatlanságunk miatt emberek veszhetnek el, súlyos teher nehezdedhet ránk. De Krisztus nem megítélni vagy kétségbe ejteni akar bennünket, hanem csak azt szeretné, ha az Övéhez hasonló megmentő szeretet és készség indítana minket is a megváltás örömhírének közvetítésére.

„Szerte körülöttünk lelkek vesznek el bűneikben. Évente ezrek és ezrek halnak meg Isten és az örök élet reménye nélkül. A szerencsétlenségek, betegségek és Isten büntetései már végzik feladatukat, és lelkek rohannak vesztükbe, mert az igazság fénye nem csillan ösvényükre. Mégis mily kevesen tartják felelősnek magukat embertársaik állapotáért! A világ pusztulófélben van, de ez azokat is alig érdekli, akik állítják, hogy hisz-

nek a legmagasztosabb és legnagyobb horderejű igazságban, amelyet valaha is halandókra bízta. Isten elvárja népétől, hogy legyen segítők jobbja a pusztulók elérésében. Mégis mily sokan elégedettek a semmittevéssel. Hiányzik az a szeretet, mely arra készítette Krisztust, hogy otthagyja mennyei otthonát, magára vegye az ember természetét, hogy emberként elérhesse, és Istenhez vonhassa az embert. Halálszerű alvás, bénultság ül Isten népén. Ez akadályozza, hogy megértsék az idők szükségletét” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VI. köt., 445. o.)

„Isten az Ő kegyelmének és igazságának bizományosaivá tette népét. Helyteleníti hanyagságukat, melyet az áldások embertársaikhoz való eljuttatása terén mutatnak. Tételezzük fel, hogy Anglia valamelyik távoli gyarmata éhínség és fenyegető háború miatt szorult helyzetbe kerül. Ezrek haldokolnak az éhségtől. Erős ellenség is gyülekezik határainkon, fenyegetve őket. Az anyaország megnyitja magtárait, a lakosság adományai ömleni kezdenek. Hajórajt rakodnak be becses, létfontosságú cikkekkel, s elindítják őket a szenvedés területére, azok imáinak kíséretében, akiknek szíve segítségére indított. Eleinte nyílegyenest a céljuk felé haladnak. De miután szem elől veszítik a szárazföldet, az éhezőknek szánt élelem szállítóinak buzgalma lelohad. Bár azt végzik, ami az anyagok munkatársaivá teszi őket, mégis elvesztik kezdeti jó benyomásaikat. Gonosz tanácsosok kísértésbe viszik őket.

Szigetcsoport esik útjukba, s bár még távol vannak céljuktól, elhatározzák, hogy kikötnek. A kísértés erősebbé válik. A nyereszkeskedés lelkülete hatalmasodik el gondolataikon. Előnyös kereskedelmi lehetőségek nyílnak előttük. S akikre a hajórajt bízta, hagyják rábeszélni magukat, hogy maradjanak a szigetcsoporton. A könyörület eredeti szándéka elhalványul, eltűnik szemük elől. Feledik az éhezőket, akikhez küldték őket. A készleteket a maguk céljaira fordítják, az önzés csatornáiba terelik a jöttetek eredményét. Ön-

ző nyereségre cserélik a létfenntartás eszközeit, s hagyják meghalni embertársaikat. A pusztulók kiáltása fölszáll az égbe, s az Úr feljegyzi a rablás történetét. Gondoljunk e szörnyűsége: emberek halnak meg, mert akikre a segítség eszközeit bízták, hűtlennek bizonyultak. Nehéz felfognunk, hogy bárki ilyen rémes bűnben legyen vétkes. Mégis utasítottak, hogy megmondjam: a keresztények naponta megismétlik ezt a bűnt.

Sokan visszatartják azt, amit az Úr rájuk bízott a figyelmeztetésnek híjával levő világ üdvösségére. (...) Bárcsak akadnának megszentelt keresztények, bárcsak volna krisztusi következetesség, bárcsak tanúi lennénk a hitnek, amely szeretetből munkálkodik s megtisztítja a lelket. Segítsen minket Isten bűnbánatot tartani, s lomha mozgásunkat megszentelt, serény tevékenykedésre váltani. Segítsen szavainkkal és tetteinkkel bizonyítani, hogy felelősnek tartjuk magunkat a pusztulók üdvösségéért.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII. köt., Felelősségünk c. fej.)

4 Kíván-e Isten olyan szolgálatot bárkitől is, amire nincsen elég képessége és ereje? Kitől nyerhetünk alkalmaságot a másokért végzett szolgálatra?

2Móz 3,10–12 ■ „És mondta Mózes az Úrnak: Kérlek, Uram, nem vagyok én ékesen szóló sem tegnaptól, sem tegnap előttől fogva, sem azóta, hogy szólottál a te szolgáladdal; mert én nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok.

Az Úr pedig mondta néki: Ki adott száját az embernek? Avagy ki tesz némává vagy siketté, látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr? Most hát eredj és én leszek a te száddal, és megtanítlak téged arra, amit beszélned kell.”

Jer 1,6–9 ■ „Ah, ah Uram Isten! Ímé, én nem tudok beszélni, hiszen ifjú vagyok én! Az Úr pedig mondta nékem: Ne mondd

ezt: Ifjú vagyok én, hanem menj mindazokhoz, akikhez küldelek téged, és beszéld mindazt, amit parancsolok néked.

Ne félj tőlük, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged! – mondta az Úr.

És az Úr kinyújtotta kezét, megillette számat, és mondta nekem: Ímé, az én ígéimet adom a te szádba!”

„Az isteni parancs pillanatában Mózesnek nem volt önbi-zalma, úgy érezte, hogy lassú beszédű és félénk. Erőt vett rajta a tehetetlenség érzése, amikor arra gondolt, hogy neki kell Isten szócsövének lennie Izráelhez. Miután azonban elfogadta a megbízást, egész szívvel belevetette magát a munkába, teljesen az Úrban bízott. Küldetésének nagysága meg-mozgatta értelmi képességeinek legjobb erőit. Isten megál-dotta készséges engedelmességét, s ékesszólóvá, reménytel-jessé és öntudatosá tette. Alkalmassá vált a legnagyobb szolgálatra, amelyet Isten valaha is emberre bízott. Tanulság számunkra, hogy Isten mit tehet azok jellemének megerősí-tése érdekében, akik teljesen bíznak benne és maradéktalanul alávetik magukat parancsainak.

Ha elfogadjuk az Isten által ránk helyezett felelősséget, és teljes szívünkkel eleget teszünk, akkor elnyerjük az ahhoz szükséges erőt. Bármilyen szerény legyen is a tisztség, de ha Isten erejében bízva hűen törekszünk munkája végzésére, el-érjük az igazi nagyságot. Ha Mózes csak a maga erejére és bölcsességére támaszkodott volna, és mohón fogadta volna a nagy megbízatást, ezzel bebizonyította volna alkalmatlansá-gát. Az a tény, hogy az ember saját gyengeségét érzi, bizo-nyítja, hogy tudatában van a rábízott munka nagyságának, s ezért Istenhez fordul tanácsért és erőért.” (Ellen G. White: *Pát-riárkák és próféták*, Mózes c. fej.)

„Sokkal kevésbé szabad bízunk abban, amit az ember tud tenni, de sokkal jobban kell hinnünk abban, amit Isten tehet minden hívő lélekért. Az Úr szeretné, ha hittel fordulnánk hozzá. Szeretné, ha nagy dolgokat várnánk tőle. Ő fogékonyabbá tehet. Meg tud áldani jártassággal és ügyességgel. Vigyük minden adottságunkat a munkába, kérjünk bölcsességet Istentől, és ha kérünk, Ő megadja nekünk. Az Úr művét az isteni és az emberi eszközök együttműködésével lehet befejezni. Önigazult emberek látszólag lehetnek akár tevékenyek is a menny művében, ám ha nem imádkoznak, fáradozásuk hiábavaló.” (Ellen G. White: *Keresztény szolgálat*, A siker bizonyossága c. feje.)

5 Mire int bennünket az egytalentumos szolga példája? Lehetséges-e, hogy valaki tényleg semmilyen szolgálatra nem alkalmas?

Mt 25,18.24–29 ■ „Aki pedig az egyet kapta, elmenvén, elásta azt a földbe, és elrejtette az ő urának pénzét.

Előjött pedig az is, aki az egy talentumot kapta, és mondta: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vetettél, és ott is takarsz, ahol nem vetettél. Azért félvén, elmentem és elástam a te talentumodat a földbe, ímé megvan, ami a tied.

Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és megszorítottatik; akinek pedig nincsen, attól az is elvétetik, amije van.”

Lk 16,10 ■ „Aki hű a kevésen, a sokon is hű az; és aki a kevésen hamis, a sokon is hamis az.”

.....

.....

.....

Ha arra gondolunk, hogy milyen sokan tétlenek a misszió szolgálatában, felmerül a kérdés: vajon Isten nem adott semmilyen képességet vagy lehetőséget azoknak, akik másokra bíznak minden felelősséget? Lehetséges, hogy valaki semmire nem alkalmas, és semmit sem tehet mások megmentéséért?

Annyit egészen biztosan mindenki meg tud tenni, hogy imádságban hordozza családtagjai, ismerősei sorsát, és az evangélium hirdetésében is részt vehet ezen a módon. De ezen kívül is adódik sok olyan feladat, amire a legegyszerűbb hívő ember is alkalmassá válhat, ha a készség megszületik szívében. Gondoljunk a kis rabszolgalányra, aki Naámán házában szolgált, és végül nemcsak urának gyógyulását segítette elő, de megtérését is. Sorolhatnánk még a jelentéktelennek tűnő emberek kis szívességeiről, apró jótetteiről szóló feljegyzéseket, amelyeknek messze ható következményei lettek.

Tehát ne gondoljunk soha a saját gyengeségünkre, alkalmatlanságunkra, hiszen Isten minden őszinte szándékot értékeli, és meg tudja áldani az áldozathozatal legkisebb megnyilvánulását is.

„Sokan különleges képességre vágnak, amellyel csodálatos munkát végezhetnének, közben szem elől tévesztik a kezük ügyében levő feladatokat, amelyeknek elvégzésével kellemezzé tehetnék az életet. Fogjanak hozzá ahhoz a munkához, ami éppen előttük van! Az eredmény nem annyira a képességen, mint inkább a határozottságon és készségen múlik. Nem a ragyogó képességek tesznek alkalmassá arra, hogy megfelelően lássuk el munkánkat, hanem a mindennapi feladatok lelkiismeretes elvégzése, a megelégedettség, a mások sorsa iránti őszinte, képmutatás nélküli érdeklődés. A legszerényebb sorsúak között igazi kiválóság található. A szerető szívvel és hűséggel végzett mindennapi feladatok is kedvesek Isten előtt.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Elizeus elhívása c. fejelet)

„Vannak, akik úgy érzik, hogy haszontalanul élnek, hiszen nem tesznek semmit Isten országa építéséért, mert foglalkozásuk nem közvetlenül kapcsolódik a valláshoz. Nincs igazuk. Ha olyan munkát végeznek, amit valakinek el kell végeznie, ne vádolják magukat azzal, hogy Isten nagy családjának hasznavehetetlen tagjai! Nem szabad figyelmen kívül hagyni a legkisebb feladatokat sem. Minden becsületes munka áldás, és ha lelkiismeretesen látjuk el, nagyobb megbízatásokra is felkészíthet.

Isten legmagasabb rendű szolgálatként fogadja el legkisebb szolgálatunkat is, ha teljes odaadással végezzük. Semmilyen áldozatunk sem kicsi előtte, ha őszinte szívvel és örömmel hozzuk.

Megváltónk arra szólít fel bennünket, hogy bárhol vagyunk, vállaljuk azt a feladatot, amely éppen kínálkozik. Ha családunk igényli szolgálatunkat, végezzük el szívesen, hogy otthonunkat kellemessé tegyük! Ha anya vagy, neveld gyermekeidet Krisztusnak! Ez éppúgy Istenért végzett szolgálat, mint a lelkészé a szószéken. Ha a konyha a munkaterületed, igyekezz tökéletes szakács lenni! Készíts egészséges, tápláló és ízletes ételeket! És miközben a legjobb hozzávalókból főzöl, gondolj arra, hogy értelmet a legjobb gondolatokkal kell betöltened! Ha a földet kell művelned, vagy bármi más foglalkozást kell üznöd, végezz ott is jó munkát! Figyelj oda arra, amit teszel! Minden munkádban képviseld Krisztust! Tégy úgy, ahogyan Ő tenne a helyedben!

Legyen bármilyen kicsi a talentumod, Istennél van hely számára. A bölcsen használt egy talentum ellátja a maga feladatát. Mi növeljük, Isten pedig megsokszorozítja képességeinket, ha a kis feladatokat lelkiismeretesen elvégezzük. Ezek az apró feladatok fogják a legáldottabb befolyást árasztani Isten művére.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Talentumok c. fejelet)

6 Milyen áldások kísérik a Krisztusért végzett önzetlen szolgálatot még akkor is, ha nem látjuk azonnal az eredményt?

Zsolt 126,5–6 ■ „Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jön elő, kévéit emelve.”

Jn 4,26 ■ „Aki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen.”

.....

.....

.....

Szeretnénk azonnali eredményt látni munkánk során, de ez nem mindig történik meg. Emberek megtérése sokszor hosszú folyamat, Isten türelmesen munkálkodik mindenkinek az életében, amíg a döntő változás bekövetkezik. De ha kitartóan fáradozunk másokért, akkor egyrészt a mi hitünk és jellemünk épül és erősödik, másrészt értékelni tudjuk a változás apróbb jeleit is mások életében. Nagy ajándék és öröm az is, hogy Krisztus munkatársai lehetünk és így mindig több tapasztalatban és áldásban részesülhetünk.

„Akik életüket a krisztusi szolgálatnak szentelik, tudják, mi az igazi boldogság. Érdeklődésük és imáik messze túlmutatnak saját énjükön. Maguk is aszerint növekednek, ahogy igyekeznek másokon segíteni. Kapcsolatba kerülnek a legszélesebb tervekkel, a legpezsdítőbb feladatokkal, tudni fogják, hogyan növekedhetnek mindegyre úgy, hogy a világosság és az áldás isteni csatornájába helyezik magukat. Az ilyenek a mennyből nyernek bölcsességet. Mindinkább azonosulnak Krisztussal minden tervében.

Jóllehet a végső nagy jutalom Krisztus eljövetelekor adatik majd meg, az Istenért végzett hűséges szolgálat már ebben az életben elveszi jutalmát. A munkásnak akadályokkal, ellenállással, zord és szívfacsaró rosszallással kell szembetalálnia magát. Előfordulhat, hogy nem is láthatja saját szemével fáradozásai gyümölcsét. Ő azonban mindezek ellenére tevékenykedésében áldott jutalomra lel. Mindazok, akik átadják magukat Istennek, és önzetlenül szolgálják az emberiséget, a dicsőség Urával munkálkodnak együtt. Ez a gondolat megédesít minden vesződséget, megacélozza az akaratot, erőt önt a lélekbe bármi eshetőséggel szemben.

Isten el tudta volna érni a célját, ti. hogy megmentse a bűnösöket a mi segítségünk nélkül is, de hogy Krisztuséhoz hasonló jellemet fejlesszünk ki, osztoznunk kell az Ő munkájában. Hogy bemehessünk az örömébe – abba az örömbé, hogy megláthatjuk azokat a lelkeket, akik az Ő áldozata által nyerték el az üdvösséget –, ki kell vennünk részünket a munkájából, amit megváltásuk érdekében végez.” (Ellen G. White: *Keresztény szolgálat*, A szolgálat jutalma c. fejezet.)

Az e heti adomány a szociális osztály munkáját támogatja.

Kiket vont be Jézus Isten országa evangéliumának hirdetésébe földi szolgálata idején?

1 Miért egyszerű halászokat választott Jézus tanítványainak?

Mt 4,18–22 ■ „Amikor pedig a Galileai-tenger mellett járt Jézus, látott két testvért, Simont, akit Péternek neveznek, és Andrást az ő testvérét, amint a tengerbe hálót vetettek, mert halászok voltak. Mondta nékik: Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok. Azok pedig azonnal otthagya a hálókat, követték őt. Onnan továbbmenve látott más két testvért, Jakabot, a Zebedeus fiát, és Jánost, amannak testvérét, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal a hálóikat kötözgették; és hívta őket. Azok pedig azonnal otthagya a hajót és atyjukat, követték őt.”

Vö. 1Kor 1,26–29 ■ „Mert tekintsétek csak a ti hívátásokat, atyámfiai, hogy nem sokan hívtak bölcsék test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek. Hanem a világ bolondjait választotta ki magának Isten, hogy megszegyenítse a bölcséket; és a világ erőtleneit választotta ki magának Isten, hogy megszegyenítse az erőseket. A világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse, hogy ne dicsekedjék Őelőtte egy test sem.”

Zsolt 25,9 ■ „Igazságban járattja az aláztosokat, és az ő útjára tanítja meg az aláztosokat.”

(Miért nem az ószövetségi írásokban jártas, képzett írástudókat és rabbikat próbálta meg Jézus bevonni az evangélium hirdetésébe? Miért hirdettek volna ők „más evangéliumot”? Vö. Gal 1,6–7.)

.....

.....

„Azok, akik nem tudják elfogulatlanul megvizsgálni az övékétől eltérő véleményen lévők bizonyítékait, nem alkalmasak az Isten művében való tanításra. (...) **Minden tanítónak tanulónak kell lennie**, hogy szemei felkentek lehessenek és meglássák Isten növekvő igazsága bizonyítékait. *(Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt., 411. o.)*

Jézus már tizenkét éves korában tapasztalatot szerezhett a rabbik és az írástudók lelkületével, az igazsághoz való viszonyulásukkal kapcsolatban (Lk 2,41–47), amely tapasztalatát az evangéliumok tudósítása szerint a későbbi évek csak megerősíthették. Láthatta, hogy korának bölcsei a nemzet köztiszteletben álló tanítóiként nem voltak hajlandók Tőle tanulni, s ezzel elzárták magukat „az igazságtól” (Jn 14,6), a nagyobb világosságtól, „a világ világosságától” (Jn 8,12).

„Jézus szavai úgy érintették a szívüket, ahogy emberi szavak még soha. Isten világosságot akart árasztani Izráel vezetőire, ezért azt az egyetlen eszközt használta, amellyel elérhette őket. **De Izráel előljárói büszkeségükben nem ismerték el, hogy bárki is taníthatná őket.** Ha Jézus úgy jelent volna meg, hogy megpróbálja ezt tenni, akkor meg sem hallgatják. Azzal hízelegtek maguknak, hogy ők tanítják Jézust, vagy legalábbis próbára teszik írásismeretét. Jézus fiatalos szerénysége és kedvessége eloszlatta előítéleteiket. Értelmük öntudatlanul megnyílt Isten szava előtt, és a Szentlélek a szívükhöz szólt. **Be kellett látniuk, hogy Messiás-várásuk nem**

a próféciaán alapult, mégsem akartak lemondani a becsvágyuknak hízelt elméletekről. Nem akarták elismerni, hogy helytelenül értelmezték az Írásokat, amelyek tanítására jogot formáltak. Szájról szájra terjedt a kérdés: Honnan vette tudását ez a fiú, hiszen sohasem tanították? **A világosság fénylett a sötétségben, »de a sötétség nem fogadta be azt« (Jn 1,5).**” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 58. o.)

Jézus egyszerű, előítéletekkel és téves elméletekkel meg nem fertőzött, tiszta gondolkodású emberekkel tudta megértetni az evangéliumot igazi jelentőségében. Péter és András, Jakab és János nem rendelkeztek ugyan magas szintű képzettséggel, azonban önmagukat megalázva készek voltak tanulni „Krisztus iskolájában”.

„Jézus tanulatlan halászokat választott, akiket nem neveltek koruk hagyományai és téves szokásai szerint. Alázatos és tanítható férfiak voltak – olyanok, akiket kiképezhetett a munkára. [...] Ilyen embereket hívott el Jézus munkatársaiul, akiknek abban a kiváltságban volt részük, hogy kapcsolatban lehettek vele. A világ nagy embereinek sohasem volt ilyen tanítójuk. Amikor a tanítványok elvégezték a Megváltó iskoláját, nem voltak többé tanulatlanok és műveletlenek. Gondolkodásban és jellemben Őhöz váltak hasonlóvá, s az emberek észrevették rajtuk, hogy Jézussal voltak (Apcsel 4,13).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 199. o.)

2 Milyen súlyos jellemhibák ismeretében és ellenében választotta ki Jézus Jánost? Hogyan igazolódott a döntése?

Lk 9,49–50 ■ „Feelve pedig János, mondta: Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben ördögöket űz, és eltiltottuk őt, mivelhogy téged nem követ mivelünk. Mondta neki Jézus: Ne tiltsátok el, mert aki nincs ellenünk, mellettünk van.”

Lk 9,51–55 ■ „Történt pedig, amikor az idő elközelgett, hogy Ő felvitessék, eltökélte magát, hogy Jeruzsálemba megy. Követeket küldött az Ő orcája előtt, és azok elmenvén, bementek egy samaritánus faluba, hogy neki szállást készítsenek. De nem fogadták be őt, mivelhogy Ő Jeruzsálemba ment. Mikor pedig ezt látták az Ő tanítványai, Jakab és János, mondták: Uram, akarod-e, hogy mondjuk, tűz szálljon alá az égből, és eméssze meg őket, mint Illés is cselekedett? De Jézus megfordulva, megdorgálta őket, mondván: Nem tudjátok milyen lélek van ti bennetek. Mert az Emberfia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa. Elmentek azért más faluba.”

Mk 10,35–37 ■ „Hozzá járultak Jakab és János, a Zebedeus fiai, ezt mondván: Mester, szeretnénk, hogy amire kérünk, tedd meg nekünk. Ő pedig mondta nekik: Mit kívántok, hogy tegyek veletek? Azok pedig mondták neki: Add meg nekünk, hogy egyikünk jobb kezed felől, másikunk pedig bal kezed felől üljön a te dicsőségedben.”

Vö. 1Jn 4,7–8.11.19–21 ■ „Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van, és mindaz, aki szeret, Istentől született, és ismeri Istent. Aki nem szeret, nem ismerte meg Istent; mert Isten szeretet. [...] Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. [...] Mi szeressük őt, mert ő előbb szeretett minket! Ha azt mondja valaki: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az, mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát? Az a parancsolatunk is van őtöle, hogy aki szereti Istent, szeresse a maga atyjafiát is.”

.....

.....

(Hogyan lett a „mennydörgés fiából” a szeretett és szerető tanítvány? Mi idézte elő jellemének ezt a megváltozását? Vö. 2Kor 3,18.)

János apostol egészen fiatalon lett először Keresztelő János, majd Jézus tanítványa. Micsoda kiváltságban volt ezzel része! Sokat kapott tehát Istentől, de sokat is adott a világnak – a „sokon is hű volt” (Lk 16,10). Hosszú élete személyes szolgálatán túl öt írása is bekerült a Bibliába. Általában a szeretett és szerető szívű apostol képe él bennünk róla. Ő volt az a tanítvány, „*akit szeretett Jézus*” (Jn 13,23). Az már kevésbé ismert, hogy Jézus a „mennydörgés fia” nevet adta neki, testvérével együtt (Mk 3,17), utalva ezzel eredetileg haragos, bosszúálló természetére.

„Az a bizalmas szeretet és önzetlen odaadás, amely János életében és jellemében tükröződik vissza, felbecsülhetetlen tanulság a keresztény gyülekezet számára. Sokan azt mondhatják, hogy János teljesen függetlenül az isteni kegyelemtől önmagában bírt ily szeretetreméltó jellemvonásokkal, ám eredetileg számos jellemhibája volt: büszke, becsvágyó és izgága, aki hamar kész volt a sértéseket megtorolni.

Jánosnak Mestere iránti mélységes vonzalma nem az oka, hanem következménye volt Krisztus János iránti szeretetének. János Krisztushoz hasonlónak akart lenni, és Jézus szeretetének átalakító befolyására alázkodó és szelíd lett. Saját egyénisége Krisztusban volt elrejtve. Teljesen egyesült az isteni szótlóttal, s ezáltal részesévé lett az isteni természetnek. A Krisztussal való közösségnek mindig ez lesz az eredménye. És ez az igazi megszentelt élet, az – életszenség.

Ha mégoly fogyatkozások mutatkoznak is emberek jellemében, miután Jézus hűséges tanítványai lesznek, az isteni kegyelem hatalma új teremtményeket alkot belőlük. Krisztus szeretete átalakítja és megszenteli őket. Ha egyesek keresztényeknek adják ki magukat, de vallásuk semmiféle tekintetben sem teszi őket jobb férfiakká vagy jobb asszonyokká az élet minden vonatkozásában, Krisztus képviselőivé jellemében és lelkületben, nem igaz, hogy keresztények, hogy Krisztuséi!” (Ellen G. White: *Megszentelt élet*, 42. o.)

3 Hogyan vonta be Jézus Pétert újra az evangélium hirdetésébe, illetve a lelkipásztori munkába súlyos esése után?

Lk 22,61–62 ■ „Hátrafordulva az Úr, tekintett Péterre. Megemlékezett Péter az Úr szaváról, amit neki mondott: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem. Kimenvén Péter, keservesen sírt.”

Mk 16,7 ■ „Menjetek el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondotta néktek.”

Lk 24,33–34 ■ „Felkelvén azon órában, visszatértek Jeruzsálembe, és egybegyűlve találták a tizenegyet és azokat, akik velük voltak. Akik ezt mondták: Feltámadott az Úr biztonnal, és megjelent Simonnak!” (Vö. 1Kor 15,3–5)

Jn 21,15–17 ■ „Mikor aztán megebédelték, mondta Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia, jobban szeretsz-e engem ezeknél? Mondta néki: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged! Mondta néki: Legeltesd az én bárányaimat! Mondta neki ismét másodszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Mondta neki: Igen, Uram, te tudod, hogy én szeretlek téged. Mondta néki: Őrizd az én juhaimat! Mondta neki harmadszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Megszomorodott Péter, hogy harmadszor is mondta neki: Szeretsz-é engem? És mondta neki: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy én szeretlek téged. Mondta neki Jézus: Legeltesd az én juhaimat!”

.....

 (Miért helytelenül értelmezett alázat az, ha bűneink őszinte rendezése után is távol maradunk Isten munkájától? Hogyan fordította Isten jóra még Péter elesését is? Vö. Rm 8,28.)

Péter megtehetette volna, hogy miután őszintén megbánta bűnét – Mestere háromszori megtagadását –, leül a jeruzsálemi gyülekezet hátsó sorában, és méltatlansága tudatában nem vállal szolgálót a gyülekezetben. Ezzel azonban kivonta volna magát Isten munkájából, abból az éppen induló műből, amelynek nagy szüksége volt rá. Ez valójában Sátán céljait szolgálta volna. Jézus azonban gondos „lelkigondozói munkával” – először a tekintetével, majd azzal, hogy név szerint üzent Péternek, valamint hogy megjelent neki személyesen a feltámadása után, végül a juhaj legeltetésére tett háromszori felszólításával –, helyreállította Péter tanítványosságát. Péter az egyik oszlopa lett az ősegyháznak (Gal 2,9), akinek az igehirdetése hatására ezrek tértek meg.

„Péter természeténél fogva heves és megfontolatlan volt. Sátán kihasználta ezeket a tulajdonságait arra, hogy legyőzze, elbuktassa őt. Éppen Péter bukása előtt mondta neki Jézus: »Simon! Simon! Íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited. Te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.« (Lk 22,31–32) Most eljött ez az idő, és a változás Péterben nyilvánvaló volt. Az Úr kérdései nem váltottak ki belőle valamiféle tolakodó, önelégültséget mutató választ. **Megalázkodása és bűnbánata következtében jobban felkészült, mint valaha is előzőleg arra, hogy a nyáj pásztora legyen.**

Az első munka, amit Krisztus Péterre bízott, a bárányok legeltetése volt. Ez a munka sok gondoskodást és gyengédséget, türelmet és állhatatosságot követelt. Tulajdonképpen arra hívta el Pétert, hogy szolgálja azokat, akik még fiatalok voltak a hitben; tanítsa a tudatlanokat; magyarázza nekik a szent írásokat és oktassa őket a hasznos munkálkodásra Krisztus szolgálatában. Egykor Péter nem volt alkalmas ilyen feladatra. **Erre a munkára a szenvedésről és bűnbánatról szerzett saját tapasztalata készítette fel.** Bukása előtt Péter mindig meggondolatlanul beszélt, ahogy arra a pillanat

éppen indította. Mindig kész volt rá, hogy másokat kiigazítson és kifejezze saját véleményét, mielőtt teljesen tiszta véleménye lett volna önmagáról és arról, amiről beszélnie kellett. **A megtért Péter azonban egészen más volt. Visszafogta hevességét, és buzgalmát Krisztus kegyelme szabályozta. Nem volt többé féktelen, önhitt és önmagát dicsőítő, hanem nyugodt, higgadt és tanítható. Most már tudta legeltetni Krisztus bárányait.**

Az Üdvözítő bánásmódja jó lecke volt Péter számára, de tanítványtársainak is. Ez a bánásmód arra tanította meg őket, hogy a bűnösrel türelmesen, részvétellel és megbocsátó szeretettel foglalkozzanak. Ámbár Péter megtagadta Urát, az a szeretet, amellyel Jézus hordozta őt, soha nem ingott meg. Éppen ilyen szeretetet kellene éreznie a segédpásztoroknak is a nyáj és a bárányok iránt, amelyeknek a gondozását rábízták. **Péternek, miután megemlékezett saját gyengeségéről és kudarcáról, olyan gyengéden kellett foglalkoznia nyájával, mint amilyen gyengédséggel Krisztus foglalkozott vele.**” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 717–719. o.)

4 Milyen tanulságokat hordoz a vámszedő Máté meghívása a tanítványi körbe?

Lk 5,27–32 ■ „Ezek után pedig kiment, és látott egy Lévi nevű vámszedőt, aki a vámnál ült, és mondta neki: Kövess engem! Az mindeneket elhagyván, felkelt és követte őt. Lévi nagy lakomát készített neki a házában, és volt [ott] nagy sokasága a vámszedőknek és egyebeknek, akik övelük letelepedtek. Köztük az írástudók és farizeusok zúgolódtak az ő tanítványai ellen, mondván: Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és a bűnösökkel? Felelvén Jézus, mondta nekik: Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre.”

Vö. 1Sám 16,7 ■ „Az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van.”

Jn 7,24 ■ „Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek!”

.....
.....
.....

(Milyen előítéleteket rombolt le Jézus Máté elhívásával? Milyen próbatételt kellett kiállnia Máténak, amikor elfogadta Jézus hívását? Hogyan fejezte ki szinte azonnal a hálóját Jézus iránt s egyúttal igazolta elhívása jogosságát?)

Mindannyian felfedezhetjük magunkban az ítélkezésre való erőteljes hajlamot. Az Írás azonban határozottan óv a gyors, felszínes, meggondolatlan ítéletalkotástól valakinek pusztán a foglalkozása alapján. Gondolhatunk itt mindenekelőtt a három, rendkívüli hittel rendelkező római századosra (Mt 8,5–13; Mt 27,54; Ap csel 10. fejt.), de a vámszedő Máté elhívásának története is hasonló tanulsággal szolgál.

Jézus pusztán a látszat alapján sohasem hívhatott volna meg a tanítványai közé egy vámszedőt. Máté már elhívását megelőzően is bizonyára többször jelen volt Jézus tanításainál és gyógyításainál. Figyelmes tekintete ilyenkor valószínűleg elárult valamit belső szomjúságából és az igazság követése iránti készségéből. Mindazonáltal kétségtelen, hogy vámszedő volta és visszas cselekedetei alapján ő maga is lehetetlenségnek tartotta volna, hogy egy rabbi, sőt egy olyan nagy rabbi, mint Jézus, valaha is szóra méltassa őt, tanítványai és munkatársai közé hívja. A Szentlélek ruházta fel Jézust mint Emberfiát azzal a képességgel, hogy lássa és értse az emberek belső, igazi mivoltát (Ésa 11,2–3; Jn 2,25).

„Senkit sem gyűlöltek jobban Palesztinában a római tisztviselők közül, mint a vámszedőt. Az adót idegen hatalom kényszerítette rájuk, és ez állandóan emlékeztette a zsidókat elvesztett függetlenségükre. **Az adószedők nem csupán a római elnyomás eszközei voltak, hanem saját hasznukra is zsaroltak, a nép rovására gazdagodtak meg. Azt a zsidót, aki ilyen római hivatalt fogadott el, a nemzeti becsület árulójának tekintették. Mint hitehagyottat megvetették, és a társadalom sópredékéhez sorolták.**

Ehhez a réteghez tartozott Lévi-Máté, aki a Genezáret mellett elhívott négy tanítvány után a következőként állt Krisztus szolgálatába. **A farizeusok foglalkozása alapján ítélték el Mátét, Jézus azonban a szívét nézte, amely nyitva állt az igazság befogadására. Máté hallgatta a Megváltó tanítását. Isten Lelkének meggyőző ereje feltárta bűneit, segítségre vágyott Krisztustól, de mivel megszokta a rabbik megkülönböztetését, álmában sem gondolta volna, hogy a Nagy Tanító észreveszi őt. (...)**

Máté »felkelvén, követé őt« (Mt 9,9). Nem habozott, nem kérdezősködött, nem gondolt jövedelmező foglalkozására, amelyet szegénységgel, nehézségekkel vált fel. Elég volt, hogy Jézussal lehet, hallgathatja szavát, együtt munkálkodhat Ővele. (...)

A gazdag Mátéra, a szegény Andrásra és Péterre ugyanaz a próba várt, mindegyiküknek ugyanúgy oda kellett szentelődnie. Jézus a siker pillanatában, amikor a hálók tele voltak hallal, és a régi élet a leginkább csalogatott, kérte meg a tanítványokat a tengernél, hogy mindent hagyjanak ott az evangélium munkájáért. **Minden léleknek ki kell állnia a próbát: vajon a múltó javak, vagy a Krisztussal való közösség iránti vágy él-e bennük erősebben? (...)**

A vámszedők között széles körű érdeklődés ébredt. Szívük vonzódott az isteni Tanítóhoz. **Az új, tanítványi szerepkör feletti örömeben Máté szerette volna Jézushoz**

hozni korábbi társait. Vendégséget szerzett tehát házában, összehívta rokonait, barátait. Nemcsak vámszedők voltak jelen, hanem sok más, kétes hírű személy is, akiket aggályoskodó szomszédaiik törvényen kívül helyeztek. (...) A megvetett vámszedő az egyik legodaadóbb evangélista lett, szolgálata során szorosán a Mester lábnyomán járt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 220–222. o.)

5 Hogyan váltakozott Fülöpben* a meggyőződés és a hitetlenség?

Jn 1,44–47 ■ „A következő napon Galileába akart menni Jézus. Találkozott Fülöppel, és mondta neki: Kövess engem! Fülöp pedig Bétsaidából, az András és Péter városából való volt. Találkozott Fülöp Nátánaellel, és mondta neki: Aki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, József fiát. Mondta neki Nátánael: Názáretből támadhat-e valami jó? Mondta neki Fülöp: Jöjj és lásd meg!”

Jn 6,5–7 ■ „Mikor azért felemelte Jézus a szemeit, és látta, hogy nagy sokaság jön hozzá, mondta Fülöpnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek? Ezt pedig azért mondta, hogy próbára tegye őt, mert ő maga tudta, mit akar cselekedni. Felelt neki Fülöp: Kétszáz dénár árú kenyér nem elég ezeknek, hogy mindegyikük kapjon valami keveset.”

Jn 12,20–22 ■ „Néhány görög is volt azok között, akik felmentek, hogy imádkozzanak az ünnepen. Ezek azért a galileai Bethsaidából való Fülöphöz mentek, és kérték őt, mondván: uram, látni akarjuk Jézust. Ment Fülöp és szólt Andrásnak, és viszont András és Fülöp szólt Jézusnak.”

* Fülöp apostol – aki a revideált Károli-fordításban Filep néven szerepel – nem tévesztendő össze azzal a Fülöppel, aki a hét diakónus egyike volt és Samáriában hirdette az evangéliumot (Ap csel 6,5; 8,5–13; 8,26–39; 21,8).

Jn 14,8–10 ■ „Mondta neki Fülöp: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk! Mondta neki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem látott, látta az Atyát; mi módon mondod azért: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem magamtól mondom: hanem az Atya, aki énbennem lakik, ő cselekszi e dolgokat.”

.....

.....

.....

(Miért követendő ma is Fülöp Nátánaelnek adott tanácsa az előítéletek „leszerelésére” vonatkozóan: „Jöjj és lásd meg!” Hogyan mutatkozott meg Fülöp hitetlensége több alkalommal is? Milyen lehetőséget mulasztott el a görögök érdeklődésekor?)

Jn 1,46 szerint Fülöp érdeklődése nem felszínes volt, döntése, amellyel csatlakozott Jézushoz, nem a szalmaláng fellobbanása volt. Írásokat kutató és ismerő emberre vallott ez a kijelentés. Ugyanakkor kételkedve tette hozzá: „a názáreti Jézust, Józsefnek fiát” (Jn 1,46). A folytatás elbizonytalanodást fejezett ki. Az általános hangulat úgy látszik Fülöpre is hatott. Az emberek a külsőségekre tekintettek, és kevesellték Jézus megjelenésében a papok által hatalmasnak, méltóságteljesnek lefestett Messiást. Jézus szerénységében, erkölcsi nagyszerűségében még nem tudták értékelni a legnagyobb kincset, a jellem szépségét. Látásukat elvakította a hagyományok tisztelete, az előítéletek és az egyházi vezetők szolgai követése. Nátánael kételkedő kijelentésére azonban Fülöp ismét megtalálta a helyes választ: „Jöjj és lásd meg!” (Jn 1,47) A személyes megbizonyosodás fontosságára hívta fel a figyelmet és bízta a döntést.

A görögök érdeklődése Fülöp elszalasztott lehetősége volt a bizonyoságtévésre. Milyen nagyszerű alkalom lehetett volna ez számára, hogy elmondja – ha csak röviden is –, ami a lelkében élt Jézus személyéről és munkájáról. Olyan hosszú ideje vele volt már, olyan sok nagyszerű dolgot látott és hallott, mégsem érzett késztetést, bátorságot arra, hogy ezekről szóljon és így vezesse őket Mesteréhez. A bizonyoságtévés alkalmai jönnek és elmúlnak. Meg kell becsülnünk ezeket az alkalmakat.

„Az apostolok egyik csoportjának élén Fülöp neve áll. Ő volt az első tanítvány, akihez Jézus határozott parancsa szólt: »Kövess engem!« (Jn 1,44) Fülöp bethsaidai volt, csakúgy, mint András és Péter. Hallgatta Keresztelő János tanítását, hallotta a kijelentést: Krisztus Isten Báránya. **Fülöp őszintén kereste az igazságot, de szívében lassan fogant meg a hit. Noha csatlakozott Krisztushoz, de Nátánaelnek tett kijelentéséből érződik, hogy nem volt teljesen meggyőződve Jézus istenségéről.** Bár Krisztust a mennyei hang mondta Isten Fiának, Fülöp számára Ő mégis a »názáreti Jézus, Józsefnek fia« volt (Jn 1,46). Az ötezer megvendéglésekor újra kitűnt Fülöp hitetlensége. Jézus megpróbálta őt a kérdéssel: »Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek?« Fülöp válasza hitetlenséget sugallt: »Kétszáz dénár árú kenyér nem elég ezeknek, hogy mindegyikük kapjon valami keveset.« (Jn 6,5.7) Jézus elszomorodott. **Bár Fülöp látta műveit és érezte erejét, mégsem volt hite.** Amikor a görögök Jézus után érdeklődtek Fülöpnél, ő nem ragadta meg az alkalmat, hogy bemutatassa őket a Megváltónak, hanem elment szólni Andrásnak. Fülöp szavai a keresztre feszítés előtti utolsó órákban is inkább gyengítették a hitet, (...) a hitetlenség hangján szólalt meg: »Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!« (Jn 14,5.8) **Ilyen nehéz felfogású, hitben gyenge volt az a tanítvány, aki már három éve Jézussal járt. (...) Mindazonáltal Fülöp is Krisztus iskolájának tanulója volt, s az isteni**

Tanító türelmesen hordozta hitetlenségét, nehézfajúságát. Amikor a Szentlélek kitöltetett a tanítványokra, Fülöp az isteni rendelés szerinti tanítónak lett. Tudta, miről beszél, és olyan bizonyossággal tanított, hogy meggyőződést ültetett hallgatóiba.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 239. o.)

6 Hogyan találkozott Tamás jellemében az önfeláldozás, illetve a hiúság és a makacs hitetlenség?

Jn 11,8.16 ■ „Mondták neki a tanítványok: Mester, most akartak téged megkövezni a júdeabeliek, és újra oda mégy? (...) Mondta azért Tamás, aki Kettősnek mondatik, az ő tanítványtársainak: Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele.”

Jn 14,4–5 ■ „Hogy hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok. Mondta neki Tamás: Uram, nem tudjuk hová mégy, mi módon tudhatjuk azért az utat?”

Jn 20,24–29 ■ „Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Kettősnek hívtak, nem volt ővelük, amikor eljött Jézus. Mondták azért neki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig mondta neki: Ha nem látom az ő kezein a szegék helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegék helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem. És nyolc nap múlva ismét benn voltak az ő tanítványai, Tamás is ővelük. Noha az ajtó zárva volt, bement Jézus és megállt a középen és mondta: Békesség néktek! Azután mondta Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsásd az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő. És felelt Tamás és mondta neki: Én Uram, és én Istenem! Mondta neki Jézus: Mivelhogyláttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

(Miért makacsolta meg magát Tamás a hitetlenségben? Hogyan vehetjük fel eredményesen a harcot a hitetlenség ellen?)

„Tamás, aki Kettősnek mondatik”: A görög *Thómas* név arámi eredetű, a *Tá'óm* szóból származik, amelynek jelentése: *'iker'*. Előfordulása az Ószövetségben: 1Móz 25,24; 38,27. A név jól tükrözi a Tamásban lévő kettősséget – Jézushoz való ragaszkodását, ugyanakkor hitetlenségét is –, a kételyeit, a „kétszívűségét” (vö. Jak 1,6–7).

Tamás apostol példája jól mutatja, hogy az apostolok életében a hit átütő erejű megnyilatkozásához nemcsak a feltámadásig, hanem még tovább, a Lélek pünkösdi kiárasztásáig kellett várni.

Tamás Péterhez hasonló „hősiességével” tüntette ki magát a Lázár feltámasztása előtti napokban. Jézus ekkor Galileában, az északi országrészben járt. A tanítványok csodálkozva vették tudomásul, hogy Mesterük újra a déli országrész felé veszi útját, ahol nem sokkal azelőtt meg akarták ölni. „Mondták neki a tanítványok: Mester, most akartak téged megkövezni a júdeabeliek, és újra oda mégy?” (Jn 11,8) Jézus feleletére Tamás mondta ki a hősködő elhatározást: „Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele.” (Jn 11,16)

Ugyanezt a Tamást hallhatjuk azonban az utolsó vacsora utáni kételkedésében (Jn 14,5), s a feltámadás utáni, szinte a makacsságig elmenő hitetlenségében is.

„[Tamás] bőségesen kapott bizonyítékokat arról, hogy Jézus feltámadt. Szívét azonban továbbra is a hitetlenség homálya töltötte be. Amikor hallotta a tanítványok csodálatos tudósításait az Úr feltámadásáról, az csak még mélyebb kétségbeesésbe sodorta. **Ha Jézus valóban feltámadt a halottak közül, akkor soha többé nem lehet remény egy szó szerinti értelemben vett földi királyság felállítására. Hiúságát pedig sértette az a gondolat, hogy Mestere az ő kivételével már az összes többi tanítványnak kijelentette magát. Azért**

elhatározta, hogy a hallott történeteket nem hiszi el. Egy egész héten át merengett saját nyomorúságán, amely egyre sötétebbnek látszott, ellentétben testvérei reménységével és hitével. (...)

Tamás jobban megnyerte volna Jézus tetszését, ha kész elfogadni és elhinni tanítványtársai bizonyágtévését. **Ha a világ Tamás példáját követné, akkor tulajdonképpen senki sem juthatna el az üdvösségben való hitre. Mert mindazok, akik ma elfogadják Krisztust, mások bizonyágtétel útján kénytelenek azt megtenni.** (...)

Tamás iránti magatartásával Jézus leckét adott követőinek. Krisztus példája azt mutatja meg nekünk, hogy miként kell kezelünk azokat a testvéreinket, akiknek gyenge a hitük és kételkednek.

Jézus nem tett szemrehányást Tamásnak. Vitába sem szállt vele. Egyszerűen megmutatta magát a kételkedőnek. Tamás a legésszerűtlenebbül viselkedett, amikor ő írta elő hite feltételeit. Jézus azonban nagylelkű szeretetével és tapintatával lerombolt minden akadályt. **A hitetlenséget ritkán lehet érveléssel legyőzni. Érvelésre a hitetlenség még inkább önvédelemre rendezkedik be és mindig talál a maga számára új támpontokat és mentségeket. Ha azonban Jézust a szerető, irgalmas és megfeszített Üdvözítőként mutatjuk be, akkor sokan, akik Őt valaha megtagadták, majd Tamással együtt vallják: »Én Uram, és én Istenem!« (Jn 20,28)»** (Ellen G. White: *Jézus élete*, 711–713. o.)

„Hajlamaik, szokásaik tekintetében az apostolok igen különbözőek voltak. Ott állt közöttük Lévi-Máté, a vámszedő; a heves, vakbuzgó Simon, a római hatalom engesztelhetetlen gyűlölője; a nagylelkű, lobbanékony Péter; az aljas lelkületű Júdás; Tamás – igaz szívű, de szégyenlős, félénk; Fülöp, a nehézfajú, kétségekkel küzdő; és Zebedeus becsvágyó, szóki-mondó fiai, testvéreikkel együtt. **Ők gyűltek össze, külön-**

böző hibáikkal, rosszra való, öröklött vagy szerzett hajlamaikkal. De Krisztusban, és Őáltala Isten családjában lakoztak, hogy megtanuljanak egyek lenni hitben, tantételekben és lelkületben. Voltak próbáik, sérelmeik, különvéleményük – de amíg szívükben Krisztus lakozott, nem üthette fel a fejét az egyenletlenség. Szeretete egymás iránti szeretethez vezetett, a Mester összehangolta a különbségeket és létrehozta a tanítványok közötti egységet olyannyira, hogy gondolkodásukban, ítélkezésükben is eggyé váltak. **Krisztus, a nagy központ és ők olyan mértékben közeledtek egymáshoz, amilyen mértékben a központhoz közeledtek.**” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 242. o.)

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

Hogyan jutott el a Krisztusról szóló örömhír a Római Birodalom egész területére az 1. században?

1 Miért mondhatjuk, hogy a Jézus által adott misszióparancs minden Krisztus-követőnek szól? Hogyan értelmezte ezt a felhívást Péter apostol is?

Mt 28,19–20 ■ „Hozzájuk menvén Jézus, szólt nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.”

Jn 17,18 ■ „Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra...”

1Pt 2,9 ■ „Ti pedig, választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.”

.....
.....
A Máté evangéliumából ismert ún. nagy misszióparancs megalapozza a kereszténység missziós erőfeszítéseit: aki komolyan

gondolja Isten Országának mind szélesebb körű terjedését, annak részt kell vállalnia az örömhír továbbadásában. Az evangéliumban olvashatjuk, hogy Jézus feltámadása után Galiléába rendelte a tanítványokat (Mt 28,7.16), de ezt követően annak az ötszáz tanítványnak is megjelent, akikről Pál apostol megemlékezik (1Kor 15,6). Nekik bizonyára ugyanúgy a szívükre helyezte ezt a kívánalmat: hirdessék mindazt, amire tanította őket. Péter apostol a „Pontusban, Galáciában, Kappadókiában, Ázsiában* és Bithiniában” (1Pt 1,1) lévő keresztényeknek címezi a levelét, és ebben olvashatjuk azt a buzdítást, amely a protestantizmusban „egyetemes papságként” vált ismertté.

„A megbízás, amelyet Krisztus adott a tanítványainak, kiterjed minden hívőre, az idők végéig. Végzetes tévedés lenne azt feltételezni, hogy a lelkek megmentésének munkája csupán a felszentelt lelkészek dolga. Krisztus az evangélium hirdetésével bízta meg mindazokat, akikhez eljutott a mennyei üzenet. Azokat, akik befogadják Krisztus életét, Ő felszenteli, hogy embertársaik üdvösségéért munkálkodjanak. Ennek a munkának a végzésére jött létre az egyház, és mindenki, aki ünnepélyes és szent fogadalmat tesz az egyháznak, arra kötelezi el magát, hogy együtt munkálkodik Krisztussal. (...)

Krisztus arra hívott el bennünket, hogy forduljunk a látóhatárunkon túli területek felé. Krisztus ledönti a válaszfalakat, a nemzetségeket elválasztó előítéleteket, és arra tanít, hogy szeressük az egész emberi családot. Kiemeli az embereket önzésük szűk börtönéből, eltöröl minden területi határvonalat és a mesterséges társadalmi megkülönböztetéseket. Ő nem tesz különbséget a szomszédok és az idegenek,

* A Biblia-vers Asia provinciára utal, amely Kis-Ázsia nyugati partvidékén helyezkedett el. A másik négy földrajzi név is római provinciákat jelöl, az öt tartomány együtt Kis-Ázsia szinte egész területét lefedte.

a barátok és az ellenségek között. Arra tanít minket, hogy testvérként tekintsünk minden szenvedő lélekre, a világra pedig úgy, mint saját otthonunkra. (...)

Tanítványainak adott megbízásában Krisztus nemcsak a munkájukat vázolta fel, hanem rájuk bízta azt az üzenetet is, amelyet továbbítaniuk kellett. Tanítsátok meg az embereket – mondta –, »hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek« (Mt 28,20). A tanítványoknak azt kellett tanítaniuk, amit Krisztus tanított. Ebbe mindaz beletartozik, amit Ő mondott, nemcsak személyesen, hanem az összes ószövetségi próféta és tanító által is. Az emberi tanítást kizárta. Nincs helye a hagyománynak, emberi elméleteknek és következtetéseknek vagy egyházi törvényhozásnak. A megbízás nem foglal magában egyházi tekintélyek által elrendelt törvényeket. Krisztus szolgáinak ezek közül egyiket sem kell tanítaniuk. »A törvény és a próféták« (Mt 22,40), Krisztus szavainak és tetteinek feljegyzéseivel együtt alkotják azt a kincset, amelyet Ő a tanítványaira bízott, hogy adják tovább a világnak. Krisztus neve a jelszavuk, megkülönböztető jelvényük, egységük köteléke, a tetteik mögött álló tekintély, és eredményességük forrása. Az Ő királyságában semmit nem szabad elismerni, ami nem viseli magán az Ő nevét.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, BIK Könyvkiadó, Bp., 2006, 726–731. o.)

2 Mi volt a titka az evangélium gyors terjedésének az apostoli korban?

Ap csel 1,14; 2,1.46; 4,32 ■ „Mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglalatossak voltak az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézus anyjával, és az ő atyjafiaival együtt. (...) És mikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egy akarat-
tal, együtt voltak. (...) És mindennap egy akarat-
tal kitarva a templomban (...). A hívők sokaságának szíve-lelke egy volt.”

Ap csel 6,7; 12,24; 19,20 ■ „És Isten igéje növekedett, és sokasodott nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben, és a papok közül is sokan követték a hitet. (...) Isten igéje pedig növekedett és terjedt. (...) Ekképpen az Úr igéje erősen növekedett és hatalmat vett.”

.....

.....

.....

Megindító az igék egybehangzó bizonyágtétele: az evangélium gyors terjedésének alapja az az igazi egység volt, amelyre a Szentlélek segítségével eljutottak az első keresztények. Jézus Krisztus éppen ezért könyörgött főpapi imájában: „...hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17,21) Ennek első beteljesedése volt az, amit az apostoli korban láthatunk.

Különleges az is, hogy az Apostolok cselekedetei nem kifejezetten a gyülekezetek taglétszámának növekedéséről beszél, nem erre helyezi a hangsúlyt. (A kereszténységben belül időről időre előkerül a „gyülekezetnövekedési program” fogalom, mintha ez lenne a fejlődés lényege, hogy a gyülekezetek taglétszáma növekszik.) **„Isten igéje növekedett”** – olvashatjuk három helyen is ebben a bibliai iratban –, tehát ha a gyülekezet értékeli és megbecsüli Isten Szavát, növekedni fog az Ige megértésében, annak az eredménye lesz a gyülekezetek akár taglétszámbeli növekedése.

„Ha Isten népe értékelné az Ő szavát, akkor mennyor-szág lenne a gyülekezetben. A keresztények törekednének és éheznek az Ige tanulmányozását. Nyugtalanul várnák az időt, amikor szöveget szöveggel vethetnek egybe, és elmélyedhetnek a Szentírásban. Mohóbban várnának az ige vilá-

gosságára, mint a reggeli újságra, a folyóiratokra vagy regényekre. Ennek eredményeképpen életük az Ige elveihez igazodna. Annak utasításai olyanok lennének számukra, mint az élet fájának levelei. Kútforrás lenne bennük, amely örök életre buzog. A kegyelem üdítő záporai éltetnék, frissítenék lelküket, és feledtetnének velük minden vesződést és fáradtságot. Az ihletés szavai erősekké és bátrakká tennék őket. Imáik komolyak lennének, telítettek az igazság isteni bizonyosságával. Azok a semmiségek, amelyek sokak idejét felemésztik, visszasüllyednének a maguk igazi helyére, a gyógyító és megszentelő bibliai kegyesség előtt. Micsoda magasságokat érhetnénk el, ha egybehangolnánk akaratainkat Isten akaratával!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 193–194. o.)

3 Mi jellemezte az apostoli korban folytatott munkát?

1Kor 15,9–10 ■ „Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, aki nem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert háborgattam az Isten anyaszentegyházát. De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok; és az ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló; sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan, de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.”

Ap csel 8,1.3–4 ■ „Támadt azon a napon nagy üldözés a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és mindnyájan eloszlottak Júdeának és Samáriának tájaira, az apostolokat kivéve. (...) Saulus pedig pusztította az anyaszentegyházát házról házra járva, férfiakat és asszonyokat elővonszolva, tömlöcbe vetette. Amazok annakokáért eloszolván, széjjeljártak, hirdetve az igét.”

(Kire irányítja a figyelmet Pál apostol, amikor a munkásságáról beszél? Miért teszi ezt?)

Az apostoli korról kapcsolatban nem csupán az apostolok erőfeszítéseire érdemes figyelnünk. Saulus, a későbbi Pál apostol hatalmas munkát végzett, de a többi apostol is kivette részét az evangélium terjesztéséből. Mellettük ott vannak a diakónusok is (megválasztásukkal kapcsolatban lásd: Ap csel 6,1–7), és közülük például Filepről különleges feljegyzés található az Apostolok cselekedetei 8. fejezetében: Samáriában folytatott munkássága után ő keresztelte meg az etiópai származású főkomornyikot (Ap csel 8,26–40). Ez a bibliai könyv később evangélistának nevezi őt (Ap csel 21,8).

Az evangélium terjesztését mindamellettt már a kezdetektől folyamatos nehézségek kísérték. Saulus keresztényüldözése súlyos próba elé állította a frissen megalakult gyülekezetet, de a nagy nehézség áldássá lett, ahogyan erre a következő idézet is rámutat:

„A jeruzsálemi gyülekezetet ért üldözés nagy lendületet adott az evangelizácónak. Mivel Jeruzsálemben eredményes volt az igehirdetés, már-már az a veszély fenyegetett, hogy a tanítványok túl sok időt töltenek itt, megfélemlítve az Üdvözítő parancsáról, hogy menjenek el az egész világra. Elfelejtették, hogy a támadás a legjobb védekezés a gonosz ellen. Úgy gondolták, az a legfontosabb feladatuk, hogy megvédjék a jeruzsálemi gyülekezetet az ellenség támadásaitól. Ahelyett, hogy tanították volna az újonnan megtérteket, hogy vigyék el az evangéliumot azokhoz, akik még nem hallottak róla, abban a veszélyben forogtak, hogy megelégszenek a már elért eredménnyel. Isten megengedte az üldözést, hogy mindenféle szétszóródjanak, és másokért munkálkodjanak.

Sokan azok közül, akik a »Menjetek el, tegyetek tanítványnyá minden népet« (Mt 28,19) megbízatást kapták az Üdvözítőtől, egyszerű körülmények között éltek. Olyan férfiak és nők voltak, akik szerették Urukát, és elhatározták, hogy kö-

vetik önzetlen szolgálata példáját. Ezek az egyszerű emberek és azok a tanítványok, akik földi szolgálata idején Jézussal együtt jártak, fontos megbízatást kaptak: nekik kellett elvinni a világhoz a Krisztus által elnyerhető üdvösség boldog üzenetét. Amikor az üldözés következtében szétszóródtak, megértették küldetésük felelősségét. Tudták, hogy kezükben van az élet kenyere az éhező világ számára, és ők azzal bíztattak meg, hogy megtörjék azt az ínségben lévők számára. Az Úr munkálkodott általuk, mert ahová csak mentek, betegek gyógyultak meg, és hirdettetett az evangélium a szegényeknek.” (Ellen G. White: *Apostolok története*, 72–74. o.)

4 Milyen hatása volt a korszakban az egyes gyülekezetek munkálkodásának? Mit tanulhatunk ebből?

1Thess 1,2–3.6–8 ■ „Hálát adunk Istennek mindenkor mindnyájatokért, emlékezvén rólatok a mi imádságainkban, szüntelenül emlegetve a ti hitetek munkáját, és a ti szeretetetek fáradozását, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való reménységeteknek állhatatosságát, az Isten előtt, a mi Atyánk előtt. (...) És ti a mi követőinkké lettetek és az Úréi, befogadván az ígét sokféle szorongattatás között, Szentlélek örömevel; úgy, hogy példaképekké lettetek Makedóniában és Akhájában minden hívőre nézve. Mert nemcsak Makedóniában és Akhájában zendült ki tőletek az Úr beszéde, hanem minden helyen is híre terjedt a ti Istenbe vetett hiteteknek, annyira, hogy szükségtelen arról valamit szólnunk.”

Fil 1,3–6 ■ „Hálát adok az én Istenemnek, minden tirólatok való emlékezésében, mindenkor minden én könyörgésében mindegyikőtökért nagy örömmel könyörögvén, mivelhogy részt vettetek az evangélium ügyében az első naptól fogva mind ez ideig. Meg lévén győződve arról, hogy a ki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézus napjáig.”

.....

.....

A filippi és a thesszalonikai gyülekezetet Pál apostol a második misszióútján alapította meg (Ap csel 16,9–40; 17,1–9). Filippi egy kisebb város, míg Thesszalonika Makedónia tartomány fővárosa, a Római Birodalom egyik jelentős kikötője és kereskedelmi központja volt. A zsidók ellenségeskedése miatt igen nehezen indult itt a munka (17,5–8; de az ottani zsidók még Béreába is utána mentek Páléknak, és háborgatták a város lakosságát, lásd 17,13), ám végül megalakult a keresztény gyülekezet. A thesszalonikai gyülekezet kiterjedt munkásságáról Pál apostol leveléből értesülünk, amelyet Korinthusból írt.

Az apostol mély hálával emlékezik meg a két gyülekezet erőfeszítéseiről. Makedónia és Akhája az ókori görög területek egészét lefedte. A két tartományban Pál szavai szerint híre ment a thesszalonikai hívők példamutató állhatatosságának, hitének, valamint az Isten beszéde iránti szeretetüknek (gondoljuk végig: **egyetlen gyülekezet** komoly hatásáról van szó!), de kiemeli a filippi hívők hűséges odaadását is, akik „az első naptól fogva mind ez ideig” részt vettek az evangélium ügyében.

Figyeljük meg az apostoli kor egyik fő jellegzetességét: Pál apostol elindítja a missziómunkát, lefekteti az alapokat, de utána tovább kell mennie, mivel számos más terület is van, ahová szükséges eljuttatni az evangéliumot. A helyi gyülekezetre vár viszont a munka folytatása.

„A thesszalonikai hívők igazi misszionáriusok voltak. Szívük buzgóságban égett Üdvözítőjükért, aki megszabadította őket »amaz eljövendő haragtól«. Krisztus kegyelme által életükben csodálatos változás történt; Isten Igéjét nagy erő kíséerte, amikor hirdették a népnek, így szíveket nyertek meg az igazság számára.” (Ellen G. White: i. m., 177. o.)

5 Milyen hatása volt a korszakban az egyes hívők munkálkodásának? Mit tanulhatunk ebből?

Kol 4,12–13 ■ „Köszönt titeket Epafrás, aki közületek való, Krisztus szolgája, mindenkor tusakodván tiértetek imádságaiban, hogy megállhassatok tökéletesen és teljes meggyőződéssel az Isten minden akaratában. Mert bizonyúságot teszek öfelőle, hogy sokat fárad érettetek és azokért, akik Laodiceában és Hierapolisban vannak.”

Rm 16,3–4.6–7 ■ „Köszöntsétek Priscillát és Akvilát, akik nékem munkatársaim Krisztus Jézusban. Akik az én életemért a saját nyakukat tették le; a kiknek nemcsak én mondok köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete is. (...) Köszöntsétek Máriát, aki sokat munkálkodott körülöttünk. Köszöntsétek Andronikust és Juniát, az én rokonaimat és az én fogolytársaimat, akik híresek az apostolok között, akik nálamnál is előbb voltak a Krisztusban.”

2Tim 1,5 ■ „Eszembe jutván a benned levő, képmutatás nélküli való hit, amely lakozott először a te nagyanyádban, Loisban, és anyádban, Eunikában, meg vagyok azonban győződve, hogy benned is.”

.....

Nem tudunk igazán sokat az itt felsorolt hívőkről – mondhatjuk úgy is, hogy ők az apostoli korszak „mellékszereplői”. Annál inkább sokatmondó, hogyan ír róluk Pál apostol, és hogy milyen messzeható következményei voltak hűségese munkájuknak. Epafrás például, aki összesen háromszor jelenik meg a bibliai szövegekben (Kol 1,7; 4,12–13; Filem 23), a kolosséi gyülekezet alapítója lehetett (Kolosséban Pál soha nem járt). Hierapolis, Laodicea és Kolossé 30 km-en belül helyezkedtek el egymástól. Ebben a három helységben munkálkodott, „sokat fáradozott”

Epafrás, de nem is akárhogyan: az imaéletét például az apostol úgy jellemzi, mint aki „életre-halálra küzd”* azokért, akik rá bízták. Nem egyszerűen imádkozott tehát másokért, hanem úgy imádkozott, hogy „tökéletesen, teljes meggyőződéssel, az Istennek minden akaratában” megállhassanak a gyülekezet tagjai.

„Példaadásával Pál megcáfolta azt a felfogást – amely akkor terjedt el a gyülekezetben –, hogy csak azok hirdethetik eredményesen az evangéliumot, akik teljesen függetlenek, akik nem kényszerülnek testi munkára. Szemléltette, mit tehetnek szent életű gyülekezeti tagok olyan helyeken, ahol az emberek még nem ismerik az evangéliumot. Példaadása sok egyszerű munkást lelkesített, hogy Isten művének fejlesztésére minden tőlük telhetőt megtegyenek, s egyszersmind munkájukkal megkeressék mindennapi kenyerüket. Akvila és Priscilla sem szentelték minden idejüket az evangélium szolgálatára, Isten mégis felhasználta ezeket az alázatos munkásokokat, hogy Apollónak megmutassák a teljes igazság útját. Az Úr, szándékának kivitelére, különböző eszközöket használt fel. Tehetséges embereket kiválaszt, hogy minden erejüket az evangélium tanítására szenteljék, de mások is, akiket bár kézzrátétellel nem avattak fel, fontos munkát végezhetnek a lélekmentés terén.” (Ellen G. White: i. m., 242–243. o.)

Az ifjú Timóteus hitére komoly hatást gyakorolt nagyanyja és édesanyja is, ahogyan erre röviden Ellen G. White is utal:

„Az Úr megparancsolta a hébereknek, hogy tanítsák meg gyermekeiket Isten törvényeire, és mondják el nekik mindazt, amit atyáikért tett. Ez minden szülő elsőrendű kötelessége volt – olyan kötelesség, amelyet nem ruházhatott át másra.

* A görög eredetiben az *agonidzomai* igéből képzett kifejezés található, amely erős harcot, küzdelmet, élet-halál harcot jelent.

Idegen ajkak helyett a szerető szívű szülőknek kellett nevelni a gyermekeket. A mindennapi élet valamennyi mozzanatába beleszótték Isten gondolatait. Istennek a népe szabadításáért véghezvitt hatalmas tetteiről és az eljövendő Megváltóra vonatkozó ígéretekről gyakran szóltak az izraelita otthonokban, s a képek és hasonlatok alkalmazásával a tanulságok még mélyebben a gyermekek emlékezetébe vésődtek. Megismertették a fiatalokkal Isten gondviselését és az eljövendő élet igazságait. Megtanították őket arra, hogy a természetben és a kinyilatkoztatás szavaiban egyaránt Istent lássák. Az ég csillagai, a mező fái és virágai, a bércek és a csobogó patakok – mind a Teremtőről beszélnek. Az áldozatok, az istentisztelet szentélynél folyó ünnepélyes szolgálata és a próféták üzenetei Isten megnyilatkozásai. Ilyen neveltetésben részesült Mózes Gósen földjén; így nevelte a hűséges Anna is Sámuelet; ilyenben részesült Dávid a betlehemi dombok között, és Dániel, mielőtt rabsága elválasztotta volna szüleitől. Ugyanilyen volt Krisztus gyermekkora is Názáretben; ilyen nevelés révén tanulta meg a gyermek Timótheus is nagyanyjától és édesanyjától a Szentírás igazságait (2Tim 1,5; 3,15).” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, BIK Kiadó, Bp., 654–655. o.)

6 Mi lett az eredménye az apostolok és a gyülekezetek munkálkodásának?

Rm 1,8 ■ „...hálát adok az én Istenemnek a Jézus Krisztus által mindnyájakért, hogy a ti hiteteknek az egész világon híre van.”

.....

.....

.....

„A kereszténység (...) csodálatos gyorsasággal terjedt el, a 2. évszázad közepén már a Római Birodalom legtávolabbi tartományaiban is voltak keresztény gyülekezetek. (...) A kereszténységnek már két évtizeddel az alapítója halála után voltak hívei a Római Birodalom fővárosában, és nagy gyorsasággal terjedt el a legtávolabbi provinciákban is...” (Helmuth von Glasenapp: *Az öt világvalás*, Talentum, Bp., 1998, 232–233. o.)

„A kereszténység az első században bizonyíthatóan megjelent és elterjedt Palesztinában, Szíria tengerparti és szárazföldi városaiban, Ciprus szigetén, Kis-Ázsia tengerparti helységeiben és a kis-ázsiai félsziget néhány belső területén, Makedónia és Akhája több nagyobb városában (például Athén, Korinthus stb.), Rómában, Pompeiben, Puteoliban, Alexandriában, Karthágóban és valószínűleg Galliában is. (...) A legóvatosabb becslések az I. század végén tízezerre teszik a keresztények számát, de ennek valószínűleg a többszöröse volt. (...) A 2. század második felében százezrekre tehető az egyház tagjainak létszáma, a 3. század közepén már néhány millió tagot számlált a kereszténység. A 4. század elején pedig a birodalom 60–70 millió lakosából 6–7 millió lehetett a keresztény.” (Szántó Konrád: *A katolikus egyház története*, I. köt., Ecclesia, Bp., 1983, 66., 76. o.)

Az e heti adomány a Tárt Kapu Alapítványt – a mozgássérültek segítését, táborozását – támogatja.

Kik által indította el Isten utolsó kegyelmi üzenete hirdetését, és kik által akarja befejezni ezt a munkát?

1 Hogyan szólt Jézus az utolsó kegyelmi üzenet hirdetéséről a Föld lakosai számára az Ő eljövetele előtt? Hogyan szólt ugyanerről Jézus azon kinyilatkoztatás során is, amit János apostollal közölt Pátmosz szigetén?

Mt 24,3–4.14 ■ „Amikor az Olajfák hegyén ült, hozzámentek a tanítványok magukban mondván: Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek, és micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének? Jézus felelve, mondta nekik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket! (...) Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.”

Jel 14,6 ■ „Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a Föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek.” (Folytatását lásd a 7–12. versben, vö. Jel 14,14)

.....
.....
Ezek az igék nem arról szólnak, hogy az evangélium hirdetése fokozatosan, évszázadok, évezredek alatt beteríti az egész Földet,

eljut a Föld minden zugába, és akkor jön el Jézus. A szövegösszefüggés szerint mindkét ige arról szó, hogy Krisztus visszajövele előtt – a felgyorsult események sorában – egyszer csak nagy erővel felhangzik az egész világon a hiteles, tiszta evangélium, és döntés elé állít minden embert. Erre utal a *bizonyáságul* szó Mt 24,14-ben.

Könnyen beláthatjuk, hogy egyszerre az egész világon, továbbá a legkisebb népcsoportokig terjedően csak úgy valósulhat meg a tiszta evangélium hathatós hirdetése, ha még egyszer megtörténik a Szentlélek kiárasztása – az első pünkösdhöz képest „késői esőként”.

2 Hogyan szól a Szentírás arról, hogy Isten igazságszolgáltató ítéletét mindig megelőzi egy megtérésre buzdító üzenethirdetés, amely felkínálja a menekülés lehetőségét?

1Pt 3,20; 2Pt 2,5 ■ „Várt Isten béketűrése Noé napjaiban a bárka készítésekor. (...) A régi világnak nem kedvezett, de Noét, az igazság hirdetőjét (...) megőrizte.”

Vö. Jer 36,3 ■ „Szólt az Úr Jeremiásnak: Hátha meghallja a Júda háza mindazokat a veszedelmeket, melyeket én neki szerezni szándékozom, hogy ki-ki megtérjen az ő gonosz útjáról, és megbocsássam bűnüket.”

2Pt 3,9 ■ „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják, hanem hosszan tűr értünk, mert nem akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.”

.....

.....

.....

.....

„Noé (...) a nép megvetése és gúnyolódása közepette ki-
tűnt szent életével, rendíthetetlen hitével. (...) Istennel va-
ló összeköttetése révén a végtelen hatalomra támaszko-
dott, miközben 120 éven át ünnepélyesen figyelmeztette
nemzedékét azokra az eseményekre, amelyeknek bekövet-
kezése – emberi megítélés szerint – teljességgel lehetetlen-
nek látszott. (...) Ha az özönvíz előtti emberek hittek vol-
na a figyelmeztetésnek, és megbánták volna istentelen tet-
teiket, akkor az Úr elfordította volna haragját felőlük,
ahogy később Ninivével is tette.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és
próféták*, Az özönvíz c. feje.)

Hasonlóképpen kérlelte Jeremiás Júda népét Jeruzsálem babi-
lóniaiak általi elpusztítása előtt:

„Isten szánja a romlott, elvakultságban vergődő embert.
(...) Isten nem a bűnösök kedvét kereső és a nekik hízelgő
követeket akar küldeni. Nem akarja a békesség üzenetével
hiú biztonságba ringatni a megszenvedetlen embert. Inkább
felébreszti a bűnös lelkiismeretét, és a meggyőzés éles nyi-
laival hatol szívébe. (...) Isten kiválasztott szolgálói viseljék
hősiesen és türelemmel a próbákat és szenvedéseket, ami-
kor becsmérlik, mellőzik és hamis színben tüntetik fel
őket. Végezzék továbbra is hűségesen Istentől kapott fel-
adatukat. Sohase felejtsek el, hogy a régi próféták, az embe-
riség Megváltója és az apostolok is megadással viseltek el
gyalázást és üldözést a világ javára.” (Ellen G. White: *Próféták
és királyok*, A közelgő végzet c. feje.)

Jézus eljövetele előtt sem fog minden ember megtérni, mint
ahogy Noé napjaiban és Jeremiás idején sem tért meg mindenki.
Isten előre tudja ezt, mégis biztosítja az alkalmat a megtérésre
mindenkinek. Ő azt kívánja, hogy bárcsak minden ember meg-
térne, mert méltányos, igazságos és kegyelmes mindenkire.

3 Kikre bízta Isten utolsó kegyelmi üzenete hirdetésének elindítását?

Jel 10,7–11 ■ „A hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni fog,* elvégeztetik Isten titka, amint megmondta szolgálóinak, a prófétáknak. A szózat, amelyet hallottam az égből, ismét szólt nekem: Menj el, vedd el azt a nyitott könyvecskét, amely a tengeren és a földön álló angyal kezében van! Elmentem azért az angyalhoz, és mondtam neki: Add nekem a könyvecskét! Ő mondta nekem: Vedd és edd meg! Megkeseríti a gyomrod, de a szádban édes lesz, mint a méz. Elvettem azért a könyvecskét az angyal kezéből, és megettem, a számban olyan édes volt, mint a méz, de amikor megettem, megkeseredett a gyomrom. Ekkor mondta nekem: Ismét prófétálnod kell sok nép, nemzet, nyelv és király előtt.”**

.....

.....

.....

Az észak-amerikai advent ébredés idején pontosan az játszódott le, amit Jelenések könyve 10. fejezetének tömör, jelképes ábrázolása olyan szemléletesen megjelenít. János apostol látomása azt érzékelteti, hogy Isten akaratából ment át ez a mozgalom egy keserű csalódáson. Kifejezésre jut ez abban, hogy Krisztus előre jelezte az apostolnak – aki mintegy átélte e hívők tapasztalatát látomásában –, hogy a „könyvecske” meg fogja keseríteni a gyomrát. Isten bizonyára nem részvétlenül szemlélte e hívők megrázó csalódását, a súlyos lelki aggodalmat, ami ezt követően emésztette őket. Ez a kérdés foglalkoztatta őket: vajon mit rontottak el,

* Pontosított fordítás szerint.

** Pontosított fordítás szerint.

miben tévedtek, őszinte hitük és tiszta szándékaik ellenére? Nem tudták volna hitbéli megrendülés nélkül átélni a nagy csalódást, ha Isten nem támogatta volna őket. Azért kellett átmenniük a meg-rázó tapasztalaton, mert ez mélyebb Biblia-kutatásra, még buz-góbb könyörgésre készítette őket. Istennek ugyanis messze ható tervei voltak velük, az egész emberiség és önmaguk javára egy-aránt. Ez kitűnik abból a megbízatásból, amely mindjárt a megke-seredés után hangzott el számukra: „Ismét profétálnod kell sok nép, nemzet, nyelv és király előtt.” (Jel 10,11) Krisztusnak ez a kijelentése annak a hívő népnek szólt, akiket János apostol meg-jelenített. Jézus szemében tehát nem voltak hitelét veszített nép, hiszen a profétálás a legmagasabb rendű isteni megbízatás.

4 Töretlenül haladt-e előre ez a mozgalom küldetése be-teljesítésében? Milyen üzenetet küldött Isten az ad-ventnépnek, mintegy negyven évvel a lelkes, tiszta kezdet után?

Jel 3,17–18 ■ „Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagod-tam, semmire nincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a szánandó,* beteg,** szegény, vak és mezítelen, az a tanácsom neked, végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy, és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki mezítelenséged rútsága. És szemgyógyító írral kend meg sze-medet, hogy láss!”

.....

.....

.....

* Pontosított fordítás szerint.

** Pontosított fordítás szerint.

Az alábbi sorokat 1904-ben és 1888-ban tette közé Ellen White:

„A legutóbbi húsz év alatt egy finom, ravasz, szentségtelen befolyás arra készítetett embereket, hogy emberekre tekintsenek, emberekhez ragaszkodjanak és elhanyagolják mennyei Társukat. (...) Lelki halál borul arra a népre, amelynek pedig életet, buzgóságot, odaadást és a legkomolyabb odaszentelődést kellene tanúsítania az igazság ügye iránt.” (*The Review and Herald*, 1904. február 18.; 1888. július 24.)

„Az evangélium hirdetésének hőfokától függ, hogy siettetjük-e Urunk visszatérését. Nekünk nemcsak várunk, hanem siettetnünk is kell Isten napjának eljövetelét (vö. 2Pt 3,12). Ha Krisztus egyháza elvégezte volna már kijelölt munkáját, úgy, ahogy azt az Úr elrendelte, akkor Isten már régebben figyelmeztette volna erre az egész világot, és az Úr Jézus Krisztus már eljött volna a Földre hatalommal és nagy dicsőséggel.” (*Jézus élete*, Az Olajfák hegyén c. fejj.)

Akkor válik érthetővé a fenti bizonyágtétel, ha tudjuk, hogy a hivatkozott ige – 2Pt 3,11/b–12/a – pontos fordítás szerint így hangzik: „Milyeneknek kell lennetek nektek szent életben és istenfélelemben, akik várjátok és siettetitek Isten napjának eljövetelét.”* Az eredeti Károlyi-fordításban is siettetitek olvasható. Az új protestáns fordítás** is kijavítja a revideált Károlyi-szöveget: „Akik várjátok és siettetitek Isten napjának eljövetelét” („akik várjátok és sóvárogjátok” helyett).

Isten sohasem hirdettette az evangéliumot természetfeletti lények, angyalok által, hanem mindig csak hívő népe által. Ők viszont csakis akkor válnak alkalmassá a Szentlélek kiárasztására, ha

* A King James-Bibliában, amelyet Ellen G. White is használt, a Biblia-vers kérdéses részlete így hangzik: „Looking for and hastening unto the coming of the day of God.”

** Utoljára 2014-ben revideálták, abból idéztük 2Pt 3,12/a-t.

eltávolítják a bűn akadályát önmaguk és Isten közül. Isten csak akkor támogathatja hatalmasan az általuk hirdetett üzenetet – még jelekkel és csodákkal is, mint az első pünkösdkor –, ha erkölcsi életük egyenként és együtt is vállalható, hitelesíthető a részéről. Olyan lelkiállapotba kell kerülniük tehát, mint amely a Szentlélek első kiárasztása előtt jellemezte Jézus tanítványait: „Ezek mindnyájan egy szívvel, egy lélekkel foglalatosak voltak az imádkozásban és a könyörgésekben.” (Ap csel 1,14)

Isten korábban is munkálkodott már azért, hogy népe eljusson ebbe a lelkiállapotba, és ha ennek engednek, akkor rövidebbre zárhatta volna a megváltás terve körül folyó nagy küzdelmet, Jézus már eljött volna. Ellen White ismételten szólt erről az 1888-as nevezetes, minneapolis-i generálkonferencia kapcsán:

„Az ellenállás felszításával sikerült Sátánnak nagy mértékben elzárni népünket a Szentlélek különleges erejétől, amelyben pedig az Úr részesíteni kívánta volna őket. Az ellenség megakadályozta, hogy elnyerjék azt az eredményt biztosító hatalmat, amely az övük lehetett volna, amely úgy kísérte volna őket az igazság világszéles hirdetése közben, mint az apostolokat pünkösdkor napja után. Ellenálltak a világosságnak, amelynek az egész Földet be kell ragyognia dicsőségével. E cselekedetük által testvéreink nagy mértékben visszatartották a világosságot a világtól is.” (Ellen G. White: *Selected messages/Válogatott üzenetek*, I. köt., 234–235. o.)

Ez némileg magyarázatot ad arra is, hogy Jézus visszajövetelének időpontja nyitva hagyott, mivelhogy kérdéses, Isten népe sietteti vagy késlelteti az Úr eljövetelét. Micsoda felelősség! Némelyek azt hiszik, Jézus a gonoszság beérésére vár még, azért késik. Valójában a gonoszság már túlért. Isten a „gabona beérésére” vár, amint Jézus mondta példázatában: „Mihelyt a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt rá, mert az aratás elérkezett.” (A magától növekvő vetés példázatának utolsó mondata: Mk 4,26–29.)

Isten ma is vár még a „gabona beérésére”. Az 1888-as megtorpanás után, illetve az azt követő úgynevezett alfa válságból kilábalta ugyan bizonyos mértékig a közösség, a valódi megújulás azonban még mindig nem tapasztalható.

5 Milyen kétszeres rostáláson megy át az adventmozgalom a késői eső kiárasztását megelőzően?

Mt 24,45–51 ■ „Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit ura gondviselővé tett háza népén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt? Boldog az a szolga, akit ura, mikor hazajön, ilyen munkában talál. Bizony mondom néktek, minden jószága föllött gondviselővé teszi őt. Ha pedig ama gonosz szolga így szól a szívében: halogatja még az én uram a hazajövetelt, és szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdene, megjön annak a szolgának ura, amely napon nem várja, és amely órában nem gondolja. Kettévágatja őt, és a képmutatók sorsára juttatja, ott lesz sírás és fogvacogás.*”

Mt 25,1–6 (folytatását lásd a 7–13. versben) ■ „Akkor hasonló lesz a menny országa ama tíz szűzhez, akik elővéve lámpásaikat, kimentek a vőlegény elé. Őt pedig közülük eszes volt, és őt boldond. Akik bolondok voltak, amikor lámpásaikat elővették, nem vittek magukkal olajat, az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vittek edényeikben. Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadtak és aludtak. Éjfélkor pedig kiáltás hangzott: Ímhol jön a vőlegény, jöjjetek elébe!”

.....
.....
.....

* Pontosított fordítás szerint.

A Máté evangéliuma 24. fejezetéből idézett példázat minden kétséget kizáróan a „maradék egyházra”, az adventnépre vonatkozik, mert az Úr „háza népéről” van szó, ahol ő tesz embereket „gondviselővé”. Az is kitűnik a példázatból, hogy eredetileg a gonosz szolga is Krisztus-váró volt. A „részegesekkel” barátkozás az Újszövetség szimbolikus nyelvezete értelmében egyedül csak a Babilonra vonatkoztatható (vö. Jel 14,8). A gonosz szolgálóval példázott adventhívők, akik elbizonytalanodnak Jézus eljövetele közeli voltában, és eltávolodnak a biblikus hit fundamentumaitól, kiesnek a rostán, még ha ez nem is látható azonnal. A megtérés, a visszafordulás lehetősége természetesen adott részükre egy ideig, de ha kitartóan figyelmen kívül hagyják az Ige intéseit, akkor elveszítik osztályrészüket Isten hívő népe örökségében.

A közvetlenül ezután következő példázat már csak a hitvalló adventhívőkről szól, akik az előző rostálás során kitartottak az eredeti alapelvek mellett. Továbbra is jellemzi őket, hogy „előveszik a lámpást”, azaz ragaszkodnak az ígéhez, a próféta beszédéhez, „szüzek”, azaz „asszonyokkal nem fertőztetik meg magukat” (Jel 14,4), vagyis Babilon tanaiból, szellemiségéből nem vesznek át semmit, és „kimennek a vőlegény elé”, tehát továbbra is közelre várják Jézus megjelenését. (A gonosz szolgálóval jelképezett adventhívők ehhez a csoporthoz már nyilván nem sorolhatók.)

Ellen G. White a következőket írja a hitvallókról e példázat magyarázatában:

„Szüzeknek neveztetnek, mert az igazi és tiszta hitet vallják. (...) A bolond szüzek sem képmutatók. Becsülik és védelmezik az igazságot, az igazság vallóihoz tartozónak érzik magukat.” (*Krisztus példázatai*, Példázat a tíz szűzről c. fej.)

Megdöbbenő, hogy a hitvallók ezen csoportja is még további rostáláson esik át. Akiknek lámpásában nincs olaj – azaz nincs élő, folyamatos kapcsolatuk a Szentlélek által Krisztussal –,

végül nem tudnak részt venni az utolsó nagy evangéliumhirdetés munkájában, és kívül rekednek a menyegzőn. Ellen White írta 1895-ben:

„A tíz szűz képviseli a hitvalló hívőket. Öt közülük bölcs, öt pedig balga. Attól félek, ez az az átlag, amit az Úr előre látott, hogy a hívők készek vagy készületlenek lesznek. Mégis, azok közül, akik bár nagy világosságban, bőséges lehetőségekben és folyamatos kiváltságokban részesültek, nem rendelkeznek többel, mint az igazság elméleti ismeretével. Sokan azt képzelik, csupán az ismeret az, amit Isten elvár. Az ilyenek nem cselekvői az igének.” (*Kiben bízhatunk?*, IV. köt., 1455. o.)

Azokról, akikre végül kiárad a késői eső, ezt írta Ellen White:

„Ennek a csapatnak a száma megcsökkent, egyesek kiestek a rostán, s elmaradtak az úton. A gondtalanok és közömbösek, akik nem csatlakoztak azokhoz, akik oly nagyra becsülték a győzelmet és lelkük üdvösségét, hogy állandóan könyörögtek és küzdöttek érte, nem nyerhették el a győzelmet, elmaradtak a többiektől.” (*Korai írások/Tapasztalatok és látomások*, A rostálás c. feje.)

6 Kik fogják betölteni a rostán kihullottak helyét?

Mt 20,1.6–7.9.16 ■ „Hasonló a mennyek országa a gazdaemberhez, aki jó reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon szőléjébe. (...) Tizenegy óra tájban is kiment, talált másokat, akik tétlenül* álltak, és mondta nekik: **Miért álltok itt egész nap**

* Pontosított fordítás szerint.

tétlenül? Mondták neki: Mert senki sem fogadott meg minket. Mondta nekik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és ami igazságos, megkapjátok. (...) Jöttek a tizenegy órásak, fejenként tíz-tíz pénzt vettek [ugyanannyit, mint akik reggeltől dolgoztak]. (...) Lesznek az utolsók elsők, és az elsők utolsók, mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.”

Jn 10,16 ■ „Más juhaim is vannak nékem, nem ebből az akolból valók, őket is elő kell hoznom, hallgatnak majd az én szavamra, és lesz egy nyáj* és egy pásztor.”

Mk 9,38–39 ■ „János pedig felelt neki [Jézusnak], mondta: Mester, láttunk valakit, aki a te neveddel ördögöket űz, aki nem követ minket, és eltiltottuk őt, mivelhogy nem követ minket. Jézus pedig mondta: Ne tiltsátok el!”

.....

.....

.....

Az előző kérdésnél utolsóként közölt bizonyágtétel folytatása a következőképpen hangzik:

„[A kiostáltak] helyét azonnal mások foglalták el, akik sorainkba jöttek és lelkesen ragadták meg az igazságot.” (*Korai írások/Tapasztalatok és látomások*, A rostálás c. feje.)

Ellen G. White tizenegy órai munkásoknak nevezi azokat a különböző egyházakban vagy pedig a világban előkészített lelkeket, akik a késői eső küszöbén csatlakoznak Isten népéhez, és feltöltik a megüresedett helyeket. Jézus a maga juhainak nevez olyan rejtett hívőket, akik nem tartoznak a látható egyházhoz, mégis

* Pontosított fordítás szerint.

kapcsolatuk van Istennel a Szentlélek által. Ezek fogékonyak az Ő szava meghallására és követésére. Próféciaaként szólt arról, hogy egy nyájban fogja egyesíteni ezeket a szétszórta, rejtett igazakat, a maga vezetése alatt, eljövetele előtt.

„Istennek gyermekei vannak, sok gyermeke van a protestáns egyházakban, és nagy számban vannak a katolikus egyházközségekben is. Olyanok, akik igazabbul engedelmeskednek a legjobb ismeretük szerinti világosságnak, mint sokan a szombatünneplő adventisták közül, akik nem járnak a világosságban. (...) Sok léleknek kell még kijönnie a világ soraiból és kijönnie az egyházakból – még a katolikus egyházból is –, akiknek a lelkesedése messze túl fogja szárnyalni azokét, akik korábban ott álltak az igazság hirdetőinek soraiban. Ez az oka annak, hogy a tizenegyedik óra munkása is az egész nap bérét fogja megkapni. Érezkelni fogják a közelgő küzdelmet, ezért határozott hangot hallatnak harsonájukon. Amikor a válság ránk szakad, (...) ők nyomulnak majd előtérbe, felövezik magukat Isten teljes fegyverzetével, felmagasztalják törvényét, és ragaszkodnak Jézus hitéhez.” (*Kiben bízhatunk?*, IV. köt., 377–378. o.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

„Mintha Isten kérne általunk...” – A személyes bizonyágtevés biblikus alapelvei

Ez a tanulmány arról szól, hogy milyen lelkülettel képviseljük Isten utolsó kegyelmi üzenetét. Éppolyan fontos ez, mint az, hogy hitelesen – hozzátétel és elvétel nélkül – adjuk tovább az üzenetet. Minden korban érvényesek a személyes bizonyágtevésnek azok az alapelvei, amelyeket a végidőben is követni kell. Egyrészt azért szükséges hangsúlyosan szólni ezekről, mert korunkban számolni kell azzal, hogy emberek tömegei messze eltávolodtak Istentől. Figyelemmel kell lenni tehát előítéleteikre és ellenérzéseikre. Másrészt a végidő gyülekezete hajlamos az elbizakodásra az igeismeretet illetően (Jel 3,17; „tudásuk és teljesítményeik birtokában biztonságban érzik magukat, és gazdagoknak hiszik magukat a lelki tudás tekintetében”*) Amíg a nagy Én jelen van a természetünkben, észrevétlenül is belelegyedhet bizonyágtevésünkbe bizonyos fölényérzet azokkal szemben, akiknek az ismeretei hiányosak. Ez összeegyeztethetetlen Krisztus lelkületével, és eltaszíthat embereket.

1 Hogyan jellemzi az Írás a végidő embertömegeinek viszonyulását Istenhez és az Ő Igéjéhez?

Mt 24,37 ■ „Amiképpen Noé napjaiban volt, akképpen lesz az Emberfiának eljövetele is.”

* Ellen G. White írja a laodiceai gyülekezet jellemzéseként: *Bizonyágtételek III.*, 252–253. o.

Jób 22,17 ■ „[A vízözön előtti emberek] azt mondták Istennek: Távozzál el tőlünk!” (Vö. Júd 14–15)

2Tim 3,2.4; 4,3–4 ■ „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó időben nehéz idők állnak be, mert lesznek az emberek magukat szeretői, (...) inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. (...) Az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez oda-fordulnak.”

2Pt 3,3–5 ■ „Az utolsó időben gúnyolódók* támadnak, akik a saját kívánságaik szerint járnak. Ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mióta az atyák elhunytak, minden akképpen marad a teremtés kezdete óta. Mert készakarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, a Föld pedig vízből és víz által állt elő Isten szavára.”

„[A vízözön előtti emberek] csakis büszke szívük vágyainak kielégítésével törődtek, tobzódtak az élvezetekben, a gonoszságban. Mivel Istent nem akarták emlékezetükben megtartani, létezését hamarosan tagadni kezdték. A természetet imádták a természet Istene helyett. Az emberi észet dicsőítették, önkezüik munkáját imádták, gyermekeiket pedig arra tanították, hogy boruljanak le faragott képek előtt.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Az özönvíz c. fejezetből)

A mai, hasonló gondolkodású emberek hajlamosak a tudomány, illetve a felvilágosult vallásosság nevében azonnal leszólni a biblikus alapon álló bizonyágtevést, illetve a bizonyágtevőt és magát az isteni kinyilatkoztatást. Lehengerlő nyilatkozatokat

* Pontosított fordítás szerint.

tesznek, és vitára készek. Mégsem szabad lemondanunk róluk, sem vitába szállni velük, hanem Istenre támaszkodva szelíden, bölcsen, egyszersmind szilárdan kell tanúskodnunk arról, amit Isten mond. Péter apostol így tanácsol bennünket: „Készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek lévő reménységről, szelídséggel és félelemmel.” (1Pt 3,15)

„Jézust és tanítványait vakbuzgóság, gőg, előítélet, hitetlenség és gyűlölet vette körül. Az emberek telve voltak téves tantételekkel. (...) Az előítéletet leküzdeni nehéz volt az Ő számára is, aki a világosság és az igazság. Gúnyosan utasították vissza Krisztus állításait. (...) Tisztelettel bánj ellenfeleiddel! Természetes, hogy szembekerülünk hitetlenséggel és ellenállással. (...) De ha a legelkeseredettebb ellenszegüléssel állsz is szemben, sohase vádold ellenfeleidet.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Előítélettel és ellenállással szemben c. fejj.)

„Az igazságot alázattal kell feltárni, a lelkek iránti legmélyebb szeretettel és a megváltásukért érzett komoly vágygal, és azután hagyjuk, hogy az igazság maga végezze el munkáját. (...) Hacsak lehetséges, kerüljük a vitát! (...) Ezek általában a harci kedvet erősítik. (...) Ne menjetek bele úgy vitába – amikor nagy tét forog kockán –, hogy a képességeitekre és erős bizonyítékokra bízátok magatokat! Ha nem tudjátok elkerülni a vitát, bocsátkozzatok bele, ezt azonban Istenben bízva tegyétek, alázatos szívvel és Jézus lelkületével, aki azt mondta, tanuljunk Tőle, a szelíd és szívből alázatos Mestertől.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 234–236. o.)

„Azokat, akik az igazságot védelmezik, de nem vetik Istenbe teljes bizalmukat, szavaik nem Krisztus lelkületét és szeretetét tükrözik, Isten angyalai nem erősíthetik és nem világosíthatják meg. Saját erejükre hagyják őket, s a gonosz angyalok nyomulnak be, hogy sötétséget árásszanak. Ez az

oka annak, hogy az igazság ellenzői gyakran látszólag előnyt szereznek, és a vita többet árt, mint használ. (...) A tévelygéssel szemben a legjobb módszer: az igazság feltárása. A vad hajtások hulljanak le észrevétlenül.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, Vita c. feje.)

2 Mi a küldetése viszont Jézus tanítványainak minden korban, a végidőben is?

2Kor 5,19–20 ■ „Mínhogy Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítva nekik bűneiket, és ránk bízta a békéltetés igéjét, Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!”

Mt 5,9 ■ „Boldogok a békességszerzők,* mert ők Isten fiainak mondatnak.”

.....
.....
.....

Mindig az legyen a célunk és vágyunk a bizonyágtétevés során, hogy az emberek téveszméit eloszlassuk Istennel kapcsolatban. Arra törekedjünk, hogy a Szentírás igéin alapuló, hiteles Istenképet tárjunk eléjük. Isten valódi megismerése, az Iránta való személyes bizalom kialakulása – ez az, amire mindenkinek a legnagyobb szüksége van. Arra hívtunk el, hogy a megbékélést munkáljuk Isten és az egyes emberek között, ilyen „békességszerzés” a küldetésünk. Emlékezzünk mindig Jézus szavára: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek Téged, az egyedüli igaz

* Pontosított fordítás szerint.

Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17,3) „Igazságos Atyám, e világ nem ismert Téged!” – sóhajtott fel Jézus fájdalomosan az Atyához intézett imádságában földi élete végén (Jn 17,25). Ma is hasonló a helyzet.

„A jónak ellensége úgy elhomályosította az emberek értelmét, hogy (...) félelemmel tekintenek Istenre, szigorúnak és kérlelhetetlennek tartják Őt. Sátán elérte, hogy sok ember olyan lénynek képzelet Istent, akinek legfőbb tulajdonsága a zord igazságosság. Szigorú bírónak, kemény és kérlelhetetlen hitelezőnek gondolják Őt, olyan valakinek, aki gyanakvóan figyeli az emberek tévedéseit, hibáit, hogy tüstént lesújtson rájuk ítéletével. Jézus azért jött a Földre, azért élt itt közöttünk, hogy Isten végtelen szeretetének kinyilatkoztatása által eltávolítsa ezt a sötét árnyékot. (...) Isten csodálatra méltó szeretete egy világ iránt, amely nem szeretete Őt – olyan hatalmat rejt ez a gondolat, amely Isten előtti meghódulásra készíti a lelket.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, BIK Könyviadó, 1999, 10–11., 14–15. o.)

3 Hogyan viszonyul Isten a tévelygő, bűnös emberiséghez? Miért fontos, hogy kiirtsuk szívünkéből az ítélezést azokkal szemben, akiknek az életvitele erkölcsileg kifogásolható?

Zsolt 113,5–7 ■ „Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, aki magasságban lakozik? Aki magát megalázva tekint szét mennyen és földön, aki felemeli az alacsonyt a porból, és a szűkölködőt kivonja a sárból.”

Ésa 57,15 ■ „Így szól a Magasságos és Felséges, aki örökké lakozik, akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakozom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét.”

Ésa 42,1–4 ■ „Íme az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel. Lelkemet adtam neki, törvényt beszélt a népeknek. Nem kiált, nem lármáz, nem hallatja szavát az utcán. Megrepedt nádát nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg. Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít.”

.....

.....

Ha Isten így viszonyul a bűnösökhöz, ahogy az idézett igékben olvassuk, nekünk is az övéhez hasonló, ítélkezéstől mentes, megmentő szeretettel kell közelednünk hozzájuk. (Az alábbi történetek bemutatják, hogyan bánt Jézus azokkal a bűnösökkel, akiket „megrepedt nádhoz” vagy „pislogó gyertyabélhez” lehetett hasonlítani: Jn 4,15–19; Lk 19,1–7; Jn 8,1–11; Lk 8,2.)

„Nem Krisztus követője az, aki (...) elfordul a tévelygőtől és hagyja akadálytalanul lezúdulni a lejtőn. Akik elöl járnak mások vádolásában, azoknak az élete gyakran bűnösebb a meghurcoltakénál. Az emberek gyűlölik a bűnöst, de szeretik a bűnt. Krisztus gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnöst. Ez a lelkület jellemzi minden követőjét is. A keresztyén szeretet késedelmes a bírálatra, gyorsan észreveszi a megbánást, kész megbocsátani, bátorítani.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Cselvetések között c. fejelet)

„Földi szülők soha nem lehetnek olyan türelmesek gyermekeik hibáival és tévedéseivel szemben, mint Isten azokkal, akiket megmenteni akar. Senki sem tudja nagyobb szeretettel kérlelni a törvénszegőt. Emberi ajkon még soha nem hangzottak olyan szívélyes kérések a tévelygőhöz, mint az Övéről...” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, BIK Könyvkiadó, 1999, 33. o.)

4 Hogyan viszonyuljunk olyan emberekhez, akiket előítéletek zárnak el az üzenet meghallásától?

1Kor 9,20–23 ■ „A zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg, a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem. A törvény nélkül valóknak törvény nélkülivé, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül valókat nyerjek meg. Az erőtleneknek erőtlenné lettem, hogy az erőtlenekeket megnyerjem. Mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket. Ezt pedig az evangéliumért teszem.”

Jn 16,12 ■ „Sok mondanivalóm van még hozzátok, de most el nem hordozhatjátok.”

„Úgy kell állnunk e világban, mintha környezetünkben mindenki Krisztus tulajdona volna, és mintha nagyon sok függne szavainktól, magatartásunktól, munkamódszerunktől, hogy ezek a lelkek üdvözülnek-e vagy sem. (...)

Testvéreim, ha azokért munkálkodtok, akiket az előítélet és tudatlanság láncokba vert, gyakorlatok ugyanolyan mennyei bölcsességet, mint Pál. Ha olyan helyen dolgoztok, ahol az emberek szeméről éppen most hallanak le a pikkelyek, (...) legyetek óvatosak és ne úgy tárjátok fel az igazságot, hogy előítéletet keltsetek, nehogy a szív ajtaja bezáruljon! (...) Amikor Pál a zsidókért munkálkodott, nem beszélt mindjárt Krisztus születéséről, elárultatásáról, keresztre feszítéséről és feltámadásáról, annak ellenére, hogy akkor ez volt az időszerű, jelenvaló igazság. Először is lépésről lépésre vezette őket az Üdvözítőre vonatkozó ígéretek vonalán, amelyek Őrá mutattak. Miután ezeket (...) hallgatói megér-

tették, (...) azután tárta fel a tényt, hogy ez az Üdvöztő már megjelent. (...) Ez volt az a háló, amellyel Pál lelkeket fogott. Úgy tárta fel az igazságot, hogy régi előítéletüket fel ne keltse, szemüket el ne vakítsa. (...) Evangelizációs sorozatod kezdetén ne hozd szóba hitünk leginkább kifogásolt tételeit, nehogy bezárják a fülüket (...). Ha az igazságot egyszerre s olyan nagy mértékben tárjuk fel, hogy nem tudják befogadni, sokan eltávoznak, és soha többé nem térnek vissza.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, Ügyeljünk a kellő közeledésre c. fejt.)

5 Milyen indíték készteszen minket arra, hogy egyetlen alkalmat se mulasszunk el, amikor bizonyosságot tehetünk, továbbá arra, hogy állhatatosan fáradozzunk az egyes emberekért?

2Kor 5,14 ■ „Krisztus szeretete szorongat minket.”

Lk 19,10 ■ „Mert azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megtartsa azt, aki elveszett.”

2Tim 4,1–2 ■ „Kérlek azért Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában, hirdesd az ígét! Állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással!”

Lk 14,23 ■ „Eredj az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen az én házam!”

.....

Kettős indítékunk legyen: egyrészt a Krisztus iránti szeretet és elkötelezettség, másrészt pedig az emberek iránti szeretet, megmentésük vágya. Elkötelezettnek kell lennünk arra, hogy folytassuk azt a munkát, amit Ő olyan odaadással végzett földi életében. János apostol egyenesen így fogalmaz: „Ő az éle-

tét adta értünk, mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.” (1Jn 3,16) Nem mártíromság formájában kell életünket adnunk a megmentendő emberekért, hanem az áldozatkészségünknek kell határtalannak lennie, amikor a ránk bízott szolgálatot végezzük. Időnket, erőnket, anyagi javainkat áldozzuk készségesen erre a munkára!

Hozzá tartozik ehhez az is, hogy kitartóan, állhatatosan fáradozzunk az egyes emberekért. A Lk 14,13-ból idézett ígét azonban nem szabad félreértenünk:

„A *kényszerítést* inkább úgy kell érteni, hogy feltárjuk a meghívás igen sürgős voltát, életbevágóan fontos következményeit. Az evangélium nem kényszeríti az embereket, hogy Krisztushoz jöjjenek. (...) Krisztus a lelkek megmentése iránt ugyanolyan vágyat olt hírnökei szívébe, mint amelyet Ő érez az elveszettekért. Ne csak mondjuk, hogy »jöjj!«. Vannak, akik hallják a meghívást, de az értelmét fel nem foghatják. Szemük vak, nem látják meg a jót, amit részükre rejt. Sokan lesüllyedt voltukat érzik, és ezért utasítják el a segítséget. De a munkás ne hátráljon! Gyengéd, részvétteljes szeretettel közeledjen hozzájuk, bátorítsa, erősítse őket. Szeretettel késztesse őket, hogy jöjjenek!” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Példázat a nagy vacsoráról c. feje.)

6 Hogyan érvényesítsük bizonyosságtevésünk során a lelkiismereti szabadság tiszteletben tartását? Mi késztesse arra, hogy akárcsak parányi sürgetés vagy erőltetés se vegyüljön emberekért végzett fáradozásunkba?

Jel 22,17 ■ „A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jöjj! Aki hallja is mondja: Jöjj! Aki szomjúhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!”

2Kor 3,17 ■ „Ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.”

Jel 3,20 ■ „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja szavamat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, vele vacsorázom és ő énelem.”

.....

.....

Énközéppontú, emberi természetünk hajlamos nyomást gyakorolni a másik emberre, legalábbis némi lelki erőszakot alkalmazni. A fenti igék és Jézus személyes példája azonban arra tanítanak, hogy azt sem szabad ráerőltetni emberekre, amiről mi biztosan látjuk, hogy jó lenne számukra. Parányi erőszak, erőltetés se legyen bizonyágtévesésünkben! Hagyjuk, hogy a Szentlélek győzzön meg embereket és önként fejezzék ki, hogy igénylik „az élet vizét”, amit Isten felkínál nekik. Könnyen előfordulhat, hogy valaki élete későbbi szakaszában fogadja csak el az evangéliumot, noha korábban is lehetősége lett volna erre, mert eljutott hozzá a világhosszág. Visszavetette azonban az, hogy valaki emberi módon erőltette.

Tanulságos Jézus találkozása az úgynevezett gazdag ifjúval, aki-re vonatkozóan ezt olvassuk Márk evangéliumában: „Jézus rátekintve megkedvelte őt” (10,21).

„Krisztus (...) azt a segítséget látta benne, amelyre szüksége volt, amennyiben az ifjú hajlandó együttműködni vele üdvözítő munkájában. (...) Szerette volna munkatársának látni őt. (...) Előtte állt a döntés (...), Jézus sóvárogta megtérését. Rámutatott jellemének beteg pontjára, s mély érdeklődéssel figyelte a kimenetelt, miközben az ifjú mérlegelte a kérdést.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Egy fogatkozásod van c. fejt.)

Annak ellenére, hogy Jézus annyira vágyakozott ennek a fiatal embernek a pozitív döntésére, mégsem olvassuk, hogy agitálta volna őt. Miután úgy döntött, hogy megszorodva ugyan, de visszautasítja a meghívást, egy szóval sem bízta tovább.

Legtöbbször nem láthatjuk előre, hogy mi lesz az általunk elvetett „mag” sorsa. Lehet, hogy nem elutasítás lesz a vége, de időbe telik míg a pozitív döntés megszületik valakiben. Mi nem sürgethetjük azt a folyamatot, amely emberi szem számára rejtetten megy végbe egy-egy ember lelkében, amint a Lélek halk és szelíd szava fáradozik megvilágosításáért, valamint azért, hogy pozitív döntést hozzon. Ellen White az alábbi sorokat fűzte a magától növekvő vetés (Mk 4,26–29) példázatához:

„A mag növekedésének előmozdításában az embernek is szerepe van. Rendelgetése, hogy a talajt előkészítse, javítsa és a magot bevesse. A földet munkálnia kell, azonban egy határvonalon túl nem mehet. Semmiféle emberi erő vagy bölcsesség nem tudja a magból előhozni az élő növényt. Az ember tegyen meg minden tőle telhetőt, a többit pedig bízza Arra, aki a vetést és aratást mindenható ereje csodálatos láncszemeivel fűzte egybe! (...) [A magvető] a mag csírázásának és növekedésének titkát nem tudja megérteni, de bízik azokban a tényezőkben melyek által Isten a növényt előhozza.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, „Először fű, azután kalász” c. fej.)

Mit tartalmaz Isten utolsó kegyelmi üzenete?

Mielőtt az egyes tanulmányok részletesen foglalkoznának azzal, hogyan képviseljük Isten ránk bízott üzenetét a bizonyoságtéves során, számba vesszük, mi mindent tartalmaz az isteni üzenet, amelyet át kell adnunk a körülöttünk lévő embereknek.

1 Milyen kifejezésekkel jelöli összefoglalóan az Írás az utolsó kegyelmi üzenet tartalmát?

Mt 24,14 ■ „Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosággal minden népnek, és akkor jön el a vég.”

Jel 14,6 ■ „Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél az örökkévaló evangélium volt, hogy hirdesse az evangéliumot a föld lakosainak, minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek.”

.....
.....

Két jelentőségteljes kifejezés található ezekben az igékben: „Isten országának ez az evangéliuma” és „az örökkévaló evangélium”.

Az „Isten országának ez az evangéliuma” megfogalmazással kapcsolatban korábban elterjedt az az értelmezés adventisták körében, hogy Krisztus visszajövetelének a jó hírére utal e speciális kifejezés, mivelhogy Jézus végidőről szóló nagy prófétikus beszé-

dében hangzott el. Az evangéliumból azonban nem lehet kiragadni csupán a Jézus visszajövetelére vonatkozó tanítást, mert az csak a teljes evangélium keretében érthető, illetve bizonyul valóban örömhírnék. Arra utal ez a kifejezés, hogy az eredeti, hiteles evangélium – amit Jézus szájából hallottak a tanítványok – fog még egyszer hirdettetni az egész Földön, minden népnek. Jézus előzőleg arról szólt, hogy akkor – a vég előtt – „sok hamis próféta támad, akik sokakat elhítenek” (11. vers). Ez magyarázza a hangsúlyos kifejezést, s ezzel szemben fog hirdettetni a valódi, hiteles evangélium.

Az „örökkévaló evangélium” is speciális kifejezés. Olyan jó hírről van szó, amely az örök nagy emberi kérdésekre ad választ, a legnagyobb emberi problémákra kínál megoldást. Azt is érzékelteti a kifejezés, hogy ennek az örömhírnék a lényege mindenkor változatlan, minden korban ugyanaz.

2 Miről szól, mit foglal magában az örökkévaló evangélium? Hogyan kapcsolódik hozzá a három angyal üzenete?

Jn 3,16 ■ „Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Tit 2,11–14 ■ „Megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon, várván ama boldog reménységet, a nagy Isten, a megtartó Jézus Krisztus dicsőséges megjelenését, aki Önmagát adta miértünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt.”

A három angyal üzenete szervesen kapcsolódik az örökkévaló evangéliumhoz. Csakis azzal együtt, annak ismeretében érthető helyesen. Így vezeti be a három angyal üzenetét Jel 14,7: „Ezt mondva nagy szóval”, amivel az előző versben említett „örökkévaló evangéliumra” utal vissza.

Téves felfogás, hogy az adventnép megbízatása csupán a hármas angyali üzenet hirdetésére szorítkoznék. E nézet szerint az örökkévaló evangélium régóta hirdettetik a Földön, képviseli minden egyház, csak a végidőnek szóló speciális felhívásokkal szükséges kiegészíteni. Az ősellenség azonban – éppen a végidőre – sikeresen meggyöngítette azt a meggyőződést, hogy a Biblia hitelesen őrzi Isten beszédét. Ennek következményeként nagy mértékben elfelejtődött és eltorzult az örökkévaló evangélium a keresztény köztudatban. Az eredeti evangéliumot téves emberi értelmezések és kételyek burkolták homályba.

„Miután Sátán már nem tarthatja uralma alatt a világot a Szentírás elrejtésével, más eszközökhöz nyúl, hogy célját elérje. A Bibliába vetett hit romba döntése éppúgy Sátán célját szolgálja, mint magának a Bibliának a megsemmisítése.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 521–522. o.)

„Az utolsó kegyelmi üzenet hirdetői ne mulasszák el, hogy Krisztust mint a bűnös egyetlen menedékét mutassák be. Némelyek (...) fölöslegesnek tartják, hogy a bűnbánatról és a hitről prédikáljanak. Természetesnek veszik, hogy hallgatóik az evangéliumot ismerik, ezért úgy vélik, más természetű témáról kell beszélniük, hogy a figyelmet lekössék. Azonban sok ember sajnálatos tudatlanságban van a megváltás tervét illetően, és sokkal több tanításra lenne szükségük erről a fontos tárgyról, mint a többről. (...)

Krisztus megfeszítettett, Krisztus feltámadt, Krisztus a mennybe ment, Krisztus újra eljön. Ezek az igazságok indítsák fel és örvendeztessék meg a prédikátort úgy, hogy

szeretettel és nagy komolysággal tudja átadni az embereknek. (...) A megváltás evangéliuma legyen a középpontja minden prédikációnak, minden ének szövegének, és ez legyen imáitok tárgya.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálai*, BIK Könyvkiadó, 1999, 99–101. o.)

3 Milyen felhívás kapcsolódik elsőként az örökkévaló evangéliumhoz? Időszerű-e ez a felhívás a végidőben?

Jel 14,7 ■ „Féltétek Istent és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája!”

Mal 2,17 ■ „Azt mondjátok: Minden gonosztevő jó az Úr szemében, és (...) hol van az ítélet Istene?”

2Pt 3,3–4 ■ „Az utolsó időben gúnyolódók* támadnak, akik a saját kívánságaik szerint járnak, és ezt mondják: hol van az ő eljövételének ígérete?”

.....

.....

.....

Tapasztalhatjuk az utóbbi két ige beteljesedését. Jellemző jelenség ma a kereszténység körében az istenkép és az egész keresztény tanítás „saját kívánságokhoz” igazítása. Minden korban hajlamos volt erre az ember, a végidőben azonban különösen kirívó ez a jelenség. Blaise Pascal már a 17. században is azt vallotta, hogy az ő Istene „nem a filozófusok Istene, hanem Ábrahám, Izsák és Jákob élő Istene”. Ehhez hasonló hitvallás ma csak keveseké. Az *istenfélelem* fogalma és gyakorlata szinte kiveszett. A végítéletéről alig vagy egyáltalán nem esik szó a mai keresztény igehir-

* Pontosított fordítás szerint.

detésekben. Ha pedig még a keresztények sem hiszik és képviselik, hogy Isten „élő Isten”, aki „ítélni fog eleveneket és holtakat Jézus eljövetelkor és az ő országában” (2Tim 4,1), akkor hogyan hallana erről a világ?

Csakis a Szentlélek segítségével teljesíthető az a nagy feladat, hogy a végidő emberisége elé tárjuk a biblikus istenképet, és szójunk arról, hogy „nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék aszerint, amit e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt” (2Kor 5,10), továbbá, hogy hirdessük: ez az ítélet már meg is kezdődött. Tehát akár meghalunk, akár életben érzük meg Krisztus – küszöbön álló – eljövételét, mindenképpen csak karnyújtásnyira van tőlünk az, hogy az ítélet dönt örök sorsunk felől. A ma átlagembere számára, sőt a nagyrészt csak névleges keresztények számára is mindez hihetetlennek tűnik. Az a feladatunk, hogy ennek valóságáról meggyőzően tegyünk bizonyoságot.

„A csaknem általános hitehagyás mai időszakában Isten felszólítja hírnökeit, hogy »Illés lelkével és erejével« hirdessék: »Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája!«” (Ellen G. White, *Sabbath School Worker*, 1905. március 21.)

4 Hogy hangzik a második felhívás? Miért időszerű a végidőben ez a felhívás is?

Jel 14,7 ■ „Imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait!”

Vö. 2Móz 20,8–11 ■ „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. ...mert hat napon át teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta az Úr a szombat napját, és megszentelte azt.”

2Pt 3,3.5 ■ „Tudva azt, hogy az utolsó időben gúnyolódók támadnak... [akik] készakarva nem tudják, hogy az egek régtől fogva voltak, és a föld vízből és víz által állt elő Isten szavára.”

.....

.....

Kétezer évvel ezelőtt belefoglaltatta már Isten a Szentírásba azt a bizonyágtételt, hogy „az utolsó időben gúnyolódók támadnak”, akik „készakarva” nem tekintik valóságnak azt, hogy Földünk Isten szavára állt elő.

Jelentőségteljes kifejezés: „készakarva, szántsándékkal nem tudják”. Az új protestáns fordítás, amely itt közelebb jár az eredeti szöveghez, így fordítja az 5. verset: „Rejtve marad előttük, mert szándékosan meg is feledkeznek róla, hogy az egek régóta voltak, és a Föld is, amely vízből és víz által állt elő Isten szavára, lettek.” Valamiféle „szándékosság” miatt rejtve marad az ember előtt az, hogy a természet fölött létezik egy teremtő Isten. Megszülettek a különböző evolúciós elméletek. Ennek következtében a legtöbb ember ma úgy tudja, van tudományos világmagyarázat arról, hogy miképpen keletkezett a világ. Az az elképzelés pedig, hogy Isten teremtette volna a világot a semmiből, szavával, vallási mítosznak tűnik számukra. Ez a korszellem fokozatosan áthátolta a kereszténységet is, és végül szinte teljesen meghódította.

A teremtő Isten elfelejtéséhez hozzájárult a Tízparancsolat negyedik parancsolatának lerövidítése, a szombat áthelyezése vasárnapra, az ünnep tartalmának megváltoztatásával. Az üzenet átadásánál tehát bizonyoságot kell tennünk a IV. parancsolat változatlan érvényességéről és tényleges tartalmáról, vagyis ezzel együtt az egész bibliai teremtéstanról.

„A szombatnak mint a teremtés emlékezetének a jelentősége abban áll, hogy állandóan élénk tárja, miért illeti imádat Istent: azért mert ő a Teremtő, és mi a teremtményei vagyunk.

A szombat (...) ezt a nagy igazságot olyan hathatósan tanítja, ahogy egyetlen más intézmény sem. (...) Az istentisztelet igazi alapja (...) a Teremtő és a teremtményei közötti különbségben rejlik. (...) Azért, hogy ezt az igazságot örökké az emberek lelkébe vesse, szerezte Isten Édenben a szombatot.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 390. o.)

Az istenfélelem kiveszése szorosan összefügg a Teremtőről való elfeledkezéssel, mert elsősorban Isten teremtő volta készíteti az embert tiszteletre és alázatra Óiránta.

5 Miről szól a második angyal üzenete, és hogyan kapcsolódik az első angyal üzenetéhez?

Jel 14,8 ■ „Elesett, elesett* Babilon, mert paráznasága haragbórból adott inni minden népnek.”

Gal 1,7 ■ „Némelyek (...) el akarják ferdíteni Krisztus evangéliumát.”

Vö. Ésa 21,8 ■ „Ímé lovas csapat jött, (...) mondván: Elesett, elesett Babilon, isteneinek minden faragott képét a földre zúzták le.”

Jel 17,3–6 ■ „Láttam egy asszonyt ülni egy veres fenevadon. (...) Öltözött pedig az asszony bíborba és skarlátba, megékesítettett arannyal, drágakővel és gyöngyökkel, kezében egy aranypohár volt, tele utálatosságokkal és paráznaságának tisztátalanságával. Homlokára egy név volt írva: Titok, a nagy Babilon, a paráznáknak és a Föld utálatosságainak anyja. Láttam, hogy az asszony részeg volt a szentek véréből és a Jézus bizonyosságtevőinek véréből.”

* Pontosított fordítás szerint.

A második angyal üzeneténél különösen fontos a fordítás helyesbítése: Babilon nem „leomlott”, hanem „elesett”, azaz erkölcsi értelemben elbukott Isten előtt. Azért fontos ezt tudni, mert Babilon nem rommá lesz a végidőben, hanem globális hatalomhoz jut, a világi hatalommal való szövetsége révén is. Isten előtt azonban gyógyíthatatlanul, visszavonhatatlanul elesett.

A második angyali üzenet arra mutat rá, mely vallási intézmény felelős a végidőben azért, hogy az első angyal üzenetében foglalt bibliai kinyilatkoztatások ismeretlenek embertömegek előtt, vagy pedig egyenesen megtámadottak és gúny tárgyává lettek. Az ókori Babilon előképül szolgál a végidő Babilonja tevékenysége és el-esése, valamint Isten általi megítélése bemutatásához. Az üzenet átadása során világossá kell tennünk, milyen vallási testületek alkotják Babilon három részét. Világossá kell tenni, mivel indokolja Isten azt, hogy Őelőtte elbukott, elesett a végidőbeli Babilon.

6 Mitől óv és mire bátorít a harmadik angyal üzenete? Szervesen kapcsolódik-e az első és második angyal üzenetéhez?

Jel 14,9–12 ■ „Harmadik angyal is követte azokat, ezt mondva nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, ha felveszi bélyegét homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába. (...) Itt van a szentek állhatatossága,* itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”

2Móz 20,3,5–6 ■ „Ne legyenek neked idegen isteneid énelöttem, ne csinálj magadnak faragott képet, (...) ne imádd és ne tiszteld azokat! (...) Irgalmasságot cselekszem ezer ízig azokkal, akik engem szeretnek és az én parancsolataimat megtartják.”

Mt 15,9 ■ „Hiába tisztelnek engem, ha olyan tudományokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai.”

* Pontosított fordítás szerint.

Jn 14,15 ■ „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartjátok!”

.....
.....
.....

Az üzenet áradása során nyilvánvalóvá kell tenni, hogy mit jelentenek az üzenetben foglalt jelképek. Mi az, amitől Isten óv a harmadik angyal üzenete által, és mi a kilátásba helyezett ítélet azokra vonatkozóan, akik nem hallgatnak üzenetére. Továbbá mi a helyes magatartás, amit Isten jóváhagy, illetve amire felszólít a megmaradás érdekében. Ennek az üzenetnek a kapcsán szólnunk kell a hívő népet érintő utolsó nagy próbatételről, és Isten ígéreteiről, amelyek az állhatatosoknak szólnak.

Szólnunk kell arról is, hogy ebben az időszakban erős, nagy hitre van szükség a megálláshoz, olyan hitre, amelyet az ember Fia-á lett Isten Fia, Jézus gyakorolt földi életében. Hit által, Isten szeretete által azonban Isten minden parancsolatához hűséges maradhat az ember a legnagyobb nehézségek között is.

A harmadik angyal üzenete az első angyal üzenetére épül, mert ott már szó van arról, hogy ki az, akit egyedül imádkozhat az ember. Összefügg ezzel az üzenettel a bizonyágtétel a lelkiismereti szabadság elvéről, amit Isten mindenkor tiszteletben tart, a földi hatalmak viszont könnyen mellőzik és tagadják a jogosultságát.

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Hogyan tegyünk bizonytságot „az örökkévaló evangéliumról”?

Az előző tanulmányok többek között arról szóltak, kiket bízott meg Isten az Ő munkájával, röviden érintettük azt is, hogy a hirdetendő örökkévaló evangélium valójában mit foglal magában. Ebben a tanulmányban elsősorban azzal foglalkozunk, hogyan közvetíthetjük a leghitelesebben ezt az örök érvényű örömhírt embertársainknak.

1 Hogyan hívta el Jézus tanítványait földi szolgálata idején az evangélium hirdetésére? Miért hangsúlyozta, hogy pusztán emberi igyekezettel nem lehet eredményesen végezni ezt a szolgálatot? Miként tett bizonytságot erről az evangélium egyik legeredményesebb szolgálója, Pál apostol is?

Mt 4,19 ■ „Mondta nekik: Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halássonatok.”

2Kor 4,5–7.10 ■ „Nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust. (...) Mert Isten, aki szól: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyűjtött világosságot szívünkben Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világgóltatása végett. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való. (...) Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy Jézus élete is látható legyen testünkben.”

1Kor 15,10–11 ■ „De Isten kegyelme által vagyok, aki vagyok, és az ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet

munkálkodtam, mint azok mindnyájan, de nem én, hanem Isten velem való kegyelme. Azért akár én, akár azok, így prédikálunk, és így lettetek ti hívőkké.”

.....

.....

„Kövessetek engem” – az evangéliumhirdetéssel összefüggésben ez azt jelentheti, hogy szolgálatunkat ne a magunk elképzelése szerint akarjuk végezni, ne induljunk el a „saját fejünk” szerint „halászni”, hanem elsőként tanuljuk meg Jézustól, hogy Ő mit, mikor, hogyan tett, mondott, amivel elérte, megszólította az emberek szívét. Ezt természetesen nem lehet csak úgy „megtanulni és csinálni”, s mint valami egyszerű mesterséget elsajátítani, mivel itt valami többről van szó. Az alábbi sorok röviden megfogalmazzák, mi is az a többlet, amit minden missziómunkásnak elsőként kell megtanulnia:

„Az első lecke, amit mindenkinek meg kell tanulnia, aki Istennel együtt akar munkálkodni, az, hogy **ne önmagában bízzék**, így készülhet fel a Krisztus jellemében való részesülésre. Ezt nem lehet tanulással elnyerni a legmagasabb szintű iskolákban sem. Ez a bölcsesség gyümölcse, ami egyedül az isteni Tanítótól származik. (...) Urunk apostolai egyáltalán nem keresték a maguk dicsőségét. **Munkájuk sikerét nyilvánvalóan csak Istennek köszönhatték.** Ezeknek az embereknek az élete, a bennük kifejlődő jellem és a hatalmas mű, amelyet Isten általuk elvégzett, megmutatja, mit tesz Ő mindenkiért, aki elfogadja a tanítást és engedelmeskedik. (...) **Isten úgy fogadja az embert, ahogy van, és szolgálatára neveli, ha aláveti magát neki.** Ha a lélek befogadja Isten Lelkét, az életre kelt minden képességet. A Szentlélek vezetésével a maradéktalanul Istennek szentelt értelem harmonikusan fejlődik, s megerősödik. A gyenge, ingatag jellem erőssé, állhatatossá válik. A fo-

lyamatos odaszentelődés olyan szoros kapcsolatot hoz létre Jézus és tanítványa között, hogy a keresztény gondolkodása és jelleme Krisztuséhoz hasonlóvá válik. **A Jézussal fenntartott kapcsolat által látóköre tisztább, szélesebb lesz. Felfogása élesebb, ítélőképessége kiegyensúlyozottabb.** Aki Krisztus szolgája akar lenni, olyan életadó erőt kap az Igazság Napjától, hogy sok gyümölcsöt képes teremni Isten dicsőségére.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Elhívás a tengernél c. fej.)

A fenti sorok is világossá teszik számunkra azt, hogy embereket menteni, „kihalászni” a bűn világából Isten Országá számára csakis az Ő ereje által lehetséges. Emeljük ki az igékből és az idézetekből: részünkről mely feltételeknek kell teljesülniük, hogy Jézus „azt művelhesse bennünk”, hogy embereket halásszunk?

2 Miért fontos megismerni az emberek különböző gondolkodását, életfelfogását, és tiszteletben tartani lelkiismereti szabadságukat, mielőtt bármit is mondanánk nekik? Miért fontos elsajátítani a másik emberrel való együtt gondolkodás és együttérzés tudományát az evangélium tiszta képviselője közben? Melyik az a lelki, jellembeli „gyümölcs”, amely ennek megvalósításához elengedhetetlen?

2Kor 9,19–22 ■ „Én, noha mindenkiel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinek szolgájává tettem, hogy a többséget megnyerjem. A zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem. A törvény nélkül valóknak törvénytől valóvá, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül valókat nyerjek meg. Az erőtlennek erőtlenné lettem, hogy az erőtelenekeket megnyerjem. Mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket.”

Mt 10,16 ■ „Ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé, legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek mint a galambok.”

Mt 11,29–30 ■ „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűség, és az én terhem könnyű.”

Gal 5,22 ■ „A Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.”

.....

.....

„Isten szolgálói legyenek sokoldalúak és nyitottak. Ne egysíkúan gondolkodó emberek, akik munkájukat sablonosan végzik, és nem képesek felismerni azt, hogy munkálkodásuk során az igazság bemutatását az emberek különböző osztályaihoz és körülményeikhez kell igazítani. (...)

Jézus vallása meglágyítja mindazt, ami a természetünkben kemény és durva, és elsimít mindent, ami modorunkban érdes és szúrós. Ő a szavakat szelíddé és a viselkedést megnyerővé teszi. Tanuljuk meg Krisztustól, hogyan lehet összekapcsolni a magas szintű tisztaságot és feddhetetlenséget a derűs kedélyállapottal. A jóságos, barátságos keresztény a leghatalmasabb bizonyíték, amit a kereszténység mellett felhozhatunk. (...)

Mindennél inkább szükség van arra a bölcsességre, amely »először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató« (Jak 3,17). Mint ahogy a harmat és a csendes zápor lágyan hullanak a fonnyadt növényre, olyan gyengédek legyenek szavaink, amikor az igazságot hirdeti. A lelkeket nyerve meg, és ne taszítsa őket vissza.”

(Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Alkalmasság a munkára c. fej.)

„Maga Krisztus nem erőltette az igazság egyetlen szavát sem, hanem mindig szeretettel beszélt arról. Az emberekkel való érintkezésben a legnagyobb tapintattal, előzékeny, kedves figyelemmel járt el. **Sohasem volt durva, sohasem szólt szükségtelenül egyetlen szigorú szót sem**, sohasem okozott szükségtelenül fájdalmat érzékeny lelkeknek. Nem bírálta az emberi gyöngeségeket. (...) Krisztus szolgáinak nem a természetes szív követelményei szerint kell cselekedniük. Szoros kapcsolatban kell lenniük Istennel, nehogy a kihívás hatására feltámadjon az én, és **oda nem illő szóáradatot indítsanak el, amely nem olyan, mint a harmat, sem mint a csöndes eső, amely felfrissíti a hervadó növényeket.** (...) Krisztus hatalma az a hatalom, amellyel le kell győzniük a gonoszt. Krisztus dicsősége az ő erejük. Az Ő szépségére kell szőgeznünk tekintetüket. Ekkor isteni tapintattal és szelídséggel tudják megjelenteni az evangéliumot. (...) Aki vallást akar tenni Krisztusról, abban Krisztusnak kell lakoznia. Nem adhat olyasmit, amit nem kapott. **A tanítványok folyékonyan mondhatják a tantételeket, ismételhetik magának Krisztusnak a szavait, ám ha nincs bennük krisztusi gyöngédség és szeretet, nem tesznek vallást róla.**” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az első evangélisták c. fej.)

3 Mi az evangélium központi üzenete, amelyre minden korban minden embernek a legnagyobb szüksége volt, de korunkban talán még nagyobb hangsúlyt kell helyoznunk erre?

Ésa 52,7 ■ „Mily szépek a hegyeken az örömmondó lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened!”

Eféz 6,15 ■ „És felsaruzván lábaitokat a békesség evangéliumának készségével.”

Mt 5,9 ■ „Boldogok a békességet szerzők, mert ők Isten fiainak mondatnak.”*

Mt 10,12–13 ■ „Ha pedig bementek a házba, köszöntsétek azt. És ha méltó a ház, szálljon a ti békességetek reá; ha pedig nem méltó, a ti békességetek rátok térjen vissza.”

.....

.....

Minden korban sok nehézséggel, ellenségeskedéssel, békétlenséggel kellett az embereknek megküzdeniük, de a mi korunkban ez hatványozottan igaz. Nemcsak a túlnépesedés, a túlfogyasztás és az ezzel együtt járó környezetszennyezés teszi egyre elviselhetlenebbé, kilátástalanabbá világunkat, hanem az is, hogy ezekre vonatkozóan az emberek nagy része nem talál valós reménységet. Vagy hazug, az emberi önhittséget és hamis összefogást tápláló megoldásokat kínálnak, vagy önző kívánságok kielégítésére sarkalnak. De mivel ezek a valóságban nem tudják megelégtíteni a lelket, tömegek továbbra is boldogtalanul, békétlenségben élik életüket. Egy ilyen korban különösen felértékelődik a „békesség evangéliumának” megszólaltatása és a „minden értelmet felülhaladó békesség” bemutatása személyes példamutatásunkkal (Fil 4,7).

Igaz ez akkor is, ha a végidőben hirdetendő üzenetünk szerint a békességet ettől a világtól nem remélhetik már az emberek. Azonban fontos lenne megértenünk, hogy a végidőnek szóló üzenettel ne további félelmet, pánikot keltsünk az emberekben! Nehogy pusztán az „idők jelei” egyre aggasztóbb beteljesedésének figyelemztetésekkel még inkább felzaklassuk, felizgassuk az embereket, mintsem azt az örömhírt tárnánk az emberek elé, ami Jézus békességét hozhatja el életükbe a világ békétlensége között is (Jn 16, 33). Nyilvánvaló, hogy a gonoszság és a hazugság megsokasodásával nem hallgathatjuk el a jövődölések beteljesedésének közelsé-

* Pontosított fordítás szerint.

gét sem, azonban bizonyos, hogy a megfelelő arányokat, „hangsúlyokat” itt különösen meg kell találnunk, hogy üzenetünk „végki-csengése” valódi örömhír legyen. Gondolkodjunk el az alábbi leíráson, Jézus mivel tudta leginkább vonzani az embereket:

„Jézus gyöngéd részvéte gyógyírként hatott a fáradt, elgyötört szívekre. Még a dühös ellenség háborgása közepette is a **béke légköre lengte körül**. Arcának szépsége, nagyszerű jellege, és mindenekfelett a tekintetében és hangjában megnyilvánuló szeretet Hozzá vonzott mindenkit, akit még nem keményített meg a hitetlenség. Ha nem kedves, együttérző lelkületet sugárzott volna minden pillantása és szava, nem vonzotta volna Magához az óriási tömegeket úgy, ahogyan tette. A hozzá jövő szenvedők úgy érezték, ügyüket hű és szelíd barátként sajátjává teszi, és még többet kívántak tudni az általa tanított igazságokból. Közel hozta az eget. Jézus színe előtt szerettek volna lakozni, hogy vigasztaló szeretetét szüntelen érezhessék.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Kapernaumban c. fejj.)

„Jézus az igazság egyetlen szavát sem hallgatta el, de mindig szeretettel beszélt. A néppel való mindennapi kapcsolata közben állandóan tapintatos, figyelmes, gondos és szeretetteljes volt. Sohasem volt udvariatlan vagy barátságatlan, sohasem ejtett ki ok nélkül kemény szót, és senki örömet nem rontotta el hiába. **Megmondta az igazságot, de mindig szeretetteljesen.**” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten szeretete az emberek iránt c. fejj.)

Nekünk tanítványaiként ugyanezt a Jézust kell bemutatnunk az embereknek:

„Krisztus a béke üzenetével küldte szét követőit a világba. A békességre igyekvő ember nyugodt és szentséges életmódjának csendes és észrevétlen befolyása által Krisztus

szertetét nyilatkoztatja ki, beszéde és példaadása által embertársait rábírja a bűn elhagyására, és arra, hogy szívüket teljesen Istennek ajánlják fel. A békesség Lelke tesz bizonyosságot a mennyel való összeköttetésükről.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Kik a boldogok? c. fejj.)

4 Hogyan fogalmazta meg Pál apostol az efézusi gyülekezet véneinek – de az egész újszövetségi kor gyülekezetei számára is – azt a „missziós lelkületet”, ahogyan Ő Krisztus szolgálatában tevékenykedett?

Ap csel 20,18–24 ■ „Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, milyen Ázsiába jöttem, mint viseltem magamat tiköztetek az egész idő alatt, szolgálván az Úrnak teljes alázatossággal és sok könnyhullatás és kísértetek közt, melyek énrajtam a zsidóknak utánam való leselkedése miatt estek. Hogy semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként, bizonyosságot tévén mind zsidóknak, mind görögöknek az Istenhez való megtérés és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit felől. És most ímé én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, nem tudván, mik következnek ott énreám. Kivéve, hogy a Szentlélek városonként bizonyosságot tesz, mondván, hogy énreám fogság és nyomorúság következik. De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”

.....

.....

.....

Gondoljuk át az apostol vallomásából a következőket:

– Milyen körülmények nehezítették az apostol munkáját Efézusban?

– A görögök vagy zsidó honfitársai hátráltatták inkább az evangéliumhirdetését?

– Milyen utakon, helyeken tanította az apostol a „jelenvaló igazságot”?

– Mi volt az a két legfontosabb tárgykör, amiről a legtöbbet és legszívesebben beszélt?

– Miből merített erőt Pál lelkileg és fizikailag is, hogy sok-sok megpróbáltatása és szenvedése közben se csüggedjen el, vagy adja fel, hogy Krisztus szolgálatában „mindvégig állhatatos maradjon” (Mt 24,12)?

„Efézus több mint három éven át volt az apostol munkásságának központja. A gyülekezet, amelyet ezen a helyen alapított, virágzásnak indult. Az evangélium innen terjedt el, messze Ázsia tartományain túl, úgy a zsidók, mint a pogányok között. Pál működése Efézusban befejeződött. Itteni egész szolgálata a szüntelen munka, sok kísértés és súlyos gondok időszaka volt. A népet nyilvánosan és házról házra járva tanította, könnyek között oktatta és intette. Emellett a zsidók állandó ellenállást fejtettek ki, és egyetlen alkalmat sem mulasztottak el, hogy a közvéleményt ellene hangolják. Miközben Pál így küzdött az ellenállással, mialatt fáradhatatlan buzgalommal fejlesztette az evangélium munkáját, egyúttal síkra szállt a hitben még fiatal gyülekezet érdekeiért, ugyanakkor lelkében súlyos terheket hordozott valamennyi gyülekezetért. (...)

Nagy bánatot okozott neki egyes tagok hitehagyása, az általa alapított gyülekezetekben. Attól félt, hogy érettük való fáradozása esetleg hiábavalónak bizonyul. **Sok álmatlan éjszakát töltött el imában és elmélkedésben, ha arról értesült, hogy mi mindent követtek el munkájának lerontására.**

Aszerint, ahogyan alkalom kínálkozott és a viszonyok megkívánták, írt a gyülekezeteknek. Kifejtette előttük esetleges rosszallását, tanácsokat, intéseket és bátorításokat küldött nekik. Ezekben a levelekben nem említette saját nehézségeit, és mégis időnként bepillantást engednek a Krisztus ügyéért folytatott küzdelmeibe és szenvedéseibe. Verést és bebörtönözést, hideget, éhséget és szomjúságot, veszedelmeket szárazon és vízen, a városban és a pusztában, saját honfitársaitól, a pogányoktól és hamis testvérektől – mindent eltűrt az evangéliumért. Rágalmazták, szidalmazták »mindeneknek söpredékévé« lett, aggódva, üldözve, »mindenütt nyomorgatva«, »minden órában veszedelemben«, mindenkor »halálra adatunk a Jézusért« (1Kor 4,13; 2Kor 4,11; 11,26).

Az ellenállás állandó viharának közepette, az ellenség kiáltóása és barátok hitehagyása közben, a rettenthetetlen apostol szinte elvesztette bátorságát. Ha azonban visszapillantott a Golgotára, újabb buzgalommal fogott hozzá, hogy a Megfeszítettet prédikálja, és ismeretét terjessze. Csak ama véráztatott úton haladt, amelyen előtte Krisztus is járt, és nem kívánt feloldozást küzdelme alól mindaddig, amíg fegyverzetét le nem rakhatta Megváltójának lábai elé.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A fáradozás és megpróbáltatás napjai c. fejelet)

5 Miért szükséges ma is – illetve válik egyre szükségszerűbbé a végidőben – „nyilvánosan” hirdetni az evangéliumot? Hol találhatunk erre felszólítást, példát Jézus és az apostolok szolgálatában? Milyen kihívásokkal kell ma szembeeselnünk ennek a lehetőségnek a gyakorlatásakor?

Mt 3,13–17 ■ „[Jézus] elhagyva Názáretet, elment és lakozott a tengerparti Kapernaumban, a Zebulon és Naftali határain, hogy beteljesedjék, amit Ésaías próféta mondott, így szólván: Zebulonnak földje és Naftalinak földje, a tenger felé, a Jordá-

non túl, a pogányok Galileája, a nép, amely sötétségben ült, láttott nagy világosságot, és akik a halálnak földében és árnyékában ültek, azoknak világosság támadt. Ettől fogva kezdett Jézus prédikálni, és ezt mondani: Térjete meg, mert elközelgett a mennyek országa.”

Mt 28,19–20 ■ „És hozzájuk menvén Jézus, szólt nékik, mondván: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én tiveletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.”

Ap csel 13,44–49 ■ „A következő szombaton aztán majdnem az egész város egybegyűlt Isten ígéjének hallgatására. (...) Akkor Pál és Barnabás nagy bátorsággal szólva mondták: Szükséges volt, hogy először néktek hirdettessék Isten ígéje, de mivelhogy ti megvetitek azt, és nem tartjátok méltóknak magatokat az örök életre, ímé a pogányokhoz fordulunk. Mert így parancsolta nekünk az Úr: Rendeltelek téged világossággul a pogányoknak, hogy légy üdvösségükre a földnek széléig. A pogányok pedig ezeket hallván örvendeztek, és magasztalták az Úr ígéjét; és akik csak örök életre választattak, hittek. Terjedt pedig az Úr ígéje az egész tartományban.”

Jel 10,11 ■ „És mondta nekem: Ismét prófétálnod kell sok népek és nemzetek, nyelvek és királyok előtt.”*

Lk 21,12–13 ■ „De mindezeknek előtte kezeiket reátok vetik, üldöznek titeket, adván a gyülekezetek elé, tömlöcökbe, királyok és helytartók elé visznek az én nevemért. De ebből nektek lesz tanúbizonyásotok.”

* Pontosított fordítás szerint.

Nyilvános evangélizációk, előadások tartására nem mindenkit hívott el az Úr, Jézus és az apostolok korában sem. Az apostolok külön „kegyelmi ajándékként” ruháztattak fel a Lélek erejével és bölcsességével a prófétálásra, a tanításra evangélistákként (1Kor 12. fejj.; Eféz 4. fejj.). De ezentúl egyeseket – mint Pál apostolt – különleges képességekkel és tapasztalatokkal áldott meg a nyilvános igehirdetés szolgálatában.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy azoknak, akik nem részesültek ilyen „ajándékban”, semmi dolguk nincs a munkának ezen a területén. Nagyon is fontos szerepük van az előadások szervezésében, előkészítésében, vendégek, barátaiak szeretettel való hívogatásában és ott újabb kapcsolatok építésére az érdeklődőkkel. Bár ma a „digitális világ” térhódításával egyre „monitorközpontúbbá” váltak az emberek, azonban a természetes emberi, társas kapcsolatokra nagyon sokan továbbra is nyitottak. A személyes bizonyoságtévéés áldásait pedig pusztán a technikai eszközök használata nem is tudja pótolni. Ezért ha egyre nagyobb nehézségbe is ütközik – és az idő előrehaladtával még inkább szűkülhetnek lehetőségeink –, mégsem lehet és nem is szabad lemondanunk erről az Isten által adott fontos evangélizációs lehetőségről.

„Törekedjünk arra, hogy sok hallgatót toborozzunk az előadások hallgatására. Akik pedig az Igét hirdetik, az igazságot hirdessék. Vezessék hallgatóikat szinte a Sínai-hegy lábához, hogy figyeljék Isten szavait, amelyek félelmetes fenségben hangzottak el.” (Ellen G. White, 187. levél, 1903)

„Akik az igazságot feltárják, ne elegyedjenek vitába. Hirdessék az evangéliumot olyan hittel és olyan komolyan, hogy érdeklődést keltsenek. Kimondott szavaik, imáik, befolyásuk által magvakat hintenek, amelyek Isten dicsőségére gyümölcsöket teremnek majd. Az ingadozásnak helye nincs. A kürtnek határozott hangot kell adnia. A nép figyelmét a hármasszövevényre kell irányítani. Isten szolgálói

ne úgy járjanak, mint az alvajárók, hanem mint akik Krisztus eljövetelére készülnek.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1905. március 2.)

„Bizonyos értelemben Isten az adventistákat őrállókként és világosság hordozóiként helyezte a világba. Rájuk bízta az elveszendő világnak szóló utolsó figyelmeztetést. Isten Igéjéből csodálatos világosság fénylik rájuk. A legünnepélyesebb, legfontosabb munkát kapták: az első, a második és a harmadik angyali üzenet hirdetését. Ehhez hasonló fontosságú üzenet nincsen. Nem szabad megengedniük, hogy figyelmüket bármi más elterelje.” (Ellen G. White: *Evangélizálás*, Bibliai sorozatok előkészítése c. fej.)

6 A nyilvános előadások mellett – vagy éppen azok hiánya miatt – miért van óriási jelentősége a személyes, „há-zankénti” bizonyosságtevésnek? Miért fontos, hogy ebben a rohanó világban minőségi időt, figyelmet szenteljünk szűkebb és tágabb környezetünkben élő embertársainknak?

Jn 2,1–2 ■ „Harmadnapon menyező lett a galileai Kánában; ott volt Jézus anyja, és Jézus is meghívatott az ő tanítványaival együtt a menyezőbe.”

Jn 4,5–7 ■ „Ment azért Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek szomszédjába, amelyet Jákób adott az ő fiának, Józsefnek. Ott volt pedig a Jákób forrása. Jézus az utazástól elfáradva azonmód leült a forráshoz. Mintegy hat óra volt. Jött egy samáriabeli asszony vizet meríteni. Mondta neki Jézus: Adj innom!”

Lk 5,29–32 ■ „Lévi nagy lakomát készített neki az ő házánál, és volt ott nagy sokasága a vámszedőknek és egyebeknek, akik ő velük letelepedtek. És köztük az írástudók és farizeusok zúgolódtak az ő tanítványai ellen, mondván: Miért esztek és isztok

a vámszedőkkel és a bűnösökkel? Felelvén Jézus, mondta nekik: Az egészségeseeknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre.”

Mt 10,11–12 ■ „Amely városba vagy faluba bementek, tudakozzátok meg, ki abban méltó; és ott maradjatok, amíg továbbmehettek. Ha pedig bementek a házba, köszöntsetek azt.”

Ap csel 8,26–30 ■ „Az Úr angyala pedig szólt Filepnek, mondván: Kelj fel és menj el dél felé, arra az útra, amely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan ez. Felkelvén, elment. És íme egy szerecsen férfiú, Kandakénak, a szerecsenek királyasszonyának hatalmas komornyikja, aki az ő egész kincstárának felügyelője volt, aki feljött imádkozni Jeruzsálembe és visszatérőben volt, az ő szekeren ült és olvasta Ésaiás prófétát. Mondta pedig a Lélek Filepnek: Járulj oda és csatlakozzál ehhez a szekérhez! Filep azért oda futamodván, hallotta, amint az Ésaiás prófétát olvasta. És mondta: Vajon érted-e, amit olvasol?”

.....
.....
.....

Nagyon sokan – fizikai és sok egyéb körülmény miatt – nem jutnak el előadássorozatok hallgatására. Azonban őket más-más úton szeretné Isten elhívni az Ő Országába, hiszen „Isten akarta az, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson” (1Tim 2,4). Őket baráti közeledésünkkel, személyes szolgálattal, szívélyes beszélgetésekkel, az élet kínálta természetes kapcsolatainkon keresztül szeretné Isten megszólítani. Milyen hatalmas kiváltság, öröm és egyben felelősség is ez számunkra!

„Krisztus példáját – hogy összekapcsolta a saját és az emberiség érdekeit – követniük kell mindazoknak, akik Igéjét

hirdetik és elfogadták kegyelmének evangéliumát. Nem szükséges lemondanunk a társasági kapcsolatokról. Nem kell másoktól elkülönülnünk. Úgy közelíthetünk meg bármilyen rendű embert, ha ott keressük fel, ahol van. Az emberek ritkán keresnek fel bennünket önszántukból. **Az isteni igazság nemcsak szöszékről érintheti az emberi szíveket. Van egy másik munkaterület is, lehet, hogy szerényebb, de ugyanolyan ígéretes. Ez az alacsony sorsúak otthona, a gazdagok palotája, a vendégszeretők asztala és az ártatlan társas örömet nyújtó összejövetelek helye. (...)** Bárhová megyünk, vigyük magunkkal Jézust, és hozzuk mások tudomására, hogy mennyire értékeljük Megváltónkat. Aki mégis kőfalak mögé zárva próbálja megőrizni vallását, az értékes alkalmakat veszít el, hogy jót cselekedhessék. A kereszténység társadalmi kapcsolatok révén kerül érintkezésbe a világgal. Mindenki, aki már részesült az isteni világosságban, árássa azt azoknak ösvényére, akik nem ismerik az élet Világosságát.

Mindannyiunknak Jézus tanúivá kell lennünk. A Krisztus kegyelme által megszentelt társadalmi erőnket fejlesztenünk kell, hogy lelkeket nyerjünk meg a Megváltónak. Hadd lássa a világ, hogy nem foglalnak le önzően saját érdekeink, hanem arra vágyunk, hogy másokkal is megoszthassuk áldásainkat és kiváltságainkat. **Lássák, hogy vallásunk nem tesz közömbössé vagy szörszálhasogatóvá. Mindazok, akik vallják, hogy megtalálták Krisztust, szolgáljanak úgy, ahogyan Ő tette az emberek javáért.** (Ellen G. White: *Jézus élete*, A menyegzői ünnepségen c. feje.)

„A személyes munkának nem legelső célja a hittételek tanítása. Vannak, akik kimondhatatlanul sóvárogják a világosságot, biztosítékot, erőt kívánnak, többet, mint eddig megérthettek. Meg kell keresnünk őket, munkálkodnunk kell értük türelmesen, kitartóan. Könyörögi buzgó imában

segítségért az Úrhoz. Tárd fel Jézust, mert ismered Őt mint személyes Üdvözítőt. Az Ő, szívet lágyító szeretetéről, kegyelméről áradozz. Nem szükséges a hittételek tanítása – csak ha kérdezik. De vedd az Igét, s szeretettel mutasd be előttük Krisztus drága, szentséges életét, akihez neked és nekik is járulniuk kell, hogy üdvözljenek.” (Ellen G. White, 27. kézirat, 1895)

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.*

FÜGGELÉK

Az örökkévaló evangélium ismeretének hiányosságai (illetve torzulásai) korunkban, a kereszténység körében is – Mire tegyük ezért a hangsúlyt az örökkévaló evangéliumról való bizonyágtevés során?

1. **Krisztus testtételezéséről** főként csak a betlehemi születéstörténet van az emberek gondolatában.

Gyakorlatilag ismeretlen az, hogy Ő teljességgel emberré lett, és hogy ez milyen mélységeket rejt magában. Sajnos még az adventista egyházban sem kevesen vitatják, sőt tagadják azt, hogy Jézus a megromlott, énközéppontúsággal terhelt állapotában vette magára az emberi természetet, hogy ezáltal megmutassa nekünk a bűn feletti győzelem útját, lehetőségét. Mivelhogy „szenvedett maga is megkísértetvén, segített azokon, akik megkísértettek” (Zsid 2,18).

Úgyszintén nem ismert, nem elfogadott, hogy Jézus önként letette saját isteni hatalmát földi élete idejére, hogy hozzánk hasonló körülmények között, az ősellenség által sebezhető állapotban élje a földi élet küzdelmét. Minden csodáját az Atya teremtő hatalma által tette, amelyet hit által nyert el. **Nem rendelkezett olyan előnnyel, amit mi is ne nyerhetnénk el hit által.**

Ezért különösképpen az alábbi igék értelmét és jelentőségét kell feltárnunk: Rm 8,4; 15,3; Zsid 2,18; 4,15; 5,7–9; Rm 16,20; Jel 14,4–5; 16,15; 19,7–8; Jn 14,12; Ap csel 2,22.

2. **Krisztus helyettes áldozati halálával kapcsolatban** leginkább az a merőben téves, emberi gondolkodás uralkodik, hogy Jézusnak azért kellett meghalnia, hogy kiengesztelje az Atya haragját, és

kegyelemre hangolja Őt a bűnös emberiség iránt. A Biblia fő igéje – Jn 3,16 – önmagában cáfolja ezt a felfogást. Ellen G. White tömör összefoglalása szerint: **„Az Atya nem Krisztus áldozata következtében szeret minket, hanem azért hozta ezt az áldozatot, mert szeret minket.”** (*Krisztushoz vezető lépések*, 1. fej.)

Nincs sem a világi, sem a keresztény köztudatban az az ismeret, hogy Jézusnak azért kellett meghalnia, mert a bűn nem maradhat büntetlenül, Isten nem bocsáthat meg az embernek a büntetés egyszerű elengedésével. A mi érdekünkben nem teheti ezt, mert ha így járna el, még könnyelműbbé válnánk a bűnnel szemben. **Olyasmit kellett tennie Istennek, amivel egyszerre erősíti meg az igazságot, valamint nyilvánítja ki végtelen szeretetét és megmentő szándékát az elveszett ember iránt.** Ezáltal az ember egyszerre iszonyodik el a bűntől, érti meg Isten szeretettörvénye igaz voltát, örökérvényűségét. Ezzel együtt megbékél Istennel, meghajol szeretete és igazsága előtt. És elköteleződik arra, hogy Krisztus tanítványa, követője legyen.

Ezért különösképpen az alábbi igék érelmét és jelentőségét kell feltárnunk: **Ésa 26,10; 53,5–6; Rm 3,25–26; 5,7–8; 2Kor 5,14.18.21.**

3. Krisztus feltámadásával kapcsolatban nagyrészt a keresztény tömegek számára is ismeretlen az, hogy **Jézus a személyiség azonosságával emberi testben, de helyreállított, ép és a jelenleginél magasabb rendű emberi testben támadt fel.** Továbbá az is, hogy az Ő feltámadása a mintája és előképe annak, ahogyan megváltottait is feltámasztja majd dicsőséges visszajövelekor.

Ezért főképpen az alábbi igék jelentőségét kell feltárnunk: **Lk 24,38–43; Fil 3,20–21; Eféz 2,5–7.**

4. Jézus mennybemenetelével kapcsolatban nagyrészt ismeretlen az a tény, hogy **Ő Emberfiaként tért vissza a mennybe, emberi természetét örökre megőrzi.** Isten jobbára ülése pedig azt jelenti, hogy **visszavette korábbi hatalmát** mint aki az Atya után első a világmindenség felett, de **ugyanakkor** ugyanúgy törődik egy-

házával, tanítványaival, sőt továbbra is **legfőbb gondja a Földön folyó nagy küzdelem győzelemre vitele.**

Főképpen az alábbi igék jelentőségét kell feltárnunk: **Ap csel 1,11; Mt 28,18.20; 1Pt 3,22; Jel 2,1.**

5. Jézus közbenjáró szolgálatával kapcsolatban keresztény tömegek számára ismeretlen az az örömhír, hogy **előjogunk hitben közvetlenül Krisztushoz folyamodni bűneink bocsánatáért, hogy Ő az újszövetség közbenjárója, és rajta kívül nincsen más közbenjáró.**

Ugyanazt a szolgálatot végzi a mennyben, amit a földi előkép-szolgálatban a papok végeztek naponta a jeruzsálemi szentélyben. Ez magában foglalja azt, hogy **Ő megvallja nevünket a mennyei Atya és a szent angyalok előtt,** kijelenti, hogy áldozatát értünk is hozta, és bocsánatot kér számunkra az Atya színe előtt.

Ezzel együtt pedig **„kezességet” is vállal értünk,** elkötelezettséget arra, hogy munkálkodni fog megtisztulásunkért, megjobbulásunkért, hogy az ingyen kegyelemből nyert bocsánat készítésére megszentelődjünk. Szüntelen imádkozik is hívő népéért és az egyesekért is.

Főképpen az alábbi igék jelentőségét kell feltárnunk: **Zsid 4,15–16; 9,24; 10,19–22; Mt 10,32; Zsid 12,24; 7,25, Rm 8,34.**

6. Jézus főpapi szolgálatával kapcsolatban ismeretlen a keresztények körében is a **bűnbocsánat és a bűneltörlés különbsége,** s hogy a **végző egyetemes ítélet nagy tétje az: vagy bűneink töröltetnek el örökre, vagy pedig mi töröltetünk ki az élet könyvéből,** ami egyenlő a kárhozattal.

Arról sincs tudomása – sajnos még sok adventhívőnek sem –, „**hogy miközben a vizsgálati ítélet folyik a mennyben, és Krisztus a bűnbánó hívők bűneit eltávolítja a templomból, a Földön Isten népe között a tisztogatásnak, a büntől való szabadulás különleges munkájának kell végbemennie.**” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 380. o.)

Úgyszintén nincs a köztudatban az sem, hogy a **végítélet bírása Jézus, nem pedig az Atya.**

Az a tény sem ismert, hogy Jézus főpapi szolgálatának szükségszerűen előbb kell kezdődnie, mint az Ő dicsőséges megjelenése a Földön, a **hívők feletti vizsgálati ítéletnek le kell zajlania az Ő eljövetelét és a vele egyidejű első feltámadást megelőzően.**

Főképpen az alábbi igék jelentőségét kell feltárnunk: **3Móz 16,30; Zsid 9,28; Jel 3,5; Mal 3,1–3; Jn 5,22; Jel 11,18; 1Pt 4,17.**

7. **Jézus visszajövetelével** kapcsolatban általában általában nem világos az emberek között és a keresztények körében sem, hogy **nem az Ő eljövetele hozza el a világ végét, hanem a Szabadító megjelenése megelőzi azt, tehát megmentő közbeavatkozás lesz.**

Az sem világos, hogy **mind a jó, mind a gonoszság teljes beérelődése** az a pont a történelemben, amikor Jézus közbeavatkozik, a jó és a gonosz nagy küzdelme drámájának dicsőséges lezárásaként.

Arról is hiányos az ismeret, hogy ezzel még **mindig nem ért véget a megváltás műve, hátra van még az ítélet második szakasza, mely a kegyelmet visszautasítók, valamint Sátán és démonai felett folyik, s a Föld újjáteremtése is.**

Főképpen az alábbi igék jelentőségét kell feltárnunk: **Mt 24,21–22.29; Jel 14,14–19; 1Kor 6,2–3; 2Pt 3,13.**

FÜGGELÉK

A „nyilvánosan és házankénti” munkálkodás tapasztalataiból

Egy előadás szervezésének, megtartásának tapasztalata

Több éve tartunk egészségügyi előadásokat Nyugat-Dunántúl városaiban, falvaiban. Szívesen megyünk oda, ahova hívnak bennünket. Számos iskolában, művelődési házban, idősek klubjában és óvodában is megfordultunk már.

Ez év elejére Beled város könyvtárától jött a szíves kérés egy 3 részes sorozat megtartására, amelynek első része január 15-ére lett meghirdetve. Kérésemre a könyvtáros hölgy – aki egyben helyi szinten a szervező – megpróbálta felmérni, hogy körülbelül hány emberre lehet számítani. Erre azért volt szükség, mert az első előadás témájaként a táplálkozást kérték ételbemutatóval egybekötve, és az alapanyagok beszerzéséhez kellett egy hozzávetőleges létszám. Az első felmérés után szomorúan tudatta, hogy csak maximum 15 ember tud eljönni a meghívottak közül. Mi ennek is örültünk, hiszen sokszor nagyobb létszámú településen sem jönnek többen. Az aktív dolgozók vagy otthon sincsenek ilyenkor, vagy örülnek, ha nem kell kimozdulni a hazaérésük után. Az idősebbek pedig sokat segítenek az unokák túlzásfolt programjainál. Pár nappal a meghirdetett időpont előtt jött a következő értesítés, hogy 20 feletti lesz a létszám, utolsó előtti nap pedig 35 fő visszajelzésével örvendeztetett meg bennünket a szervező. Tudni kell, hogy városi rangon levő, de csak 2700 fővel bíró településről van szó.

Mi a szokásos lelkesedéssel készültünk. Az alkalmat adó, mindent tudó Teremtőnkől először is azokat kértük hittel, amivel nem rendelkezünk: erőt és időt. Az idővel kapcsolatban mostanában már azt fejezem ki, hogy ami kevés a rendelkezésemre áll,

azt hatékonyan tudjam felhasználni. Az egész délelőttöt igénybe vevő előkészítő munkálatok örömteli légkörben zajlottak. Három testvérnőm, akik aktív segítők, adottságaikkal tiszta szívvel Istennek szolgálva tevékenykedtek, hogy az előre eltervezett időre elkészülve odaérhessünk.

A helyszínen is mindent szépen előkészítettünk, közeledett az előadás kezdetének időpontja. 35 ülőhelyet biztosított az ottani személyzet. A könyvtáros hölgy nagy izgalommal várta, hogy az írásban előre bejelentkezők vajon tartják-e a szavukat. Az emberek sorra jöttek. Minden korosztály képviseltette magát, még általános iskolás gyermek is jött anyukájával, sőt férfiak is szép számmal voltak jelen. Nem lett elég a szék, még tízzel ki kellett pótolni! Az előadás alatt végig figyelemmel hallgattak a jelenlevők. Próbáltam a témát az egyéni felelősségre, az élet valódi értelmére, az igazi boldogságra és a Szentírásra terelni, ahol minderről igazi tájékoztatást kaphatnak. Megemlítettem az élet-halál témáját, és az itt felmerülő örök, nagy kérdéseket is. Sorra jöttek oda a végén problémáikkal, és nagyon sok könyvet vásároltak. Aztán egy hölgy közölte, hogy ő pedagógus, és a hallgatóságban többen voltak a szakmából, akik kupaktanácsot tartottak a hallottak után, és arról folyt a párbeszéd, milyen módon tudnának az iskolájukba elhívni, hogy szülők előtt is szólhassak ezekről a fontos témákról.

A könyvtáros hölgy nagyon boldog volt a várakozásait messze meghaladó létszám és az érdeklődés miatt, és kifejezte csodálatát, hisz ezen a településen, ahogy mondta, a nyárra pályázati pénzen szervezett neves meghívottak előadásán sem tapasztalt ilyen mérvű érdeklődést. Magunk pedig mély hálával fejeztük ki örömünket Mindenhatónk előtt, aki megmutatta hatalmát és áldásai sokaságát.

Személyes bizonyágtevési lehetőségek

Mostanság úgy tapasztalom, Isten a személyes kapcsolataimat, korábbi ismeretségeimet használja fel, hogy munkálkodhasson. Akkor használ, ha nem egy búra alatt, elszigetelten, hanem kö-

zöttük élek. Tálcán kínálva élém hoz helyzeteket, különösebb erőfeszítés nélkül.

Például szabadidőmben a túracsoportban olyan témák vetődnek fel, melynek során alkalom nyílik a Teremtőről beszélni.

Ebédidőben a munkahelyen kollégáim látva, mit eszek, mit nem eszek: az egészségügyi, életmódi üzenetet lehet hirdetni, recepteket megosztani.

Vásárláskor a közeli kis bioboltba sem az olcsósága miatt járok, de minden egyes vásárlás alkalmával még vagy húsz percet beszélgetünk a kedves és nyitott eladóval, egy volt tanítványom szülőjével. Én nem nagyon kezdeményeztem párbeszédet, de úgy alakult, hogy a kérdések spontán záporoztak rám, amire kénytelen voltam válaszolni, recepteskönyveket, alapelveket megosztani. Remélem, a jövőben már a testi egészség témáján túllépve lelki dolgokról is tudunk majd társalogni!

Elszégyeltem magam, amikor eszembe jut, hogy előítéletet tápláltam az olasztanárom felé furcsa hangszíne, szögletes mozdulatai, autisztikus tünetei, kényszeressége miatt. Az első benyomások után nem gondoltam, hogy sikeresen készíti fel a szép számú magyar és külföldi diákseregét spanyol, francia, olasz nyelvvizsgákra. Azóta látom, hálás lehetek Istennek, hogy nem vettek fel a nyelvcsoportha, hanem egyéni órákra járhatok hozzá, ráadásul a munkahelyemtől 5 percre. A tanár úr „hazaszeretetből” a 60 perces óra áráért nekem 120 perces alkalmakat tart, így a tanulás végén marad egy kevés idő bibliai témájú beszélgetésekre is. Érdeklődő és nyitott, mára lelkes *Nyitott Szemmel*-olvasó, és elfogadott egy kiadványt a Bibliai vázlatprófeciákról is.

Zenei műhelyt kézben tartó barátaim példáján és a velük való munkálkodáskor látom, hogy egy ihletett vers, gondolat, festmény és zenemű, egyéb műalkotás vagy élettörténet is megszólító erejű. Semminek hitt képességeinket az Úrhoz víve Ő azt meg sokszorozza, s hatalmas dolgokat tesz, akár egy koncert, előadás alkalmával is. S az igazságot és az örömhírt közvetetten szólva meleg csendjével tölti meg a hallgatóság szomjas lelkét.

Kolléganóm kérésére – miszerint menjek vele a városi irodalmi szalon előadására – azonnal nemet mondtam. Ám annak hallatára, hogy egy volt tanítvány halálos beteg édesapja (aki azóta már meghalt) gyógykezelését támogatjuk a Mácsai–Lukács-estre való ellátogatással, visszakoztam. A programon ott lesz a család, s ismerősként köszöntve őket alkalmam nyílhat egy vigasztaló evangéliumot tartalmazó könyvvel megajándékozni őket. Hogyan is hagyhattam volna ki ezt a lehetőséget? Csak azért, mert nem fér bele az általam gondolt missziós keretbe, formába ez az alkalom?

A hétköznapijainkban láthatjuk, hogy a missziós munka elég gyakran nő túl a szervezett előadások keretein, s egy szabadabb, szabálytalanabb formát ölt. Nem kell feltétlenül a teológia doktorának lennünk, hisz jártunkban-keltünkben minden egyes megnyilvánulásunkkal, tekintetünkkel, beszédünkkel, cselekedeteinkkel, egész életünkkel úgyszólván missziózunk.

Hogyan tegyünk bizonyosságot az élő Istenről és az istenfélelem mibenlétéről?

Isten és az Őt igaz szívből szolgálók legnagyobb erőfeszítése itt a Földön arra irányul, hogy az Istentől eltávolodott, iránta bizalmatlanná vált embert mennyei segítséggel visszavezessék Isten közelébe, újra bizalmat ébresszenek iránta a megkeményedett emberi szívekben. Ez a legfontosabb, legszebb, de talán a legnehezebb munka, az evangélium hirdetésének kiindulópontja és célja is egyben. Ezért különösen fontos, hogy megértsük az élő Istenről és az istenfélelemről való bizonyosságtétel helyes módját.

1 Miből tudhatjuk meg, hogy Istenről tett tanúságtételünk nyitott fülekre talál? Hogyan lehet utat találni egy ember szívéhez? Mikor megfelelő az idő a bizonyosságtételre?

Jer 11,20 ■ „Seregek Ura, igaz bíró, veséknék és szívnek vizsgálója...”

Mt 22,37–39 ■ „Jézus pedig mondta néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Péld 25,11 ■ „Mint az aranyalma ezüsttányéron: olyan a helyén mondott ige!”

Ahogy a gabonamag vetéséhez a földet elő kell készíteni, felszántani, fellazítani, úgy Isten Igéjéhez is szükség van a szív talajának előkészítésére. Ezt a munkát mi emberek nem tudjuk elvégezni. Egyedül az Úr az, aki belelát az ember lelkébe és ismeri annak minden részletét. Ő tudja, hogy egy ember, bármilyen távol álljon Istentől, bármilyen bűnben éljen, valahol a mélyben nem vágyakozik-e az igazság után. Ő ismeri az utat az ilyen lelkekhez és Ő tudja fellazítani, előkészíteni annak talaját a mag befogadására. A magot is az Úr adja, nekünk csak el kell azt vetni az előkészített talajba. Vagyis a munka legnagyobb, láthatatlan részét Isten végzi el, az emberre csak egy apró dolgot bízott. Ez a munka mégis rendkívül nagy odafigyelést és szorgalmat igényel. Mert ahogyan a magvetőnek ismernie kell a vetésre ideális helyet és időpontot, úgy Isten szolgájának is hasznos ismerni a kereső lélek állapotát, és időben kell cselekednie ahhoz, hogy magvetése eredményes legyen.

Sokan azt gondolják, ez lehetetlen. Életmódunk nagyot változott a régi időkhöz képest. Jellemző a városok növekedése, egyre zsúfoltabb, ugyanakkor kényelmi funkciókkal ellátott körülmények között élünk. Bár fizikailag a távolság csökken, az emberek mégis távolodnak egymástól. Egyre nehezebb kapcsolatokat teremteni, a feldolgozhatatlan, sokszor agresszív információáradat miatt bizalmatlanokká válnak, félnek az őszinte beszélgetésektől. A lelki dolgok, az Isten-kérdés egyre nehezebben hozható szóba. Vannak országok, ahol tiltott is lelkiismeretet, vallás érintő beszélgetéseket folytatni például munkahelyen vagy nagyobb közösségekben.

Nemcsak a nehezített körülmények, de a lelkek állapota miatt is fontos tudnunk, hogy az élő Istenről szóló tanuságtétel a másik ember iránt érzett megmentő szeretet és valóságos mennyei

segítség nélkül nem végezhető sikeresen. Mindig imádkozzunk egy ilyen alkalom előtt. Ha erre nincs lehetőségünk, akkor is fohászodjunk fel röviden, mielőtt megszólalnánk. A beszélgetést próbáljuk úgy terelni, hogy mind a magunk, mind a másik ember lelkében bizalom és szeretet ébredjen.

Különösen fontos, hogy bennünk is őszinte együttérzés és érdeklődés alakuljon ki. Meg kell kedvelnünk felebarátunkat (Mk 10,21). Mindenkinnek vannak problémái, és jólesik az együttérző szó. Ha látják rajtunk, hogy érdeklődésünk őszinte, akkor könnyebben megnyitják a lelküket, és mi magunk is gyakorolhatjuk a keresztény együttérzést. Addig ne térjünk a tárgyra, amíg lehetőségeinkhez képest nem találtuk meg azt a pontot a másik ember lelkében, ahol befogadónak látszik.

Akkor a legalkalmasabb az időpont, amikor kezdenek felszínre jönni a kérdések. Ha megértjük, milyen válaszokat keres a másik fél, akkor kezdetünk érdemi dolgokról beszélni. Ugyanakkor arra is törekednünk kell, hogy maradjunk a kérdésnél, ne zúdítsunk túl sok mindent a másik emberre. Annyit mondjunk el, amennyi éppen szükséges, hogy további kérdések támadhassanak benne. Legjobb, ha a másik ember kíváncsisága vezeti a beszélgetést. Így az nélkülözni fog mindenfajta kényszert vagy fölösleges szót.

„Jézus minden szívhez utat keresett. A sokféle példázattal nemcsak különböző oldalról mutatta be az igazságot, hanem különböző életfelfogású hallgatóira is hatást gyakorolt. A mindennapi életüket körülvevő képekkel felkeltette érdeklődésüket. Hallgatói közül senkit sem mellőzött, és senkit sem felejtett ki. A legegyszerűbb, a legbűnösebb is meghallotta tanításában azt a hangot, amely együttérzéssel és szeretettel szólt hozzá.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 21 o.)

Nem minden esetben sikerül így eljárni. Vigyáznunk kell, hogy a munka látszólagos nehézsége ne okozzon csüggedést, és ne vezessen oda, hogy elmenjen a kedvünk a másokért való fáradozástól.

2 Miért fontos, hogy az élő Istenre irányítsuk a figyelmet? Miért nem elég egyáltalán Istenről szólnunk?

Zsolt 139,2–5 ■ „Te ismered ülésemet és felkelésemet, messziről érted gondolatomat. Járásomra és fekvésemre ügyelsz, minden utamat jól tudod. Mikor még nyelvemen sincs a szó, immár egészen érted azt, Uram! Elől és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet.”

Ap csel 17,27–28 ■ „Hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikünkötől sem: mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk, miképpen a költőitek közül is mondották némelyek, mert az ő nemzetsége is vagyunk.”

2Móz 20,2–3 ■ „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földéről, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid énelöttem.”

.....
.....
.....

A mindennapi problémák, sokszor megoldhatatlan nehézségek közepette a legtöbb ember el sem tudja képzelni, hogy létezik egy személyes Isten, aki pontosan ismer mindenkit, tud a legbelső gondolatairól, mélyen együtt érez vele, gondviselésével állandóan őrködik felette és szeretné a bűn fogságából kimenteni.

„A végső elszámolás napján meglátjuk majd, hogy Isten mindnyájunkat név szerint ismert. Egy láthatatlan tanú figyeli életünk minden cselekedetét. Így szól Az, »aki jár a hét arany gyertyatartó között: tudom [ismerem] a te dolgaidat« (Jel 2,1–2). Tudja, milyen alkalmakat szalasztottunk el, milyen fáradhatatlanul kereste a jó Pásztor azokat, akik rossz

útra tértek, hogy visszahozza őket a biztonság és békeesség ösvényére. Isten ismételten hívogatta az élvhajászokat, újra és újra ráárasztotta ösvényükre Igéjének világosságát, hogy meglássák a veszélyt és megmeneküljenek.” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*, Hit egy személyes Istenben c. fejelet)

A megtérési tapasztalatok majdnem mindig összefüggnek a személyes élő Isten felismerésével és az iránta érzett szeretet fellángolásával. Ezért különösen fontos, hogy ha munkálkodni szeretnénk másokért, akkor biztonyságtételünk leghangsúlyosabb része legyen a rámutatás Isten élő valóságára és személyes közelségére!

Az emberi közvetítő szerepe is fontos az Isten felé vezető utunkon. „A hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által.” (Rm 10,17) Emberi eszközök segítségével jut el mindenkihez az Istenről szóló ismeret. De törekednünk kell „a lehető legkisebb teret betölteni Isten és az őt kereső között”. Erőfeszítésünk arra irányuljon, hogy megmutassuk a másik embernek, hová forduljon, hol találkozhat személyesen a Teremtőjével, és bátorítani, hogy töltsön Ővele minél több időt. Találón mondta valaki: A jó evangéliumhirdetés olyan, mint amikor az egyik koldus elmeséli a másoknak, hogy hol talált kenyeret. Vezessük őt rá, hogy élete nagyobb eseményeiben hol volt jelen személyes Gondviselője. Fokozatosan próbáljuk feltárni, hogy minden nap, ma is, hogyan munkálkodik érte Isten.

Bármennyire jól végezzük ezt a feladatot, a mi tanúságtételünk nem tudja pótolni a másik ember személyes tapasztalatát. Ezért buzdítsuk őt, hogy kérje, keresse Isten megnyilatkozását életében. Hiszen Isten jobban vágyakozik az emberrel való személyes kapcsolatra, mint mi magunk (Jób 14,15). Ösztönözzük az imára, buzdítsuk, hogy kérjen Istentől, és biztosítsuk arról, minden hittel mondott imára válasz fog érkezni.

Mindehhez viszont elengedhetetlen, hogy nekünk is legyenek élő tapasztalataink, amelyeket el is tudunk beszélni másoknak. A hittel, hálával elmondott tapasztalatok gyakran a legnagyobb

munkát tudják végezni egy ember Isten iránti bizalmának helyreállításában.

A földi élet korlátaival szembesülve sokan szóba állnak a látható világon túli valósággal. De mivel ez távoli, nem látható, nem érzékelhető, könnyen teret adhatunk képzelőerőnknek, hogy magunk alkossuk meg saját istenünket vagy isteneinket. A keresztény kultúrában felnövekedett, felvilágosodott emberre már nem jellemző az ókori minta szerinti bálványimádás gyakorlata. De akkor, amikor az isteni kinyilatkoztatást emberi elképzelésekkel, hagyományokkal egészítjük ki, nem kisebb hibába eshetünk, mind az ókori bálványkultuszok követői.

Azért is fontos, hogy Isten nemcsak a magunk, de a másik ember számára is élővé, valóságossá, közelivé váljon. Ha bizonyágtételünk segít valakinek Isten valóságos, élő személyként való megismerésében, akkor természetes kívánság fog ébredni benne, hogy megismerje, ki és milyen is valójában Ő.

Mindez a mennyei segítséggel végzett előkészítő munka szükséges ahhoz, hogy tanúságtételünkben rá tudjunk térni az élő Isten személyének hamisítástól mentes bemutatására.

3 Mire kell a kereső szemét elsősorban ráirányítanunk, ha az élő Istent szeretnénk megismertetni vele? Hol táruul fel részletesen az Ő személyisége?

Mt 4,4 ■ „Ő pedig felelvén, mondta: Meg van írva, nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”

Jn 1,14 ■ „Az Ige testté lett, és lakozott közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.”

5Móz 29,29 ■ „A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mindörökké, hogy e törvénynek minden igéjét beteljesítsük.”

Ha valaki az élő Istenről szeretne bizonyóságot tenni, feladata egyszerre lesz könnyű és nehéz. Könnyű, mert nem kell emberi fogalmakkal leírnia Isten személyiségét, mivel nem is lehet. Ugyanakkor nehéz, mert nem szabad emberi fogalmakkal helyettesíteni vagy kiegészíteni az Igét (Jel 22,18–19). Az Igében minden feltárul, ami Istenről megismerhető és amit tudnunk kell. Minden igyekezetünknek és figyelmünknek arra kell irányulnia, hogy másoknak pontosan azt adjuk tovább, amit az Ige megfogalmaz. Ez nem feltétlenül szó szerinti idézést jelent, hanem a fogalmak pontos átadását a hallgató igényeinek és képességeinek megfelelően. Beszédünk legyen egyszerű, természetes, de lényegre törő. Jó és szükséges, hogy mondanivalónkat igékkel is alá tudjuk támasztani, de fontos azokat a megfelelő helyen alkalmaznunk. Ezért kell mi magunknak is jártasaknak lennünk a Szentírásban, világosan látnunk az eszmei mondanivaló lényegét, ismernünk az igehelyeket is.

Óvakodjunk a találgatástól a titkokat illetően. Isten személye, megnyilvánulási formái, a Szentháromság kérdése, a Szentlélek személye stb. olyan titkok, amelyeket az Úr nem nyilatkoztatott ki.

„»A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig miénk és a mi fiainké mindörökké.« (5Móz 29,29) Azt kell tanulmányoznunk és megértenünk, amit Isten önmagáról Igéjében kinyilatkoztatott. De azon túl nem szabad keresgelnünk. A legnagyobb koponya is addig terhelheti magát, amíg belefárad az Isten természetével kapcsolatos találgatásokba, de igyekezete nem jár eredménnyel.

Ezt a problémát nem feladatunk megoldani. Egyetlen emberi értelem sem képes Istent felfogni. Senki se bocsátkozzék Isten természetével kapcsolatos spekulációkba. A hallgatás itt ékesszólás. A mindentudó Isten vitán felül áll.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 429 o.)

Isten személye annyira egy az általa adott kinyilatkoztatással, hogy az Írás maga is megtestesült Igének nevezi Őt. Az ember végső soron azzá válik, amit hisz. Ezért számít rendkívüli ajándéknak a Szentírás, mert amikor azt olvassuk, valósággal Isten beszédével és gondolataival, így magával Istennel találkozunk. Ha valakinek Istent hitelesen be szeretnénk mutatni, akkor számára is életre kell keltenünk a Biblia betűit, a sorokon át el kell vezetnünk őt e beszédek Forrásához. Mennyire fontos, hogy mi maguk is így tekintünk az ihletett Igére! A legnagyobb felelősségünk abban áll, hogy jól igazítjuk-e útba a keresőt az Isten felé vezető úton. Ha a mi tekintetünk Őfelé irányul, akkor valódi segítséget tudunk nyújtani másoknak. Ha viszont elgyengülünk, Istentől eltávolodunk, azzal tudtunkon kívül is kárt okozhatunk mások lelkében.

4 Mi Isten legfontosabb jellemvonása? Mennyire határozza meg ez a személyiségét? Hogyan mutathatjuk be ezt jól érthetően másoknak?

1Jn 4,7–10 ■ „Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet Istentől van, és mindaz, aki szeret, Istentől született, és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent, mert Isten szeretet. Azáltal lett nyilvánvalóvá Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.”

Kol 1,20 ■ „Hogy őáltala békéltessen meg mindent magával, békességet szerezvén az ő keresztyének vére által; őáltala mindent, ami csak van, akár a földön, akár a mennyekben.”

IKor 2,2 ■ „Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak tiköztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről.”

.....

.....

.....

Talán a legszebb, de legnehezebben átadható igazság az, hogy minden, ami jó és valódi érték ezen a világon, Istentől származik. A szeretet, amely kimondva-kimondatlanul legfontosabb minden ember számára, amely nélkül az emberi lélek elsorvad, nemcsak Istentől származik, de Isten magának szeretetnek megtestesülése.

Életútja során minden ember elkerülhetetlenül találkozik a szenvedéssel és nyomorúsággal. De a legnagyobb dráma azoknak a veszteségeknek az átélése, amelyek semmivel nem pótolhatók és emberi feldolgozásuk nem lehetséges. Sajnos az ember élete során több ilyen helyzetet is átél, és ösztönösen szeretné érteni az okokat, magyarázatra, igazságtételre vágyik. Sokan azért nem tudnak szóba állni egy Mindenható Isten létezésének gondolatával, mert nem tudják összeegyeztetni a világban tapasztalt szenvedéssel és igazságtalansággal. Miért engedi meg, miért nem lép közbe? Mivel emberileg nem dolgozható fel ez az ellentmondás, sokan Istent teszik felelőssé. Mások nem tudják megelőlegezni a bizalmat, vagy egyszerűen elvetik az egész Isten-kérdést.

Ezért fontos, hogy az élő Istenről való bizonyágtételünk leghangsúlyosabban az Ő szeretetére irányuljon, ezt a fogalmat próbáljuk még inkább tisztázni. Legtöbb és legkitartóbb erőfeszítésre ezen a területen lesz szükség. Sátán intelligensebb nálunk, és minden erőfeszítésével azon munkálkodik, hogy az embert bizal-

matlanná tegye Isten iránt. Az igazi áttörés akkor következik be egy ember életében, ha lelkében újra sikerül elültetni a bizalom csíráját. Az élő Istenről való bizonyágtételünknek ez az igazi célja. Az ellenség itt védi legelszántabbban a zsákmányát, de itt tapasztalhatjuk meg leginkább a mennyei erők segítségét és megnyilvánulását is.

Istent senki nem látta, de a szeretetét mindenki tapasztalta. Irányítsuk a másik ember figyelmét a kegyelem megnyilvánulásaira, a szabadulásokra, az élet pozitív fordulataira. Még ha nem is jutottak hitre, akkor is a legtöbb embernek vannak ilyen tapasztalatai, ahol kimondatlanul érzékelik a háttérben munkálkodó Gondviselőt.

„Hallgatói szívét Krisztus szeretete által vonzotta magához, majd lassan-lassan, ahogyan befogadhatták, feltárta előttük országának igazságait. Nekünk is meg kell tanulnunk munkánkat az emberek lelki-szellemi állapotához szabni, hogy úgy fogadjuk el őket, amilyenek. Noha a törvény követelményeit a világ elé kell tárnunk, de sose feledjük, hogy csak a szeretet, Jézus szeretete az egyedüli erő, amely a szívet meglágyíthatja és engedelmességre készítheti.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1890. szeptember 25.)

Soha senki nem bizonyította olyan mértékben mások iránti szeretetét, mint ahogyan ezt Isten Krisztus kereszthalála által tette. Egyszülött Fiát adta engesztelő áldozatul, hogy a bűnös, elveszett ember ingyen kegyelemben részesülhessen. Az emberi bizalmatlanság mélységeit abból érthetjük meg leginkább, hogy Isten nem talált ennél kevésbé fájdalmas megoldást, ami fel tudná olvasztani az emberi szívet. Még ez a legnagyobb szeretetgesztus is nehezen és keveseket érint meg igazán. Krisztus áldozata a létező legerősebb érv, amivel az embert Istennel meg lehet békíteni. Ezért bizonyágtételünknek mindig ez legyen az alapja, a megmentendő lelkek tekintetét erre kell irányítanunk.

Ugyanakkor még a legmeggyőzőbb evangéliumhirdetés, Isten jellemének legszemléletesebb magyarázata sem tud olyan eredményt elérni, mint amikor a bizonyágtétel az önfeláldozó szeretet gyakorlati bemutatásával párosul. Sokan vannak olyanok, akik nem fogadták volna el az élő Istenről szóló beszédeket, ha a tanító élete ezt nem bizonyítaná. Ezért kétszeres felelőssége van Isten szolgájának. Ha eredményes munkát akar végezni, nemcsak szavaival, de tetteivel is bizonyágot kell tennie az igazságról.

5 Milyen a valódi istenfélelem? Van-e kapcsolata Isten szeretetével? Hogyan tudjuk ennek igazságát feltárni mások előtt?

Préd 12,15 ■ „Istent féljed és az Ő parancsolatait megtartsad, mert ez az ember fő dolga!”

1Jn 4,7–10 ■ „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája. És imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.”

Jób 28,28 ■ „Az embernek pedig mondta: az Úrnak félelme a bölcsesség, és az értelem a gonosztól való eltávozás.”

Zsolt 2,11 ■ „Szolgáljátok az Urat félelemmel, és örüljétek reszketéssel!”

.....

A Krisztus áldozatában rejlő szeretet igazi nagyságát csak akkor érti meg az ember, ha tudatosan benne, hogy maga is elveszett, és Jézus személyesen érte adta az életét. Ehhez viszont előbb szembe kell néznie állapotával. Így azzal az ellentmondásos feladattal kell megküzdenie az üzenet hirdetőjének, hogy az iga-

zán jó hír megértéséhez a rossz hírt is tudatosítania kell másokkal. Az emberi természet öngazult, amellett, hogy nem ismeri a bűn természetét és valódi következményeit. Kifejezetten bizalmi légkörre, nagy tapintatra, és Isten valódi segítségére van szükség ahhoz, hogy valakit rá lehessen vezetni annak felismerésére, hogy megváltásra szorul. Ehhez egyrészt meg kell értenie a bűn valódi természetét, amelyet a világ jóformán nem ismer. Majd szembe kell néznie Isten engesztelhetetlen bünyűlőletével, végül meg kell értenie a maga érintettségét. Ha Isten Lelke végül be tud világítani a szívébe, akkor fogja teljes valójában megérteni Isten iránta is tanúsított szeretetének nagyságát. Így alakulhat ki benne a bizalommal és ragaszkodással együtt járó *istenfélelem*.

Különbség van az Istentől való félelem és az istenfélelem között. Istentől nem kell félnünk, hiszen Ő a mi oldalunkon áll. Biztosan jót akar nekünk, amit nap mint nap érzékelhetünk amellett, hogy Krisztus áldozata által ezt abszolút módon bizonyította. Bizonyoságtévésünk során rá kell mutatnunk azonban az istenfélelem fontosságára is. A „félteni valakit” kifejezés feltétlen tiszteletet jelent, a másik fél kívánalmainak teljes mértékű komolyan vételét, ahhoz való hiánytalan igazodást. Jób 28,28 ugyanakkor azt is érzékelteti, hogy ez a fajta hozzáállás elgondolkodáson, belátáson alapul. Az ember – ha a valódi bölcsesség útjára lép – ugyanoda fog eljutni, ahová Isten szeretné: a gonosztól való eltávozásig.

Isten jellemének igazi nagysága éppen abban áll, hogy az igazságban való következetessége szeretetből fakad, szeretete ugyanakkor az igazság legteljesebb megnyilvánulása. Bizonyoságtévésünkben nem maradhat ki Isten jellemének ez a fajta teljes bemutatása. Nem elég beszélünk Isten bűnösök iránti szeretetéről és a bűn iránti gyűlöletéről. Még az sem a teljes igazság, ha kiemeljük, hogy a kettő egyensúlyban van, mert sok emberben kérdőjelek maradnak e kettő egyidejű létezése miatt. Meg kell értetnünk a kettő közötti kapcsolatot, azt, hogy a szeretet a legalapvetőbb igazság, és hogy az igazság alapja a szeretet, vagyis a kettő valójában egy. A bűn pedig mindennek az elpusztítója.

Az istenfélelem – Isten iránti szeretet, tisztelet mellett – mégis magában foglal félelmet is: Ez a magunk megromlott, Istennel ellenkező természetétől való félelem. „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” (Jer 17,9) Meg kell tanítanunk másoknak is, hogy az igazi élet-halál küzdelem nem másokkal, hanem a magunk természetével történik.

Az üzenet hirdetőjének ezen a folyamaton kell végigkísérnie az embert, figyelve mindvégig az egyes állomásokra, a jókor mondott bátorításokra és útbaigazításokra. Emellett végig tudatában kell lennie, hogy a Menny valóságos segítsége nélkül munkája eredménytelen lenne. Úgy kell kíséretet adni az embereket a kísértések és bűnök sötétségéből, hogy közben ő maga is meg ne kísértessen.

6 Mire kell még ügyelnünk, amikor az élő Istenről szeretnénk bizonyosságot tenni?

1Móz 6,11 ■ „A föld pedig romlott volt Isten előtt, és megtelt erőszakoskodással.”

Józs 24,15 ■ „Hogyha pedig rossznak látjátok azt, hogy szolgáljatok az Úrnak: válasszatok magatoknak még ma, akit szolgáljatok. Akár azokat az isteneket, akiknek a ti atyáitok szolgáltak, amíg túl voltak a folyóvízen, akár az emoreusok isteneit, akiknek a földjén lakotok, én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk.”

2Kor 3,17 ■ „Ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.”

.....

.....

.....

Akár a Szentírást tanulmányozzuk, akár gondolkodunk a Gondviselés útjain a saját és környezetünk életében, újra és újra

találkozunk Istennek azzal a végtelen tapintatával, hogy az ember szabadságát teljes és tökéletes mértékben tiszteletben tartja. Az emberi világban mindenütt jelen van az erőszak. A népek mozgásai, amit a Biblia a tenger háborgásához hasonlít, a háborúk, zavargások mind az emberi erőszak megnyilvánulásai. De ahol nem ér el ilyen tömegméreteket, ott is jelen van. A híradásokban hallunk az erőszakos cselekményekről, bűnözésről. A politikában, üzleti világban, de sajnos családokban is állandó szereplő a verbális erőszak. Bár tudjuk, hogy nem Istentől való, annyira hozzászoktunk a jelenlétéhez, hogy az enyhébb formáit sokszor észre sem vesszük. A rábeszélés, bizonygatás, vita, agitáció, de még a többszöri ismételtetése is egy dolognak a meggyőzés céljából a lelkiismereti kényszer egyfajta megnyilvánulása. Az erőszak egyre terjed, és ahogyan Noé napjaiban betelt a Föld erőszakoskodással, úgy a végidőben is egyre inkább ennek lehetünk a tanúi.

Isten szabadságtisztelete mindezek ismeretében idegen és gyakran meglepő az ember számára. Nem vagyunk hozzászokva a teljes erőszakmentességhez. Néha Istentől is „többet” váránk, nem értjük, miért nem nyilvánítja ki gyorsabban és erőteljesebben a bűnnel szembeni gyűlöletét, miközben a magunk életében elvárjuk és értékeljük az cselekvési szabadságot.

„Mivel Isten kormányzásának alapja a szeretet törvénye, az értelmes lények csak akkor lehetnek boldogok, ha tökéletes összhangban élnek a törvény, az igaz élet nagyszerű elveivel. Isten minden teremtményétől azt kívánja, hogy szeretetből szolgálja – amely szolgálat jellemének értékeléséből fakad. Nem örül a kikényszerített szolgálatnak. Ő mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhassa Őt.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 33. o.)

Az Édenben az ember saját szabad választásával vonta meg Istentől a bizalmat. A szeretetkötelék újbóli összeforrása ugyan-

olyan természetű kell hogy legyen, mint amilyen a szétszakítása volt. Az Isten iránti teljes bizalomnak, szeretetnek teljes szabadságban és önkéntességben kell újjáépülnie.

Ezért az Istenről szóló bizonyágtétel alapja, hogy mindenféle kényszertől és erőszaktól mentes legyen. Így munkálkodik a Szentlélek, és így kell munkálkodnunk nekünk is, amikor az emberek és Isten közötti békeség helyreállításán fáradozunk.

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

Hogyan tegyünk bizonyóságot a végső, egyetemes ítélet mibenlétéről és elérkeztéről?

Az ítélettel kapcsolatban nagyon téves elképzelés él a kereszténység körében. Ezek az elgondolások hamis színben tüntetik fel Isten jellemét, torz istenképet alakítanak ki az emberekben. Sokan félnek a könyörtelenül igazságos Bírótól, aki bosszúállón lesújt az emberre vétkeinek sokasága miatt. Mások épp ellenkezőleg azt hiszik, hogy Isten egyáltalán nem is fog ítélni, mert kegyelmével, szeretetével ez összeegyeztethetetlen. Továbbá a keresztények nagy része úgy gondolkodik az ítéletről, hogy az egy pillanat alatt történő „szétválogatás” lesz Jézus visszajövelekor, amikor jobb és bal keze felől állítja az embereket. Sok keresztény pedig eleve elutasítja azt a gondolatot, hogy a hívő emberek felett is lesz ítélet, mondván: ők naponta megvallhatják bűneiket, nem kell felettük külön ítékezni.

E heti tanulmányunk arról szól, hogyan közelítsük meg az embereket ezzel az alapvető és mindannyiunk örök sorsát eldöntő igazsággal úgy, hogy ne rettegést váltsunk ki belőlük, ugyanakkor átérezzék hatalmas jelentőségét. Hogyan tegyünk bizonyóságot keresztényeknek az ítélet tiszta, bibliai tanításáról?

1 Miért szükséges az ítélet, és miért örömhír?

Hab 1,13 ■ „Tisztábbak szemeid, hogysem nézhetnéd a gonoszt, és a nyomorgatást nem szemlélheted: miért szemléled hát a

hitszegőket? És hallgatsz, amikor a gonosz elnyeli a nálánál igazabbat?!”

Jel 6,10 ■ „[A középkor mártírjai János apostol látomásában] kiáltanak: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem szolgáltatasz igazságot* a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak?”

Mt 25,34 ■ „Akkor ezt mondta a király a jobb keze felől állóknak: Gyertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.”

Mt 25,23 ■ „Jól van, jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután, menj be a te uradnak örömébe.”

Sokan végigrohanják az életüket, és nem gondolnak arra, hogy egyszer el kell számolniuk azzal, mire fordították az ajándékként kapott életet, erőt, képességeket, anyagi javakat, lehetőségeket, amelyeket Isten céllal adott: éljünk velük az Ő akarata, törvénye szerint, kamatoztassuk az Ő dicsőségére, embertársaink javára. Tömegek nem gondolnak azzal, hogy lesz számadás a bűnért, az életet jelentő szeretettörvénnyel való szembefordulásért.

A bűnöket el kell rendezni az isteni jogrend szerint. Csak így lehet végleg lezárni a bűn történetét. Minden egyes elkövetett bűn az élet ellensége, halált von maga után. Nem lehet, hogy ezek elrendezetlenül maradjanak: minden bűnért el kell vennie valakinek a büntetést.

A végső ítéletben mind a jó, mind a rossz nyilvánvalóvá válik. Igazságérzetünket hányszor terheli a gonoszság látványa, ami büntetlen marad e földi életben. Ugyanakkor milyen fájdalmas látni, hogy a jót elnyomják, bántalmazzák, sok esetben még életét

* Pontosított fordítás szerint.

is kioltják (lásd Zsid 11,36–40). Az ítéletben minden a „helyére kerül”. Az ítélet tehát tulajdonképpen örömhír.

Örömhír azért is, mert Isten az ítélet által végleg lezárja a bűn történelmét. Nem örökíti tovább a bűnt, nem engedi, hogy a világegyetem békéjét megzavarja, és újból azt a mérhetetlen szenvedést okozza, amitől annyit szenvedtünk már. Még Istent el nem fogadó emberek is kinyilvánítják, hogy nem szeretnének örökké élni ilyen sok fájdalom és nyomorúság közepette, ami a bűn elkerülhetetlen természetes következménye. Tehát örömhír, mert a kegyelmet elfogadók számára a felmentő ítélet a véget nem érő boldog örökélet elnyerését jelenti, míg a kegyelmet visszautasítók számára is irgalom végső soron, hogy Isten visszaveszi tőlük végleg az élet jogát. Az alábbi sorok feltárják, hogy miért:

„Büntelen állapotában boldog közösséget ápolt az ember azzal a Valakivel, »akiben a bölcsesség és az ismeret minden kincse van elrejtve« (Kol 2,3). Bűne elkövetése után azonban már nem talált örömet a szentségben, és azon igyekezett, hogy elrejtőzzék Isten színe elől. Az újjá nem született szív ma is ebben az állapotban van. Mivel nincs összhangban Istennel, nem talál örömet a vele való közösségben. A bűnös nem tud boldog lenni Isten jelenlétében, visszariadna a szent lényekkel való közösségtől. Még ha engedélyt nyerne is, hogy belépjen a mennybe, nem lenne öröm számára. Az önzetlen szeretetnek az a légköre, amely ott uralkodik – mivelhogy ott minden szív együtt dobog Isten végtelen szeretetével – nem találna visszhangra lelkében. Gondolatai, érdekei, indítékai ellentétesek lennének azokkal a gondolatokkal, érdekekkel és indítékokkal, amelyek a menny büntelen lakóit uralják. Diszszonáns hang lenne a mennyei dallamban. Kínszenvedés helye volna számára a menny, mert elrejtőzni kívánna az elől a Valaki elől, aki a menny világossága, örömének forrása és középpontja. Nem Isten önkényes határozata zárja ki a bűnösöket a mennyből, hanem saját alkalmatlanságuk rekeszti ki

őket a mennyei lények közösségéből. Isten dicsősége megemésztő tűz lenne számukra. Inkább választanák a pusztulást és a halált, csak hogy elrejtőzhessenek annak tekintete előtt, aki meghalt értük, hogy megváltsa őket.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 16–17. o.)

Ugyanakkor az is felszabadító, hogy a kegyelmet visszautasítók sem fognak örökké szenvedni a „pokolban”, amint azt sokan gondolják és rettegnek tőle. Isten a végső ítélet végrehajtásakor elveszi életüket, és „olyanok lesznek, mint a nem lettek volna”, „füstként múlnak el”, hiszen „semmi elátkozott nem lesz többé” (Náh 1,9; Zsolt 37,20; Jel 22,3).

„A Biblia Istent nemcsak gyöngéd atyának mutatja be, hanem igaz bírónak is. Bár gyönyörúsége telik a kegyelem gyakorlásában és »megbocsát hamisságot, vétket és bűnt, de nem hagyja a bűnt bűntetlenül.«” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Mózes halála c. fej.)

2 Azokat is megítéli-e Isten, akik életük folyamán nem ismerhették meg Őt?

Lk 13,29–30 ■ „Jönnek napkeletről, napnyugatról, északról, délről, és Isten országában letelepednek. Ime vannak utolsók, akik elsőek lesznek, és vannak elsőek, akik utolsók lesznek.”

Rm 2,13–15 ■ „Nem azok igazak Isten előtt, akik a törvényt hallgatják, hanem azok fognak megigazulni, akik a törvényt betöltik. Mert amikor a pogányok, akiknek törvényük nincsen, természetből a törvény dolgait cselekszik, akkor ők, törvényük nem lévén, önmaguknak törvényük. Mint akik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva az ő szívükbe, egyetemben bizonyosságot tévén arról az ő lelkiismeretük és gondolataik, amelyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentetik.”

„Akiket Krisztus megdicsér az ítéletben, lehet, hogy keveset tanultak, ismertek meg a hittudományból, de becsben tartották az alapelveket. Az isteni Lélek befolyása útján áldássá lettek azok számára, akik körülöttük élnek. A pogányok között is vannak olyanok, akik kinyilvánítják a jóság lelkületét. Mielőtt az élet szavai fülükbe jutottak volna, már megbarátkoztak a misszionáriusokkal, sőt saját életük veszélyeztetésével szolgálatukra is voltak. A pogányok között vannak olyanok is, akik tudtukon kívül imádják Istent, akikhez a világosság még nem jutott el emberi közbenjárás útján. Mégsem pusztulnak el. Bár Isten írott törvényét nem ismerik, de hangját már hallották, amikor szólt hozzájuk a természetben, és így tették meg azt, amit a törvény megkövetelt tőlük. Munkálkodásuk nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek megérintette szívüket, és felismerték: Isten a saját gyermekeinek ismerte el őket.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 638.)

3 Hogyan szemléltette a bűnbocsánat és a bűneltörlés különbségét az ószövetségi áldozati rendszer? Miért szükséges az ítélet a hívők felett is, noha ők naponta rendezhetik bűneiket Istennel?

3Móz 16,16.30 ■ „Így szerezzen [a főpap] engesztelést a szent helynek, Izrael fiainak tisztátalansága és vétkei, mindenféle bűnei miatt, így cselekedjék a gyülekezet sátorával, amely közöttük van az ő tisztátalanságaik közepette. (...) Ezen a napon engesztelés lesz értetek, hogy megtisztítson titeket; minden bűnötöktől megtisztultok az Úr előtt.”

Lásd még az adós szolga példázatát: **Mt 18,23–35**

.....
.....

Az ószövetségi áldozati rendszerben az Úr megtanította népét arra, hogy **különbőség van a bűnök naponkénti rendezése és a bűnök végleges eltörlése között**. Az elmúlt negyedévi tanulmányunk részletesen foglalkozott ezzel. A naponkénti bűnrendezésnél az áldozat vére által a bűnök a bűnösről lekerülve a szenthelyre hárultak, itt gyűltek, „felírva” maradtak a nagy engesztelési napig. Ezen a napon két kecskebakot kellett hozni, egyiket az Úrért, a másikat pedig Azázelért (ez Sátánt jelképezte). Az Úrért való bakot levágták, vérét a főpap a szentek szentjébe vitte, és rá kellett hintenie a kegyelem trónjára, ahol a Tízparancsolat köztábláit tartalmazó frigyláda volt. Ezután a szentek szentjében egész évben felhalmozódott bűnöket a főpap mintegy magára véve kihozta azokat, majd az Azázelt jelképező kecskebak fejére olvasva elküldték egy arra való emberrel a pusztába, ahol végleg elpusztult a kecskebak. Így megtisztult a szenthely az ott felhalmozott bűnöktől, a nép megszabadulhatott tőlük.

A bűnök a legőszintébb bűnbánat és az azt követő bűnbocsánat nyomán sem töröltethetnek el végleg, fel vannak jegyezve, csak az ítéletkor lehet őket végleg eltörölni. Hogy miért van erre szükség, miért nem elég a naponkénti bűnrendezés, azt az adós szolga példázata szemléletesen tanítja. Az ember sokéves Istennel járás után is megkeményítheti szívét az isteni befolyás előtt, elfordulhat Istentől, és akkor a múltban elnyert bűnbocsánat nem menti fel az ítéletben.

A nagy engesztelési nap cselekményeiből azt is megérthetjük, hogy az isteni jogrend szerint hogyan történik a bűnök végleges elrendezése. Minden egyes elkövetett bűnért valakinek el kell szenvednie a bűnért járó büntetést. A bűneit megbánó, Krisztus közbenjárását igénylő ember bűneit Krisztus magára véve elszenvedte az értük járó büntetést, a második halál lelki gyötrelmeit,

majd Jézus második eljövele után ezek a bűnök Sátánra mint felbujtóra háríttatnak, aki ezer évig hordozza, amíg a végső ítéletben Isten örökre elveszti. A kegyelmet visszautasító ember pedig a saját vétkét viseli, ezekért kell elszenvednie a második halált.

4 Mikor zajlik az ítélet? Hogyan tanúskodik a Szentírás arról, hogy az ítéletre való felkészülésnek kell lennie életünk legfontosabb céljának?

Dn 8,14 ■ „Kétezer és háromszáz estéig és reggelig, azután megigazítatik* [megtisztítatik] a szenthely.” (Vö. Ezék 4,6, amely állandó magyarázati kulcs az időmeghatározást tartalmazó próféciáknál.)

Jel 22,12 ■ „Íme hamar eljövök, és az én jutalmam velem van, hogy megfizessenek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz.”

Préd 12,15–16 ■ „A dolognak summája, mindezeket hallván, ez: Istent féljed, és az ő parancsolatit megtartsad, mert ez az ember földolga! Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.”

2Kor 5,10 ■ „Mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék a szerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.”

3Móz 23,27–30 ■ „A hetedik hónap tizedikén az engesztelés napja van: szent gyülekezések legyen, alázzátok meg magatokat böjttel, könyörgéssel, és tűzáldozattal áldozzatok az Úrnak. Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon, mert engesztelés napja az, hogy engesztelés legyen értetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt. Mert ha valaki nem alázza meg magát ezen a napon, rekesztessék ki az ő népe közül. És ha valaki valami dolgot végez ezen a napon, elvesztem az ilyent az ő népe közül.”**

* Pontosított fordítás szerint.

** Pontosított fordítás szerint.

.....

.....

A szenthely megtisztítása, azaz a vizsgálati ítélet a 2300 éves prófétaidő lejártakor, 1844-ben elkezdődött a mennyben, és Jézus dicsőséges visszajövele előtt, az Ő közbenjárása lezárulása-kor (ami a kegyelemidő végét jelenti), közvetlenül a hét csapás kitöltése előtt fejeződik be.

„A vizsgálati ítéletet és a bűnök eltörlésének munkáját az Úr második eljövetele előtt kell elvégezni. Mivel a halottak a mennyei könyvekben leírtak alapján lesznek megítélve, nem lehet, hogy az ember bűnei eltörltessenek, előbb, minthogy az ítéletben Isten megvizsgálja ügyüket. (...) Amikor a vizsgálati ítélet lezárul, Krisztus eljön, és jutalma vele lesz, hogy megfizessen kinek-kinek a cselekedetei szerint.” (Ellen G. White: *Hit, amely által élek*, 213. o.)

„1844-ben a mi nagy Főpapunk belépett a mennyei szentély szentjébe, hogy megkezdje a vizsgálati ítélet munkáját. (...) Milyen értékesek és fontosak ezek az ünnepélyes pillanatok! Mindnyájunknak folyamatban lévő pere van a mennyei bíróságon. Egyenként ítéltetünk meg, mégpedig aszerint, amit e testben cselekedtünk. Az előképszolgálatban, amikor a főpap elvégezte az engesztelés munkáját a földi sátorban, a szentek szentjében, a népnek meg kellett aláznia lelkét Isten előtt, meg kellett vallania bűneit, hogy a bűnök engesztelést nyerjenek és eltörltessenek. Vajon ma nekünk kevesebb is elég, mint ami történt az előképjellegű ítéletnapon, most, amikor Krisztus a mennyei szentélyben közbenjár népéért és minden egyes perben hamarosan megszületik a végső és visszavonhatatlan ítélet?” (Ellen G. White: *Az igazi megújulás*, Felhívás megújulásra c. fej.)

Az ítéletet előrevetítő nagy engesztelési nap munkaszüneti nap volt az Ószövetség idején. Ezen a napon a jelkép fontosságához mérten komoly önvizsgálattal, böjttel, imával keresték Istent. A valóságban a szentély megtisztítása, az ítélet 1844 óta tart, és természetesen nem arról van szó, hogy ez idő alatt végig böjtöljenek a hívők és munkát ne végezzenek. Az ószövetségi hívőknek a nagy engesztelési napon elvárt magatartása azonban arra tanít bennünket, hogy annak az állandó tudatában éljünk, dolgozzunk, járjunk-keljünk ezen a világon, hogy most zajlik az ítélet felettünk a mennyben, és hogy itt mindent megnyerhetünk, de mindent el is veszíthetünk. Mindent az ítéletben való megállásnak, a jellemünk krisztusivá válása céljának rendeljük alá, legyen „Isten országa és annak igazsága” első helyen az életünkben!

„Amivé a próbaidő alatt neveljük magunkat, akként kell megmaradnunk az örökkévalóságra. A halálban ugyan porrá lesz a testünk, de ez mit sem változtat a jellemünkön. Jézus eljövetele nem cseréli ki, csak rögzíti jellemünket az örökkévalóságra.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 466. o.)

5 Milyen alapelvek szerint történik az ítélet?

Ezék 18,21.22.28.23 ■ „Ha a gonosztevő megtér minden vétkeből, melyet cselekedett, és megtartja minden parancsolataimat, törvény szerint és igazságot cselekszik, élvén éljen, és meg ne haljon! Semmi gonoszságáról, amelyet cselekedett, emlékezés nem lesz, igazságaért, melyet cselekedett, élni fog. Mert belátta és megtért minden gonoszságától, melyet cselekedett, élvén éljen, ne haljon meg! Hát kívánva kívánom én a gonosz halálát – ezt mondja az Úr Isten –, nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen?”

Ezék 18,24; 33,13 ■ „Ha az igaz elhajol igazságától és gonoszságot cselekszik, minden utálatosság szerint, melyeket a hitetlen cselekedett, cselekszik, talán éljen-e? Semmi igazságáról, melyeket cselekedett, emlékezés nem lesz: gonoszságáért, melyet cselekedett, és az ő vétkéért, mellyel vétkezett, ezekért meg kell halnia. (...) Mikor ezt mondom az igazról: élvén éljen, és ő bízván igazságában, gonoszságot cselekszik, semmi igazsága emlékezetbe nem jön, és gonoszsága miatt, melyet cselekedett, meghal.”

Jak 4,17 ■ „Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.”

Jak 2,13 ■ „Mert az ítélet irgalmatlan az iránt, aki nem cselekszik irgalmasságot, és dicsekedik az irgalmasság az ítélet ellen.”

.....

.....

.....

Sokan vélekednek úgy – és ezért félnek, rettegnek az ítélet gondolatától –, hogy az ítéletben, ha a mérleg nyelve az életben elkövetett rossz cselekedeteink irányába billen el, akkor el kell veszünk. Ezzel szemben hatalmasan felszabadító az isteni ítélet alapelve: ha valaki megtér, megváltozik a jelleme, Isten törvénye szerint jár, akkor az ítéletben felmentést kap, „semmi gonoszságáról, melyet cselekedett, emlékezés nem lesz; az ő igazságáért, melyet cselekedett, élni fog”. Ilyen irgalmas ítélőszék nincs ezen a világon! Isten az ítéletben azt nézi, hogy hova jutottunk el, átalakult-e életünk Krisztus kempására.

„Jézus hamarosan el fog jönni az ég felhőiben. Mit cselekszik Ő most? Népet vizsgál a Földön, hogy tudnának-e egyetértésben, lázadás nélkül élni a mennyben.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, II. köt., 904.)

Nagyon igaz ez a régi mondás: „Egy istenfélelemre jutott embernek nincs múltja (mert elrendezte Jézus áldozata által Isten-nel), csak jelene és boldog jövője.” Igen, a hangsúly a jelenen van! Ne az ítélettől féljünk, hanem attól, ha naponta azt látjuk, hogy jellemhibáink még jelen vannak életünkben. Az ítélet kérdésében a „mán, a mai napon” van a hangsúly. Ezékiel próféta által kérlel bennünket az Úr: „Vessétek el magatoktól minden vétkeiteket, melyekkel vétkeztetek, és szerezzetek magatoknak új szívet és új lelket, miért halnátok meg, oh, Izráel háza!? Mert nem gyönyörködöm a meghaló halálában – ezt mondja az Úr Isten. Térjete meg azért és éljete!” (Ezék 18,31–32)

„Soha senki nem veszhet el, amíg Őbenne bízunk. Vétkeink hosszú, sötét lajstroma nyitva áll a végtelen Isten tekintete előtt. Ez a lista teljes, egyetlen törvényszegésünk sem hiányzik róla. De Isten, aki hajdan meghallgatta szolgálói kiáltásait, meghallgatja ma is a hittel mondott imákat és megbocsátja áthágásainkat. Megígérte, és meg fogja tartani a szavát. Jákób győzött, mert kitartó és eltökélt volt. Tapasztalata a küzdő imádság erejét bizonyítja. Most kell megtanulnunk a kitartó, győzelmes ima, a tántoríthatatlan hit leckéit. Krisztus egyháza vagy a keresztény hívő ember legnagyobb győzelmeit nem képességei, műveltsége, gazdagsága vagy az emberek kegye által aratta. Ilyen győzelmek csak az ima titkos helyein, Isten fogadótermeiben arathatók, amikor a komoly, tusakodó hit belekapaszkodik az erő mindenható karjaiba. Akik nem hajlandók megtagadni minden bűnt, akik nem könyörögnek komolyan Isten áldásáért, azok nem is fogják elnyerni. De mindenki, aki Jákóbbhoz hasonlóan megragadja Isten ígéreteit és olyan kitartó, mint ő volt, az győzni fog, miként Jákób is győzött.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A küzdelmek éjszakája c. feje.)

„Az ítélet napján mindazok, akik mindennapi munkájukat igaz hűséggel végezték, akik felismerték és elvégezték köte-

lességeiket, nem jutalomért vagy haszonért, hallani fogják e szavakat: »Gyertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek az országot, mely számotokra készített a világ megalapítása óta.« (Mt 25,34) Krisztus nem azért fogadja őket, mert nagyszerű beszédek tartottak, műveltségüket ékesszavú szónoklatokkal fitogtatták, vagy bőkezűen adakoztak. A csekélységért jutalmazza meg őket, amelyeket általában észre sem szoktak venni. »Mert éheztem és ennem adtatok« – mondja. »Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtétek meg.« (Mt 25,40)» (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, Apró kötelességek hűségese teljesítése c. fejj.)

6 Ki fogja kimondani a végső ítéletet minden ember felett, és milyen bátorítást jelent ez mindenki számára?

Jn 5,22,27 ■ „Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta. Hatalmat adott neki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia.”

Rm 8,32 ■ „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?”

Mal 3,3 ■ „Ül mint ötvös vagy ezüstitisztogató, és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt, igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak.”

Ésa 11,3–4 ■ „Nem szeme látása szerint ítél, és nem füle hallása szerint bíraskodik, igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéleteségekben bíraskodik a föld szegényei felett...”

1Jn 4,16–17 ■ „Mi megismertük és elhittük Isten irántunk való szeretetét. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne. Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert amint ő van, úgy vagyunk mi is e világban.”

„Örülünk kell, hogy minden ítélet a Fiúnak adatott, mert emberként megismerkedett a meggyötört emberiség minden problémájával.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1981. április 28.)

„Nem olyan főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan, de bűn nélkül [anélkül, hogy vétkezett volna].”* (Zsid 4,15) Amit a megváltó szeretet elgondolni képes, azt mind megteszi minden emberért, hogy üdvözljön. Egy életen át, amíg csak végleg vissza nem utasítjuk, kérlel, megszólít bennünket, hív a teljes szívből való hozzá térésre, hogy megtisztíthasson és alkalmassá tehesen az öröklétre. Jézus „folyamatosan ott áll a szívünk ajtajánál, és zörget”, de hányszor visszautasítjuk, vagy beengedjük, de azután újból kiküldjük, majd újra beengedjük. És Ő nem megy el megsértődve, hanem újra és újra kérlel. De ha végképp megkeményítjük szívünket, akkor nem tehet mást, mint sírva (ahogy Jeruzsálem felett is sírt) kimondani: „Hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá, és te nem akartad.” (Mt 23,37)

„Az ítélet az egész világmindenség előtt történik, mert ebben az ítéletben Isten kormányzása igazolást nyer, s törvénye „szentnek, igaznak és jónak” bizonyul majd. Mindenki sorsa eldőlt, és az ítéletet kimondják mindenkire. A bűn akkor nem tűnik majd vonzónak, és meglátszik visszataszító rúttsága.” (Ellen G. White: *Isten fiai és leányai*, 361. o.)

* Pontosított fordítás szerint.

Az ítélet mindkét része nyilvános. Az igazak feletti ítélet a mennyei lények előtt nyilvános, Isten igazolja az övéit: „méltó, hogy ama világot elvegyék és a halálból való feltámadást”, hiszen „polgártársaik” leszünk, Isten nem „zugolyában” üdvözíti megváltottait. A kegyelmet visszautasítók ítéletébe (beleértve Sátánt és angyalait is) pedig az ezer év alatt a megváltott embert is bevonja az Úr (1Kor 6,3).

Isten a bűn feletti végső ítélet végrehajtásával vár a mennybeli lázadás óta, nem pusztította el Sátánt, amikor megfogant benne a bűn, amikor a lázadása nyilvánvalóvá vált és az angyalok harmadrészét is elhitette. Nem pusztította el a bűnbe esett első emberpárt sem, hanem hagyta, hogy a bűn leleplezze önmagát. Az ezer év végén hajtja majd végre az ítéletet a kegyelmet visszautasítók felett, amikor a végső nagy szembesítéskor mindenki, végül maga Sátán is belátja, hogy az életből való kizárása jogos. Senkiben nem marad kétely Isten igazságosságát és kegyelmét illetően, és ez záloga annak, hogy „nem lesz kétszer veszedelem” (Náh 1,9).

Felcsendül majd az Istent magasztaló ének: „Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a te útjaid, óh szentek Királya! Ki ne félne téged, Uram! és ki ne dicsőítené a te nevedet? Mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok, és lehajolnak előtted, mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek.” (Jel 15,3–4)

Hogyan tegyünk bizonyágot a teremtő Isten imádásának jeléről?

A hatodik tanulmány már kitért arra, hogy a hármass angyal üzenet melyik része tartalmaz utalást Isten teremtő voltára, ezzel együtt pedig a teremtés emlékünnepe, a szombatra is. Ebben a tanulmányban azt részletezzük, hogyan tárjuk az emberek elé a szombat lényegét, érvényességét, továbbá miért olyan nagy jelentőségű a személyes példaadás. Tudatosulnia kell bennünk, hogy mire kell vigyáznunk, amikor a szombatról beszélünk embereknek. Óriási feladat ez, tekintettel arra, hogy a világ lakosságának milyen csekély része ismeri a negyedik parancsolatot. Jelenleg 22 millió hetednapi adventista, 50 ezer hetednapi baptista és körülbelül 16 millió zsidó él a Földön, akik ismerik és valamilyen módon megtartják a IV. parancsolatot. A Föld lakossága 7,8 milliárd, így a szombatünneplők aránya kevesebb mint 0,5 százalék.

1 Mit tanít a Szentírás arról, hogy a szombat a teremtő Isten imádásának a jele?

2Móz 31,13 ■ „Te szólj az Izráel fiainak, mondván: Az én szombatjaimat bizony megtartsátok, mert jel az énközöttem és titköztetek nemzetségről nemzetségre, hogy megtudjátok, én vagyok az Úr, aki titeket megszenteltek.”

Ezék 20,12 ■ „Adtam nekik szombatjaimat is, hogy legyenek jegyül köztem és ököztük, hogy megtudják, én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.”

(A fenti igék alapján milyen különleges szerepet szánt Isten a szombatnak? Milyen kapcsolat áll fenn a szombat és a megszentelés között? Hogyan válunk alkalmassá a szombat hirdetésére?)

Az idézett igék világossá teszik, hogy a szombatot Isten az Ő imádásának örök jeleként adta. Nem elég azonban e külső ismeretjel felvétele, megtartása, ha nem áll mögötte a megszentelt életünk is „aranyfedezetként”. E nélkül aligha tudunk eredményesen tanúskodni másoknak a szombatról.

„Isten törvényének pecsétje a negyedik parancsolatban található. A tíz közül csak ez tünteti fel a Törvényadó nevét és rangját. E parancsolat hirdeti, hogy Isten az ég és a föld Teremtője, és ezért mindenkinél nagyobb tisztelet és imádat illeti meg. A Tízparancsolatnak csak ez az egy rendelkezése utal arra, hogy a törvényt milyen hatalmas Lény alkotta. A pápai hatalom a pihenőnap megváltoztatásával megfosztotta a törvényt a pecsétől. Jézus tanítványainak az a feladatuk, hogy a negyedik parancsolat – a szombat – megszentelésével jogos helyére állítsák vissza a teremtés emlékünnepest.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Egy reformációs munka c. fej.)

„A szombat tehát jele Krisztus hatalmának, amely szentté tud tenni minket. Mint megszentelő hatalmának jele a szombat mindenkinek megadatik, akit Ő szentté tesz, aki Krisztus által Isten Izraelének részévé válik.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A szombat c. fej.)

„Csak azokra helyezik Isten pecsétjét, akik jellemükben Krisztushoz hasonlók.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1895. május 12.)

2 Mi az összefüggés a szombatünneplés és a Biblia teremtéstana között? Milyen helyreállító munkát kell végeznünk e területen?

2Móz 20,11 ■ „Mert hat napon teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta az Úr a szombat napját, és megszentelte azt.”

Zsolt 19,2 ■ „Az egek beszélik Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.”

Jel 14,7 ■ „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.”

.....
.....
(Mi a jelentősége a „mert” köztöszónak? Mit jelent, hogy „az egek beszélnek”? Hogyan lehet e beszédet „lefordítani” az emberek számára? Mivel kapcsolódik össze a Teremtő imádatára való felhívás az első angyal üzenetében?)

A szombat egyetemes érvényessége mellett szóló legfőbb érv, hogy Isten már a teremtéskor elrendelte, és saját példájával megerősítve állította az egész emberiség elé. A szombatünneplés eltűnése a teremtéstan meggyengülését is magával hozta. Bár újabban egyre több tudós fejezi ki kételyeit a fejlődésemélettel kapcsolatban, a kereszténységben általánosan elfogadottá vált az úgynevezett teista evolúció, s mindez tömegek Istenről alkotott

képét is megváltoztatta.* Ha Isten nem hat nap alatt és nem a szavával teremtette e világot, akkor nem mindenható és az emberi szív újjáteremtésére sem képes. Ha a világ fokozatos fejlődésre rendeltetett, az ítélet is értelmetlen, szükségtelen fogalommá válik. E téves gondolkodás erkölcsi következményei egyre inkább láthatók világunkban.

Tanuljunk minél többet a Biblia teremtéstanáról, hogy hitelesen képviselhessük mások számára is. Képzést nyerhetünk megfelelő kiadványok elolvasása, előadások meghallgatása által. Bizonyoságtévésünk során rámutathatunk a teremtés csodáira, amelyek a szavainknál is meggyőzőbben beszélnek Isten teremtői mivoltáról.**

„A szombat intézménye az Édenből ered. Éppen olyan idős, mint maga a világ. A pátriárkák a teremtéstől kezdve megtartották a szombatot. Az egyiptomi fogság alatt a munkavezetők a szombat megsértésére kényszerítették az izraelitákat, és ezért e nap szentségének tudata nagyrészt elhalványult. Amikor a törvényt kihirdették a Sínai-hegynél, akkor a negyedik parancsolat első szavai így hangzottak: »Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.« (2Móz 20,8) Ez azt mutatja, hogy a szombatot nem akkor és ott rendezte el és vezette be Isten. A szombat eredetét a teremtésnél találjuk meg. Sátán azért, hogy Istent kitörölje az emberek elméjéből, le akarta dönteni a szombat nagy emlékművét. Ha Sátán az embereket rá tudta volna venni arra, hogy feledkezzenek meg Teremtőjükéről, akkor nem tanúsítottak volna többé semmi ellenállást a bűn, a gonosz hatalmával szemben, és biztosan megszerezte volna zsákmányát.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Sátán ellenségeskedése a törvényel c. fej.)

* Az Isten által irányított fokozatos fejlődés elméletét a katolikus Teilhard de Chardin dolgozta ki és terjesztette el.

** A témával kapcsolatban sok hasznos anyag található az ertem.hu, illetve a kreacionizmus.lap.hu honlapokon.

„A szombatnak mint a teremtés emlékünnepe az az igazi jelentősége, hogy állandóan arra emlékeztet, miért illeti meg Istent az imádat: mert Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei. A szombat Isten imádásának a gyökerét érinti, mert semmi más intézmény nem tanítja ezt ilyen meggyőzően. Isten imádásának igazi alapját – nem csupán a hetedik napon, hanem minden istentiszteletet illetően – a Teremtő és a teremtményei közötti különbségben kell keresni. Ezt a tényt sohasem szabad elfelejteni. Isten az Édenben azért rendelte el a szombatot, hogy az embert mindig emlékeztesse erre az igazságra. Amíg Istent azért imádjuk, mert Ő a teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője. Ha a szombat egyetemes ünnep lett volna, az ember értelmével és szívével felfogta volna a Teremtőt, akit tisztelet és imádat illet, és soha senki nem lett volna bálványimádó, istentagadó vagy hitetlen. A szombat ünneplése az igaz Istenhez való hűségünk jele: ahhoz, »aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait«. Az Isten imádására és parancsolatai megtartására felszólító üzenet a negyedik parancsolat megtartására különös súllyal szólít.”
(Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 390. o.)

3 Hogyan tárjuk fel az emberek előtt a IV. parancsolat valódi tartalmát?

2Móz 20,8–10 ■ „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy meg-szenteld azt. Hat napon át munkálkodj, és végezd minden dol-godat. De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgálád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belül van.”

Zsolt 90,12 ■ „Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!”

(Vö. 1Thess 4,11)

.....

.....

.....

(Mit jelent „megemlékezni”? Mi a kötelességünk a hét első hat napjára vonatkozólag? Elég-e önmagában a fizikai tevékenység felfüggesztése szombaton? Mi a jelentősége a személyes példaadásunknak a szombatünneplést illetően?)

A IV. parancsolat kapcsán először is az idő szentségére mutatunk rá: Isten rendelkezni kíván időnkkel, ezért időbeosztást is adott. E szerint kell „számlálnunk”, azaz beosztanunk az időnket. Fontos leszögezni, hogy ez a parancsolat a hat napon át tartó munkát is erkölcsi kötelességgé teszi. A szorgalmas tevékenységgel eltöltött hat nap ad alapot a hetedik megünnepléséhez. Óvakodjunk azonban a túlhajszolt munkavégzéstől, nehogy emiatt váljunk alkalmatlanná az imádságra és az istentiszteleten való részvételre. Bizonyságtévésünk során megemlíthetjük azt is, hogy a pihenés fontos természeti törvény és egészségügyi alapelv, amelynek megszegése sok szenvedést zúdít erre a világra.

Vizsgáljuk meg szombatünneplésünk tartalmát, „minőségét”: vajon mennyire gazdálkodunk jól az időnkkel, és valódi nyugalomnapként tartjuk-e meg a szombatot? Milyen példát adunk azoknak, akik kívülállóként szemlélik életünket?

„Isten nemcsak azt várja el, hogy a testi munkától tartózkodjunk, hanem hogy gondolatainkat is fegyelmezzük, azok is szent dolgokkal foglalkozzanak. Ha világi dolgokról beszélgetünk, vagy ha könnyelmű, üres fecsegéssel töltjük az időt, akkor megrontjuk a IV. parancsolatot. Ha arról csevegünk, ami éppen eszünkbe jut, akkor haszontalanságot beszélünk. (...) Senki sem engedheti meg magának, hogy a hét

folyamán annyira kifárasza magát a világi érdekekért folyó erőfeszítésekben, hogy szombaton ne legyen ereje Istennek szolgálni. Az Urat raboljuk meg azzal, ha alkalmatlanná tesszük magunkat tiszteletére az Ő szent napján. Ugyanakkor saját magunkat is megfosztjuk attól a társas érintkezéstől, amelynek melegére és felvillanyozó erejére oly nagy szükségünk volna, s attól az erőtől, amelyet keresztény testvéreink tapasztalatából és bölcsességéből meríthetnénk a velük való találkozás által.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 79. fejt.)

4 Kire irányítsuk a figyelmet, amikor a szombatról beszélünk? Milyen áldásokra hivatkozhatunk?

Mt 11,28 ■ „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én nyugalmat adok nektek.”*

Mk 2,27–28 [Isten kijelentése:] ■ „A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért. Annakokáért az embernek Fia a szombatnak is ura.”

Ésa 58,13–14 ■ „Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszen-teled azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szólt!”

.....

.....

.....

* Pontosított fordítás szerint.

(Mi a következménye annak, ha a szombatról Jézustól elválasztva beszélünk? Mit jelent és mit nem az, hogy a szombat „az emberért lett”? Milyen konkrét áldásokat hoz életünkbe a szombatünneplés?)

A szombatról való tanúságtevés nem ér célt, ha csak az érvényessége mellett szóló érveket vonultatjuk fel. Irányítsuk Jézus személyére a figyelmet, úgy, mint aki a „szombat Ura” is, és aki azért jött a Földre, hogy valódi nyugalomban részesítsen. A szombatünneplést ne pusztán követelményként, hanem a boldogságunkat, jólétünket munkáló eszközként mutassuk be. A legjobb, ha személyes példánkkal mutatjuk be, milyen áldásokat nyerhetünk ily módon Istentől.

„Mindazoknak, akik a szombatot Krisztus teremtő és megváltó hatalmának jeleként fogadják el, örömük lesz benne. Krisztust látják általa, Őbenne gyönyörködnek. A szombat rávilágít a teremtés művére mint az Ő hatalmas, megváltó erejének bizonyítékára. Az elvesztett édeni békére emlékeztet, és az Üdvözítő által helyreállított békéről beszél. A természetben minden az Ő hívását ismétli: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek, és nyugalmat adok nektek.« (Mt 11,28)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A szombat c. fej.)

5 Mit mondjunk azoknak, akik a szombat megtartása következményeként munkahelyük elvesztése miatt aggodnak?

Péld 7,2 ■ „Az én parancsolatimat tartsd meg, és élsz, az én tanításomat mint a szemed fényét.”

Mt 6,31–33 ■ „Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk vagy mit igyunk, vagy mivel ruházkodjunk? Mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Hanem keressétek

először Isten országát és az ő igazságát, és ezek mind megadatok nektek.”

1Kor 10,13 ■ „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok, de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetitek, sőt a kísértéssel együtt a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.”

.....

.....

.....

(Minek a jele az aggodalmaskodás? Mit tett Jézus legfőbb kötelességünké a hegyi beszédben? Kinek a példájára mutassunk rá?)

Világunkban gazdasági érdekek dominálnak, és erősödik a valási türelmetlenség is. Ezért sokan kerülhetnek bajba munkahelyükön, amikor a IV. parancsolat megtartása mellett döntenek. Megbélyegzésnek lehetnek kitéve, akár megélhetésük elvesztésével is számolniuk kell. Ilyenkor megerősödhet a félelemre és aggodásra való hajlam. Imával, bátorító szavakkal és saját hitbeli tapasztalataink elmondásával segítsünk az aggodalmaskodóknak.

„Bármi következék is életedben: Istent szolgálj! Bármilyen szenvedés és nehéz sors érjen is: bízz az Úrban! Nem kell aggodalmaskodnod, sem félned, ha az igazságért állást foglalsz, hogy te vagy családod szenvedni fog. Ha mégis félünk, Istennel szemben hitetlenkedünk. (...) Ha az Igét hűségesebben tanulmányoznánk, akkor hitben is növekednénk. (...)

Erkölcsei bátorságot, szilárdságot, határozottságot, kitarást és igen sok imát igényel, hogy a népszerűtlen oldalra álljunk át. (...) Gyakran előfordul a keresztény ember életében, hogy a körülmények látszólag úgy alakulnak, mintha le-

hetetlen volna Istent szolgálni, törvényét betartani és egyúttal a mindennapi kenyeret is megkeresni. Sátán megkísérel rávenni arra, hogy kényszerhelyzetben megalkudj lelkiismeretteddel, meggyőződéssel. Azonban az élet megtanít minket arra, hogy egyedül Isten Igéjében bízhatunk. (...) Földi életünkre nézve is a leghelyesebb, ha Isten akaratától sosem térünk el. Ha ismerjük Igéjének erejét, akkor nem hallgatunk Sátán sugalmazásaira, hogy ételhez jussunk vagy életünket meentsük. Egyetlen kérdésünk mindig az lesz: Mi Isten akarata? Mit ígér nekünk? Ennek tudatában fogjuk akaratát teljesíteni és ígéreteiben bízni. (...)

Ne gondold, hogy ha a Biblia igazsága mellett foglalsz állást, akkor elveszíted az állásodat. De jobb, ha azt veszíted el, mint Jézust. Jobb volna, ha az Úr önmegtagadásának és önfeláldozásának részesévé válnál, minthogy a saját utadat járd, s e földi élet kincseit gyűjtsd magadnak. Ezekből semmi nem vihető a sírba. A sírból üresen kelsz fel, de ha Jézus a tiéd, akkor mindent megnyertél. Isten nagy napján megállhatsz, ha Jézus a tiéd, mert egyedül csak Rá lesz szükséged – s ez nem elég neked?” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, A szombat megünneplése c. fejezet)

6 Mire vigyázzunk a szombatról való bizonyoságtétel során?

Mt 10,16 ■ „Íme én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé. Legyetek azért okosak mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok.”

2Tim 2,23 ■ „A botor és gyermekes vitatkozásokat pedig kerüld, tudván, hogy azok háborúságokat szülnek.” (Vö. Tít 3,9)

(Valóban összeegyeztethető az okosság és a szelídség? Mit tegyünk, ha teljes elutasítással találkozunk? Mi lehet a következménye egy vitának?)

A szombat tanítását nem könnyű képviselni egy olyan világban, ahol sokszor vagy hiányzik az érdeklődés e kérdés iránt, vagy eleve ellenállással fogadják a témafelvetést. Komoly imával kérjük Istentől, hogy mutassa meg, mikor jött el a megszólalás ideje. Ha őszinte érdeklődést látunk, beszéljünk megfontoltan, ha nem, jobb, ha várunk, amíg erre alkalom adatik. Mindenképpen kerüljük a vitát, hisz ilyen légkörben nem számíthatunk a Szentlélek munkálkodására, aki egyedül képes meggyőzni a szívet az igazságról.

„Írásomat meg kellett szakítanom, hogy egy testvérrel tanácskozzak, aki zavarban van. Tudni akarja, hogyan tárja fel az igazságot új területen: vajon először a szombatról beszéljen-e? Azt válaszoltam neki, hogy a legjobb és legbölcsebb, ha először olyan tárgyakról beszél, amelyek felébresztik a lelkiismeretet. Beszéljen a gyakorlati kereszténységről, odaadásról, kegyességről, feltárhatja Jézus Krisztus önfeláldozó, önmegtagadó életét, Ő a mi példaképünk. Így látják meg azt az ellentétet, amelyet saját önző életük mutat, így válnak elégedetlenné a keresztényietlen életmódjukkal. Majd tárd fel a próféciákat, mutasd be Isten Igéjének tisztaságát és ma is érvényes voltát. Ennek a törvénynek egyetlen jótája vagy pontocskája sem vesztheti el érvényét, hanem kötelező minden emberre az idők végéig. (...) Ne becsméreld az egyházakat, ne engedd, hogy az emberek azt gondolják, munkád a rombolás. Ellenkezőleg, csak építés legyen, s tárd fel az igazságot Jézusban. Sokat foglalkozz a megszentelt étellel és annak szükségességével.

Szükséges, hogy most türelmesen, szívesen tanítsuk az embereket. Az egész élet nevelését nem lehet olyan gyorsan

ellensúlyozni. Nagy tapintatra, türelmes fáradozásra készüljenek fel azok, akik az igazságot hirdetik.

Ne tartsd kötelességednek, hogy amint találkozol az emberekkel, érvedet rögtön felsorakoztasd a szombat kérdésében. Ha egyesek megemlítik, mondhatod, hogy most nem ezt a kérdést tárgyalod. Amikor azonban odaszentelik szívüket, elméjüket és akaratukat Istennek, akkor már felkészültek rá, hogy ezen ünnepélyes, próbára tevő igazságok tekintetében felhozott bizonyítékokat mérlegeljék.

Pál a pogányoknak Krisztust prédikálta mint üdvösségük egyedüli reménységét, de először nem a törvényről beszélt. Azonban amikor már megnyerte hallgatóit, Krisztust mint Isten adományát tárta eléjük. Azt, amit a Megváltó műve magában foglalt, a drága áldozatot, a legékesszólóbb egyszerűséggel tanította, mondván: az az egész emberiség, mind a zsidók, mind a pogányok iránt érzett szeretet bizonyítéka, és az ő üdvözítésüket, megváltásukat szolgálja, ha átadják szívüket Krisztusnak. Így, amikor már szívük meglágyult, megalázkodott, és átadták magukat az Úrnak, akkor tárta eléjük Isten törvényét mint engedelmességük próbakövét, bizonyítékát. Így dolgozott Pál, így alkalmazta Krisztus módszereit, hogy lelkeket nyerjen.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, A törvény és a szombat hirdetése c. fejelet.)

*

Ajánlott olvasmány Vankó Zsuzsa: A teremtett dolgok tisztelete a Teremtő helyett? (*Nyitott Szemmel*, 2019/4.), illetve meghallgatható kibővítve, azonos címmel az Európa Kongresszusi Központban 2019. november 2-án tartott Biblia-konferencia szombat délelőtti igehirdetéseként.

Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.

FÜGGELÉK

Néhány ige, amely a szombat egyetemességét és újszövetségi érvényességét bizonyítja

1Móz 2,1–3 ■ „Elvégeztetett az ég és a föld, és azoknak minden serege. Amikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott, megszűnt a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott. És megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mivelhogy azon szűnt meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett Isten.”

Lk 4,16 ■ „[Jézus] ment Názáretbe, ahol felneveltetett: bement szokása szerint szombatnapon a zsinagógába, és felállt olvasni.”

Mt 5,17 ■ „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvény vagy a próféta eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem.”

Mt 24,20 ■ „Imádkozzatok, hogy a ti futásotok ne télen legyen, se szombatnapon.”

Mk 16,1 ■ „Amikor pedig elmúlt a szombat, Mária Magdaléna és Mária, a Jakab anyja, és Salomé drága keneteket vásároltak, hogy elmenvén megkenjék őt.”

Ap csel 13,42 ■ „Amikor pedig kimentek a zsidók zsinagógájából, kérték a pogányok, hogy a következő szombaton prédikálják nekik ezen beszédeket.”

Tudósok a világ eredetéről és a teremtés bizonyítékairól

„A Kozmosz csodálatos elrendezése és harmóniája csak egy mindenható és mindentudó lény tervében születhetett meg. Ez mindörökké a legnagyobb felismerésem.” (Isaac Newton)

„Minél fejlettebb a tudomány, annál nehezebb elvetni egy teremtmény és mindentudó bölcsesség örök létezésének nyilvánvalóságát.” (William Herschel, az Uránusz bolygó felfedezője)

„A természet komoly kutatója nem tagadhatja Istent. Annak, aki mélyen belenézett Isten műhelyébe, és alkalmá volt megcsodálni az örök bölcsességet, térdet kell hajtania a legmagasabb szellem előtt.” (Heinrich Maedler csillagász, a Hold első térképezője)

„Bármely irányban indulunk el kutatásainkban, mindenütt egy alkotó értelemnek – gondoskodásának, bölcsességének és hatalmának legtisztább bizonyosságát fedezzük fel.” (Charles Lyell, a modern geológia atyja)

„Napjainkban széles körű az a megegyezés – amely a tudományok fizikai részében csaknem általánosan elfogadott –, hogy az ismeretek áradata valamilyen nem mechanikus valósághoz vezet. A világegyetem egyre inkább egy hatalmas gondolathoz hasonlít, mint egy nagy géphez. (...) Felfedezzük, hogy a világegyetem egy tervező vagy vezérlő hatalom nyilvánvalóságát mutatja.” (Sir James Jeans matematikus, fizikus, csillagász)

„Abból, amit a tudomány tanít nekünk, arra a következtetésre juthatunk, hogy a természetben emberi léttől független rend van, olyan értelmes rend, amelynek a természet és az ember alá van rendelve. (...) A vallás és a tudomány állandóan válllvetve küzd a kételkedés (szkepticizmus) és a vaskalaposság (dogmatizmus), az istentelenség (ateizmus) és a babona ellen, és a motó, amely örökre jelzi ennek a küzdelemnek az irányát: »Oda, Istenhez!«” (Max Planck, Nobel-díjas fizikus)

„A modern fizika szükségképpen Istenhez vezet.” (Arthur Eddington asztrofizikus)

„Láthatjuk Istent kis léptékben magunk körül a világban. Láthatjuk Őt nagy léptékben a világegyetemben. De a legfontosabb, hogy láthatjuk Őt önmagunkon belül az életünkre gyakorolt hatásában.” (Jack Lousma úrhajós és repülőmérnök)

„A tudomány erősíti a vallásosságomat. Minél jobban kapcsoló-

dom a fizikai világhoz, annál inkább hiszek Isten valóságában.” (Hubert Aleya kémiaprofesszor, Princeton Egyetem)

„Ha létre akarnál hozni szenet és oxigént csillagszerű nukleoszintézissel, nagyjából azonos mennyiségben, ahhoz két szintet kellene rögzítened, és ennek éppen ott kellene lenni, ahol ezek a szintek ténylegesen találhatóak. A tények közérthető magyarázata azt súgja, hogy egy szuperintellektus működött, játszva a fizikával, kémiával és biológiával, és nem vak erők azok, amelyekről érdemes beszélni a természetben.” (Fred Hoyle csillagász)

Az evolúcióelmélet problémás területei

Biokémia – Bár a közkeletű elképzelés szerint az első élőlény véletlenszerű folyamatok révén, csupán kémiai folyamatok következtében alakult ki, valójában egyetlen általánosan elfogadott, részletes, tudományos magyarázat sem létezik az élet eredetét illetően. Gyakorlatilag nulla annak valószínűsége, hogy akár egy legegyszerűbb egysejtű élőlény spontán, véletlen reakciók következtében jöjjön létre.

Genetika – Kétséges, hogy a véletlenszerű mutációk bármilyen új, hasznos szervet tudnának eredményezni. Ehhez több száz-ezer vagy több millió nukleotid összehangolt változására lenne szükség.

Molekuláris biológia – Darwin még nem látott bele a sejtekbe. Ma már tudjuk, hogy rendkívül összetett molekuláris gépezetek működnek bennük. Ezek egyszerűsíthetetlenül összetett rendszereket* képeznek, melyek fokozatos kialakulásának lehetőségére nagyon hézagos elképzelések vannak csupán.

Paleontológia (öslénytan) és geológia – A kormeghatározási módszerek meglehetősen bizonytalanok. A leleteket olykor a közetréteg alapján, a réteget pedig a benne talált lelet alapján da-

tálják. Az ilyen kölcsönös hivatkozás teljesen bizonytalanná teszi a fosszíliai korát. A szakemberek az uralkodó előítélek alapján rakják sorba a leleteket. A rendhagyó, az uralkodó időrendi skálába nem illeszkedő leletekről a nagyközönség nem szerez tudomást. Az őslények létezése csak arra utal, hogy voltak olyan fajok, amelyek a múltban kihaltak, de nem bizonyítanak semmiféle fejlődést, evolúciót.

Rendszertan – Az alaktani és genetikai alapon felállított törzsfák nem fedik egymást. A fajok közötti mozaikos hasonlóságok és különbségek miatt nem létezik egységesen elfogadott rendszertan. A feltételezett „közös ősök” csak feltételezések, és nincs nyoma annak a rengeteg „átmeneti formának” sem, aminek az elmélet szerint léteznie kellene.

Állati viselkedés, etológia – Az egyes fajokra jellemző összetett ösztönláncolatok csak egészükben hasznosak. Önálló részleteik haszontalanok lennének, így fokozatos kialakulásuk elképzelése logikátlan.

Embriológia – A hasonló embrionális állapotok közös tervezővel is magyarázhatók. A hasonlóknak látszó formák gyakran más szervrendszer részét képezik (a „kopoltyúrás”-nek nevezett embrionális szövetekből a középfül csontja és belső elválasztású mirigyek lesznek), így nem származhatnak egymásból. Sokszor különböző gének határozzák meg a hasonló struktúrákat. Haeckel hamisításokat követett el a hasonlóság látszatának növelésére.

Antropológia – A nagymértékben hiányos leletekből a tudósok sokszor indokolatlanul messzemenő következtetéseket igyekeznek levonni. A feltételezett „emberősök” közötti sorrend az antropológusok között is állandó vita tárgya, és semmi nem bizonyítja, hogy közöttük bármiféle leszármazási kapcsolat állna fenn. Az összképet megzavaró leleteket gyakran elhallgatják vagy félremagyarázzák. Az ember származásáról szóló közkeletű magyarázat teljességgel hipotetikus.

Hogyan tegyünk bizonysgot „Babilon elestéről”?

1 Milyen típusú kérdés az, amire válaszolva szükségessé válhat érinteni ezt az üzenetet? Miért csak érinteni szabad, nem pedig hangos szóval hirdetni?

Jn 4,19–20 ■ „Mondta néki az asszony: (...) A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak, és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell...”

.....

.....

.....

A samáriai asszony szavainak ki nem mondott folytatása ez volt: „Mit mondasz te, a samaritánusok hite a helyes, vagy a zsidóké?” Emberek ma is könnyen előhozzák az úgynevezett felekezeti kérdést. Előfordulhat, hogy az Igéről folyó beszélgetést egyszer csak megszakítják ilyen kérdéssel: „Én katolikus vagyok (vagy református stb.), te milyen felekezethez tartozol?”

Figyelemre méltó, hogy Jel 14,8-ban azt találjuk, ennek az üzenetnek először nem kell hangos szóval hangzania. Míg az első és a harmadik angyal üzeneténél az olvasható, hogy „nagy szóval” hirdettetik, a második angyal üzeneténél ez a megjelölés hiányzik. Amikor a Miller-mozgalom során először felhangzott ez az üzenet (1843-tól fogva, amikor a különböző ameri-

kai protestáns felekezetek kezdték visszautasítani Jézus közeli második eljövételének hirdetését), valóban nem hirdettetett hangos szóval.

A kitaró hívók találtak magyarázatot a második angyal üzenetében arra, hogy miért rekesztik ki őket a különböző közösségekből. Jelenések könyve 18. fejezetében találunk később kijelentést arra vonatkozóan, mikor jön el az ideje, amikor ezt az üzenetet is hangos szóval kell hirdetni.

Ma tehát még nincs itt az ideje annak, hogy hangos szóval hirdessük a második angyal üzenetét. Bizonyásgtevésünk során tehát ne helyezzük előtérbe a felekezeti kérdést:

„Bár sok a mondanivalónk, kénytelenek vagyunk egyes dolgokkal bizonyos ideig várni, mert az emberek még nincsenek felkészülve, hogy befogadhassák. Ha új területen dolgozol, ne gondold, hogy kötelességed elmondani: »Mi hn. adventisták vagyunk, hisszük, hogy a hetedik nap a szombat, és mi nem hiszünk a lélek halhatatlanságában.« Ez gyakran leküzdhetetlen bástyát emel közéd és azok közé, akikért munkálkodni kívánsz. Beszélj velük olyan hit-tételekről, amelyekkel egyetértenek. (...) Bizonyítsd, hogy keresztény vagy. (...) Lássák, hogy lelkiismeretes vagy. (...) Ne mindjárt kezdetben ismertessétek hitünk leginkább támadott, kifogásolt tételeit, mert eleve elzárjátok az utat a többi előtt. (...)

Minden munkádat szeretet hasssa át. Minden előadó vigyázzon, hogy kijelentései ne hassanak szigorú ítélkezés-ként. (...) Szavaid sose ejtsenek sebet, ne sértsék meg a lelkeket. (...) A tévedők iránt tanúsíts gyengéd, részvételtjes lelkületet. (...) Ha megsérted hallgatóidat, fülük bezárul, nem kívánnak többé meghallgatni. (...) Az így felkeltett ellenszenvet igen nehéz lesz leküzdeni.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, Az igazságot a hallgatóság értelméhez mérten tanítsuk; Előítélettel és ellenállással szemben c. fej.)

2 Hogyan adott Jézus példát arra, hogy messzemenő tapintattal kell szólni erről a témáról?

Jn 4,21–24 ■ „Mondta neki Jézus: Asszony, hidd el nekem, hogy eljön az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. Ti azt imádjátok, amit nem ismeretek, mi azt imádjuk, amit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támadt. De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyeneket keres az ő imádóiul. Az Isten lélek, és akik Őt imádják, szükséges, hogy lélekben és igazságban imádják.”

.....

.....

.....

Jézus válasza az asszonynak rendkívül tapintatos volt, az előítéletek oszlatására irányult. Legelőször is azt tisztázta, hogy az istenimádás nem hely kérdése, majd leszögezte a nagy alapelvet, ami az igaz istentisztelet mércéje mindenkor: „lélekben és igazságban” kell imádni Istent. Azokra áraszthatja áldásai teljességét, akik így viszonyulnak Őhöz. Figyeljük meg, hogy Jézus nem nyilvánította tévelygésnek a samaritánusok hitét, hanem csupán azt állapította meg tárgyilagosan, hogy „nem ismerik” Istent. A zsidókat pedig egyáltalán nem magasztalta, hanem csak azt mondta ki, hogy ami az ismereteket illeti, azok a zsidóknál helyesek.

„Az Üdvözítő minden nemzeti, népi előítélet felett állt. Készségesen kiterjesztette a zsidók előjogait és áldásait mindenkire, aki elfogadja a világnak hozott világosságot. Nagy örömeire szolgált, ha csak egyetlen lelket is látott felé fordulni a lelki vakság sötétségéből. (...) Tudta, hogy az

asszony helyesen fogja felhasználni a felőle nyert ismeretet, és eszköz lesz ahhoz, hogy másokat is az igaz hithez vezessen.” (Ellen G. White: *Spirit of Prophecy*, II. köt., 147. o.)

3 Mikor jön el annak az ideje, hogy hangos szóval és teljes nyíltsággal szóljunk erről az üzenetről?

Jel 18,1–5 ■ „Ezek után láttam más angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a föld fénylett a dicsőségétől. Kiáltott teljes erejéből, nagy szóval, mondván: Elesett, elesett* a nagy Babilon, és lett ördögök lakhelyévé, minden tisztátalan lélek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madár tömlöcévé. Mert paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép, a föld királyai vele paráználkodtak, és a föld kalmárai tobzódásának erejéből meggazdagodtak. Hallottam más szózatot a mennyből, amely ezt mondta: Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneiben, és ne kapjatok csapásaiból! Mert bűnei az égis hatottak, és megemlékezett Isten az ő gonoszságairól.”

.....

.....

.....

Az idézett igeszakaszból kitűnik, hogy a késői eső idején – amikor a Szentlélek kiárasztása folytan „a föld fénylik Isten dicsőségétől” – hangzik fel „kiáltással, nagy szóval” a második angyal üzenete. Ekkor már mindenki számára ismert a végidő Babilonja, mert tömegekre terjedt ki a befolyása, és szövetségre lépett

* Pontosított fordítás szerint.

a világi hatalommal, valamint a gazdasági erő birtokosaival. Világos ezen igazságszav alapján az is, hogy a csapások küszöbén történik mindez, ezért már „futva” kell menekülniük Babilonból azoknak, akik megértik és elfogadják az üzenetet.

„Jelenések könyve 18. fejezetének angyala meg fogja ismételni a második angyal Jel 14,8-ban foglalt üzenetét. (...) Utalni fog azokra a romlásokra is, amelyek az üzenet első meghirdetése óta találtak utat a Babilont megtestesítő szervezetekbe. A vallásos világ aggasztó állapotát mutatja be ez az üzenet. (...) Babilon bűnei közismertté válnak, feltárul, hogy milyen félelmetes következményekkel jár, ha az egyház a polgári hatalmasság által kényszeríti ki rendelkezései megtartását, továbbá, hogy a spiritizmus behatolt az egyházba, hogy a pápai hatalom lopva, de rohamosan tör előre – ezt mind leleplezik. Ezek a súlyos figyelmeztetések fel fogják ébreszteni az embereket. Ezek és ezrek figyelnek fel rájuk, akik soha nem hallottak erről. Megdöbbenve hallják, hogy az egyház Babilon, amely bűnben él, tévelyeg és elbukott, mert elvetette a mennyből küldött igazságot.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 537–540. o.)

4 Hogyan tegyük világossá már ma is – azok számára, akiket a Szentlélek érzékelhetően felkészített erre –, hogy kik alkotják Babilont a végidőben? Továbbá, hogy mit jelent Babilon „paráznaságának haragbora” (Jel 14,8)?

Jel 17,3–6 ■ „Láttam egy asszonyt ülni egy veres fenevadon. (...) Öltözött pedig az asszony bíborba és skarlátba, megékesítettett arannyal, drágakövel és gyöngyökkel, kezében egy aranypohár volt, tele utálatosságokkal és paráznaságának tisztátalanságával. Homlokára egy név volt írva: Titok, a nagy Babilon, a pa-

ráznáknak és a föld utálatosságainak anyja. Láttam, hogy az asszony részeg volt a szentek véréből és a Jézus bizonyágtevőinek véréből.”

Jak 4,4 ■ „Nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeskedés Istennel? Aki azért e világ barátja akar lenni, Isten ellenségévé lesz.”

Ezék 16,26–29 ■ „Paráználkodtál Egyiptom fiaival. (...) Asszíria fiaival is paráználkodtál, (...) és megsokasítottad paráznaságodat a kalmárok földje, Káldea felé.”

Mt 24,9 ■ „Nyomorúságra adnak majd benneteket, megölnek titeket és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevéért.”

.....

.....

.....

A fenevaden ülő parázna asszony szimbóluma jól érthető mondanivalót közvetít: a hét csapás küszöbén az egyház fogja „meglovagolni” a világi hatalmat. Az egyház, amely „felül a világi hatalom hátára” eleve csak hitehagyó lehet, mert Krisztus vallásával összeegyeztethetetlen az efféle szövetség. Jelképes paráznaság akkor áll elő az egyházat illetően, ha bálványkultuszokkal és/vagy világi hatalommal köt szövetséget. Hármasszövetséget fed a *Babilon* név: egy anya, szintén parázna leányai és a föld utálatosságai alkotják. (Vö. a Jel 16,13-ban említett három szereplővel. Ezen kívül Jel 16,19 is említi Babilon három részét.) Különösképpen az anya parázna leányaira illik, hogy valamikor arany poharak voltak Isten kezében, de a vég idejére végletesen megromlottak. Az „utálatosságok” a pogányság démonikus, ezoterikus kultuszait jelező szakkifejezés a Bibliában (lásd 5Móz 18,9–12).

Globális vallási szövetséget szimbolizál tehát a parázna asszony, amelyben egymásra talál a hitehagyó kereszténység – a pá-

pai egyház és a belőle kivált protestáns egyházak –, valamint a démoni hátterű, ezoterikus pogány kultuszok. Ez az eleve romlott szövetség szellemi vezérlete alá vonja a világi hatalmakat, és megrészegeti a Föld lakosait. Döbbenetes a kép: részeg, parázna asszony, aki uralja és megrészegeti a világot.

Itt táruel élnk, hogy hová vezet az ökümenikus mozgalom. Bizonyáságot kell tennünk arról, hogy az ökümenikus mozgalom az Isten előtt elesett egyházi szervezeteket, testületeket akarja egyesíteni. A Szentírás pedig rámutat arra, hogy Krisztus hívő tanítványai ettől a szövetségtől távol tartják magukat, „nem fertőztetik meg magukat” a Babilont alkotó „asszonyokkal” (Jel 14,4).

„Sátán hatalmába kerítette az egyházakat mint testületeket. Emberek cselekedeteivel és kijelentéseivel foglalkoznak ahelyett, hogy Isten igazságának kétélű kardjával küzdenének. (...) Isten nem gyönyörködik gyülekezeteikben. (...) Az angyal így szólt: »Bűnük és gőgjük egészen az égig ér.«” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, Babilon bűnei c. fej.)

Babilon „paráznasága haragboráról” is szól a prófécia. Az a harag, amiről itt szó van, összefügg Babilon paráznaságával, azaz a világi hatalommal kötött szövetségével. Az ellenállók, a másként gondolkodók iránti gyűlöletre, a biblikus kereszténységhez ragaszkodók üldözésére kell gondolnunk, amelyet Babilon a világi hatalom segítségével valósít meg. Gyűlölettel olt be minden népet a hamisságait leleplező, Isten Igéjéhez ragaszkodó, hívő maradékkal szemben. Jézus is szólt erről a végidőre vonatkozó nagy prófétikus beszédében: „Gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevéért.” (Mt 24,9) Babilon minden népet megvadít, megrészeget az istenfélők ellen gerjesztett haraggal. Nagy bűn ez Isten szemében!

„Az egyház [a múltban is], ha a szeretet ereje eltűnt, az állam hatalmas karját vette igénybe alapelveinek megerősítésére és hittételeinek elfogadtatására. Ebben rejlik (...) az

összes eddigi vallásüldözés eredete. Ha az egyház a világi hatalom támogatását keresi, nyilvánvaló, hogy nélküli Krisztus erejét, az isteni szeretetet.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, „Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek!” c. fej.)

5 Hogyan tekint Isten azokra az őszinte hívőkre, akik ma még Babilonban vannak?

Jn 10,14.16.27–28 ■ „Én vagyok a jó pásztor, ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim. (...) Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók, azokat is elő kell hoznom, hallgatnak majd az én szavamra, és lesz egy nyáj* és egy pásztor. (...) Az én juhaim hallják az én szavamat, ismerem őket, és követnek engem. Örök életet adok nekik, soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.”

Jel 18,4 ■ „Hallottam más szózatot a mennyből, amely ezt mondta: Fussatok ki belőle, én népem!”

Jézus a maga igazi juhainak, saját népének nevezi őket. Figyelemre méltók a következő bizonyoságtételek:

„Istennek drágakövei vannak minden egyházban, s nekünk nem az a dolgunk, hogy nagy hangon elítéljük a vallásos világot, hanem alázatosan és szeretettel hirdessük az igazságot mindenkinek, amint az Jézusban van. Hadd lássanak az emberek istenfélelmet, krisztusi jellemet! Akkor vonzódni fognak az igazsághoz.” (Ellen G. White: *The Review and Herald*, 1893. január 17.)

* Pontosított fordítás szerint.

„A római katolikusok között vannak őszinte keresztények. Ezek szolgálják Istent ebben az egyházban legjobb lelkiismeretük szerint. Nem férhettek hozzá Isten ígéjéhez, ezért nem ismerik az igazságot. (...) Isten szánakozó szeretettel figyeli őket, akik olyan vallásban nevelkedtek, amely megtévesztő és nem elégít meg. Isten világosságot fog adni nekik, amely elűzi az őket körülvevő sötétséget. Kinyilatkoztatja nekik az igazságot úgy, amint az Jézusban van, és közülük sokan Isten népéhez fognak csatalakozni. (...)

A Babilont jelképező egyházak lelki sötétsége és Istentől való elidegenedése ellenére Krisztus követőinek nagy serege még mindig soraikban található. Sokan közülük nem értik a korunknak szóló különleges igazságokat. Nem kevés azoknak a száma, akik elégedetlenek jelenlegi állapotukkal, és nagyobb világosság után vágyakoznak. Hiába keresik Krisztus képmását abban a közösségben, amelyhez tartoznak. Amint ezek a közösségek egyre jobban eltávolodnak az igazságtól, és szorosabb szövetségre lépnek a világgal, a két csoport közti különbség nő, amelynek végső következménye a szakadás. Eljön az idő, amikor azok, akik Istent mindenk felett szeretik, nem tudnak kapcsolatban maradni olyanokkal, akik »inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, akiknél megvan a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét«. Az Úr minden gyermeke, aki még Babilonban van, hallgat majd e hívásra: »Fussatok ki belőle, én népem!« (Jel 18,4).” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 502., 348–349. o.)

A szervezeteket, testületeket egyesíteni akaró ökumenével szemben Isten munkálni fog egy másik „ökumenét”, amely a késői eső kiárasztása nyomán fog létrejönni. Kihívja az ő igazi „juhait” a különböző egyházi testületekből, és egyesíti őket a maga Fősege alatt. Az fogja összetartani ezt a „nyáját”, hogy mindnyájan Órá, a jó Pásztorra hallgatnak és engedelmeskednek neki. „Követik a Bárányt, amerre megy” (Jel 14,4).

„A hit és az istenfélelem súlyos hanyatlása ellenére is vannak Krisztusnak hűséges követői az egyházakban. Mielőtt Isten utoljára látogatná meg ítéletével a Földet, az Úr népe között olyan lelki ébredés lesz, amire az apostoli idők óta nem volt példa. Isten Lelke és ereje kiárad népére. Akkor sokan elkülönülnek azoktól az egyházaktól, amelyekben a világ szeretete kiszorítja az Isten és Igéje iránti szeretetet. Sokan – lelkesek és egyháztagok – boldogan elfogadják azokat az igazságokat, amelyeket Isten ebben az időben hirdet, hogy elkészítsen egy népet az Úr második eljövételére.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Újkori ébredések c. feje.)

6 Hogyan mutat rá az Írás arra, hogy Isten sokáig fáradozott Babilon „gyógyításáért”, de eredménytelenül?

Jel 2,21 ■ „Adtam neki [Jézabelnek] időt is, hogy megtérjen párnálkodásából, de nem tért meg.”

Jel 3,1–3 ■ „A sárdisbeli gyülekezet angyalának is írd meg: (...) Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy. (...) Nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseknek. Megemlékezzél azért, hogyan vetted és hallottad, tartsd meg, és térj meg! Ha nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád.”

Jer 51,8–10 ■ „Hamar elesett Babilon és összeomlott, jajgassatok felette, kössétek be balzsammal sebét, hátha meggyógyul! Gyógyítottuk Babilont, de nem gyógyult meg. Hagyjátok el őt, és menjünk ki-ki a maga földjére, mert az égig hatott ítélete, és felemelkedett a felhőkhöz. Kihozta az Úr a mi igazságunkat, jöjjetek, beszéljük meg Sionban az Úrnak, a mi Istenünknek dolgát!”

Isten 1260 esztendő t hagyott a középkori egyháznak, és az előreformációs, majd reformációs mozgalmak közvetítették megtérésre hívó Szavát, de hiába. A középkori egyház nem bizonyult megreformálhatóknak. Különösképpen a protestáns egyházakra érvényes az ókori Babilon előképe, amely szintén „hamar elesett”. Nabukodonozor végül megtért, és népének is bizonytságot tett az élő Istenről, de utódai hamar eltávolodtak ettől az iránytól. Ez történik a végidőben is. Ezért a Babilonban élő igaz hívők kiválnak és *Sionhoz* csatlakoznak, hogy Isten igazságát követhessék, és Isten országát építhessék. (Sion a templomhegy neve volt Jeruzsálemben. Isten népének a szimbólumává is lett.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

Hogyan tegyünk bizonytságot a harmadik angyal üzenetében foglaltakról?

A harmadik angyal üzenetének van egy óvó része, amely felszólít arra, hogy mit ne tegyünk. A második része viszont a helyes magatartásra mutat rá, és ezáltal felszólít annak követésére. Sok mindent foglal magában ez az üzenet (Jel 14,9–12), amit a bizonytságtetés során el kell juttatnunk mindenkihez. Szólnunk kell arról,

1. mit jelent az *imádás*, és arról, hogy ez egyedül kit illet meg,
2. mit takarnak ezek a jelképek: a *fenevad* és a *fenevad képe*,
3. mi a *fenevad bélyege*,
4. milyen felelősséggel jár a döntés abban a kérdésben, hogy imádjuk vagy ne imádjuk a fenevadat és képét, illetve bélyegét felvegyük-e magunkra; szólnunk kell a hamarosan bekövetkező *nyomorúságos időről, a hét csapásról*,
5. hogy Isten az egyházi és világi hatalmak követelésével szemben, azzal ellentétben *Isten parancsolatai* és *Jézus hite* állhatatos megtartására szólít fel. Bizonytságot kell tennünk ezzel összefüggésben arról, mit jelent a *Jézus hite*, és miképpen lehet megtartani Isten parancsolatait e hit által.

1 Mit jelent az imádás? Kit illet és kit nem illet meg az imádás?

Jel 14,7 ■ „Imádjátok Őt, aki teremtette az eget, a földet, a tengert és a vizek forrásait!”

2Móz 20,4–6 ■ „Ne csinálj magadnak faragott képet, (...) ne imádd és ne tiszteld azokat!”

Mt 4,10 ■ „Mondta Jézus: Távozz Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj!” (Vö. 5Móz 6,13)

Jel 4,11 ■ „Méltó vagy, Uram, hogy végy dicsőséget, tisztességet és erőt, mert Te teremtettél mindent, a te akaratedért vannak és teremtettek.”

Jel 15,4 ■ „Ki ne félne téged, Uram, és ki ne dicsőítené nevedet? Mert csak egyedül vagy szent...”

.....
.....
.....
.....

Az *imádás* feltétlen bizalmat, feltétlen lelkiismereti engedelmességet jelent. Az első angyal üzenete rámutatott már arra, hogy az imádás csak egyedül a Teremtőt illeti meg, mert Ő végtelenül bölcs és erkölcsileg tökéletes. Ennélfogva soha nem él vissza az ember bizalmával. Az Ő akarata iránti engedelmesség minden esetben teremtményei javát szolgálja. Mi, emberek, mindenekelőtt Teremtőnknek tartozunk hálával, tisztelettel és engedelmisséggel. Védemeznünk kell lelkiismereti szabadságunkat, nem rendelhetjük alá magunkat olyan követelménynek, amely lelkiismereti meggyőződésünkkel ellentétes cselekedetre akar rábírn.

„A második parancsolat a bálványok tiszteletének tiltásával egyidejűleg magában foglalja az igaz Isten imadására való felhívást is. Azoknak, akik szolgálatában hűségesek, Isten irgalmasságot ígér (...) ezerízíg is.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A törvényadás c. fej.)

2 Hogyan azonosítható a fenevad és a fenevad képmása?

Jel 13,3.8 ■ „Csodálván az egész föld követte a fenevadat. (...) Imádják őt a föld összes lakosai, akiknek neve nincs beírva az élet könyvébe.”

Jel 13,11–12.14 ■ „Láttam más fenevadat feljönni a földből. (...) Az előbbi fenevad minden hatalmasságát cselekszi őelőtte, és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat. (...) Elhiteti a föld lakosait, (...) hogy csinálják meg a fenevad képmását.”*

.....

.....

A 13. fejezet első részében szereplő *fenevad* azonosítását az 5–7. vers teszi egyértelművé. Az itt olvasható jellegzetes kifejezéseket Dániel könyve 7. fejezetéből, a „kis szarvra” vonatkozó kijelentésekből idézi a prófécia. Az előreformációs mozgalmak és a 16. századi reformáció tanítói egyöntetűen a pápai hatalom szimbólumát látták e fenevadban.

A második fenevad azonosítása nem történt meg a 19. század közepéig. Nem csodálkozhatunk ezen, mert akkor érkezik el egy prófécia biztos azonosításának az ideje, amikor beteljesedik. Ennek a fenevadnak pedig a középkor végén kell kinőnie a földből a 12–13. fejezet szövegösszefüggése szerint. A rá vonatkozó prófétikus kijelentések azonosításával kapcsolatban lásd a bizonyágtételt:

„Ez a kijelentés világosan bemutat egy kormányformát, amelyben a törvényhozói hatalom a nép kezében van. De mi a fenevad képmása? (...) Ahhoz, hogy megtudjuk, (...) tanul-

* Pontosított fordítás szerint.

mányoznunk kell az első fenevadnak, azaz a pápaságnak az ismertetőjeleit. (...) Mivel az emberek lelkiismeretét irányítani akarta, a világi hatalom támogatását igényelte. (...) Amikor az Egyesült Államok legjelentősebb egyházai a közösen vallott tanítételekben egységre jutva arra befolyásolják az államot, hogy tegye kötelezővé rendelkezéseiket és tartsa fenn létesítményeiket, akkor a protestáns Amerika megformálta a római hierarchia képmását, aminek elkerülhetetlen következménye az lesz, hogy a polgári hatóság büntetést ró ki azokra, akik eltérő véleményt vallanak. (...) A fenevad képmása a hitelhagyó protestantizmusnak azt a formáját ábrázolja, amely akkor alakul ki, amikor a protestáns egyházak dogmáik megtartásához a világi hatalom segítségét igénylik.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 394–397. o.)

A pápaság lényege a világi és az egyházi hatalom összeolvadása, ami az ókori Római Birodalomtól átvett eszme és gyakorlat. A római császárok személyükben egyesítették a legfőbb világi és a legfőbb vallási hatalmat, mivel pontifex maximusok, vagyis az államvallás főpapjai is voltak. Ennek a rendszernek a képmása bizonyára egy olyan régi-új társadalmi rend lesz, amelyben egybeolvad a világi és a vallási hatalom.

3 Hogyan tudnánk csupán a Szentírás alapján levezetni, hogy a „fenevad bélyege” a vasárnapünneplés lesz?

Dn 7,25 ■ „[A kis szarv] sokat szól a Felséges ellen, (...) és véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt.”

2Thessz 2,4 ■ „[A bűn embere] ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik.”

Jel 13,17–18 ■ „A fenevad képe azt is teszi, hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak akin a fenevad bé-

lyege van, vagy neve, vagy nevének száma. Itt van a bölcsesség, akinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát, mert emberi szám, és annak száma hatszázhatvanhat.”

.....

.....

A fenevad bélyege a fenevad nevét tartalmazza, a fenevad nevét pedig egy számkód adja meg. „Emberek vagy egyéb dolgok és ügyek számmal való megjelölése az ókorban a rejtjeles érintkezések kedvelt módszere volt. A módszert gemátriának nevezték, és azon alapult, hogy a héber, a görög és a latin ábécé betűi számértékek megjelölésére is szolgáltak. (...) Ilyen módon meg lehetett adni bármely szó vagy név számértékét.”* A fenevad nevét tehát egy számkód által azonosítja a prófécia. Ez viszont nyomra vezet a bélyeget illetően is, mert a bélyeg a fenevad nevét tartalmazza... A prófécia külön felhívja a figyelmet arra, hogy itt van a kulcs a fenevad bélyege megértéséhez: „Itt van a bölcsesség, akinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát”, azaz fejtse meg a számkódot.

Andreas Helwig protestáns nyelvész 1612-ben megjelent könyvében három alapelvet állított fel kiindulópontként a megfejtéshez. 1. A fenevad nevének a fenevad nyelvén hangzó névnek kell lennie. 2. Nem lehet gúnynév, hanem olyan névnek kell lennie, amellyel a fenevad maga nevezi meg önmagát. Ugyanis azt igényli, hogy az emberek meghódoljanak előtte a nevét tartalmazó bélyeg felvételével. 3. A névben foglalt betűk számértékének egyszerű összeadással kell kiadniuk a 666-ot.

Andreas Helwig ezeket az alapelveket érvényesítve fejtette meg a fenevad számkódba rejtett nevét: *Vicarius Filii Dei*. E latin név jelentése: *Isten Fiának helytartója*. Figyelembe véve azt, hogy a régi latin írásban az *u* betűt ugyanúgy írták, mint a *v* betűt, és

* Karner Károly: *Apokalipszis*. Evangélikus Sajtosztály, Budapest, 1990, 143–144. o.

összeadva azoknak a névben szereplő betűknek a számértékét, melyeknek van számértékük, a végösszeg 666. A *Vicarius Filii Dei* megjelölés nagyon fontos középkori dokumentumban szerepel, a 8. századból való úgynevezett álconstantinusi adománylevélben (eredeti megnevezése: *Donatio Constantini*). Ezzel a dokumentummal igazolta a pápaság azt, hogy a világi hatalom is az övé az egykori Nyugatrómai Birodalom felett. (Ma inkább „*Krisztus helytartója*” formában igényli magának a pápaság ugyanezt a Krisztus helyettese pozíciót.)

A fenevad bélyegének tehát olyasvalaminek kell lennie, amely szembeütően, markánsan kifejezi a római pápaság Isten Fia helytartója igényét. Dn 7,25 szerint a pápaság leginkább abban érvényesíti a *Krisztus helyettese* pozícióra való igényét, hogy megváltoztatja Isten törvényét. A *bélyeg*, amely a neki való behódolás jele lesz, a pápaság törvényváltoztatásával függ össze. Ez pedig az Isten szájával kihirdetett és Isten ujjával írt Tízparancsolat IV. parancsolata megváltoztatásánál a leginkább feltűnő. Az egyház mai hivatalos tanításának számító úgynevezett új katekizmusban ez olvasható: „A vasárnap határozottan különbözik a szombattól. (...) Az egyház parancsa meghatározza és pontosítja az Úr törvényét.”*

4 Ma is érvényes már, hogy aki vasárnapot ünnepel, az magára vette a fenevad bélyegét?

Ap csel 17,30 ■ „A tudatlanság idejét elnézi Isten.”

Ésa 60,1–2 ■ „Kelj fel, add ki világosságod, mert eljött világításod ideje,** és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert íme sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.”

* A katolikus egyház katekizmus. Szent István Társulat, Bp., 1994, 2174., 2180. bekezdés.

** Pontosított fordítás szerint.

„A letűnt nemzedékek idején voltak olyan vasárnapünneplő keresztények, akik azt hitték, hogy a bibliai szombatot tartják meg. Ma is vannak minden egyházban igaz keresztények – beleértve a római katolikus egyházat is –, akik őszintén hiszik, hogy a vasárnap Isten szombatja. Isten elfogadja becsületességüket és szándékuk őszinteségét. De eljön az az idő, amikor a vasárnap megtartását törvény teszi kötelezővé, és a világ tisztán fogja látni, hogy melyik az igazi szombat. Ha valaki akkor szegi meg Isten törvényét, hogy olyan parancsnak engedelmeskedjék, amely csupán Róma tekintélyének a bélyegét viseli magán, ezzel a pápaságot Isten fölé helyezi. Rómának hódol, és annak a hatalomnak, amely érvényt akar szerezni a Róma által elrendelt ünnepnek. A fenevadat és annak képmását imádjá. (...) Ez azonban csak akkor lesz aktuális, amikor a kérdés világosan feltárul az emberek előtt, és választaniuk kell Isten törvénye és az emberi rendelkezések között. Aki ekkor is a törvényszegés mellett dönt, az felveszi a fenevad bélyegét.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 400–401. o.)

5 Hogyan tegyünk bizonyóságot arról a próbatételről, amely megelőzi a kegyelemidő lezárását? Milyen védelmet jelent Isten pecsétje a hét utolsó csapás idején?

Jel 3,10 ■ „Mivel megtartottad az én állhatatosságra* intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljön, hogy megpróbálja e föld lakosait.”

* Pontosított fordítás szerint.

Jel 7,2–3 ■ „Láttam más angyalt feljönni napkelet felől, akinek kezében volt az élő Isten pecsétje, és nagy szóval kiáltotta a négy angyalnak, akiknek adatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek, ezt mondva: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgálait a homlokukon!”

Mal 3,17–18 ■ „Azon a napon – azt mondja a Seregek Ura –, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nekik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt. Ekkor megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, Isten szolgálja között és aközött, aki nem szolgálja őt.”

Ésa 4,4–5 ■ „Akkor teremteni fog az Úr Sion hegyének minden helye és gyülekezetei fölé nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűznek fényességét éjjel, mert ez egész dicsőségen oltalma lesz. Sátor lesz árnyékul nappal a hőség ellen, oltalom és rejtek szélvész és eső elől.”

.....
.....
.....

Fel kell készítenünk az embereket arra a válságra és próbatételre, amelyet a fenevad bélyegének felvételére, azaz a fenevad és képmása imádására kötelezés fog kiváltani. A második angyal üzenete rámutatott, hogy Babilon elesett Isten előtt, az első angyal üzenete pedig felszólított az élő, teremtő Isten imádására. Mindenkinek döntenie kell, hogy Isten Szavát követi, vagy az emberek követelményeinek enged. Isten féken tartja a pusztító erőket, amelyek a bűn elhatalmasodása miatt rázúdulni készülnek a világra, mindaddig, míg mindenkinek esélyt biztosít a választásra. Utána azonban szabadon kell engednie ezeket egy rövid időre, hogy nyilvánvalóvá legyen: hová vezet végső kiteljesedésében a bűn tragédiája. Isten oltalmat ígér a szelek elengedése, a hét utolsó csapás idején mind-

azoknak, akik kegyelmi hívását megszívlelik. Erre utalnak a szimbolikus elpecsételésről szóló prófétikus kijelentések. Az „elpecsételéssel” kapcsolatban **lásd még Ezékiel könyve 9. fejezetét.**

6 Milyen lelki magatartást hagy jóvá Isten? Kiket őriz meg a „nyomorúság idején”, és részesít végső szabadításban Jézus dicsőséges megjelenésekor?

Jel 14,12 ■ „Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”

.....

.....

A fenevad és képe követelményeinek behódolóival szemben a prófécia bemutatja a másik tábor: azokat, akik a súlyos próbatétel idején is állhatatosan megtartják „Isten parancsolatait és Jézus hitét”.

„Az elmúlt fél évszázad sok ébredésében kisebb-nagyobb mértékben azok a hatások érvényesültek, amelyek a jövő nagyobb mozgalmában fognak megmutatkozni: érzelmi túlfűtöttség, az igaz és a hamis keveredése. Isten törvényének fontosságát sokan szem elől tévesztik. Korunk lelkészei hajlamosak az isteni jóakarattól elválasztani az isteni igazságosságot, és a jóakaratot inkább szentimentalizmussá sülyesztik, elvi rangra emelése helyett. Az új teológiai prizma szétválasztja azt, amit Isten egyesített. A törvény nélkül az embernek nincs igazi fogalma Isten tisztaságáról, szentségéről, sem pedig a maga bűnösségéről és tisztátalanságáról. Krisztus követői hasonlók lesznek Urukhoz, jellemük Isten kegyelméből szent törvényének elveihez igazodik – ez az átalakulás csak Krisztusba vetett hit által, Isten bennünk lakozó Lelkének erejével lehetséges.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Újkori ébredések c. fej.)

Sátán mindig arra törekedett és arra törekszik a végidőben is, hogy elvállassa egymástól a törvény igazságát és a Krisztusba vetett hitet. Egyeseket, akik hiszik, hogy a törvény örök érvényű, azzal téríti le az üdvösség útjáról, hogy elhitei velük: önjelentésből kell megtartani a törvényt. Ez azonban nem lehetséges, és önmagukat csapják be, ha elhiteik magukkal, hogy a törvény külsődleges megtartásával méltóvá lettek az örök életre. Másokat pedig azzal hitet el, hogy csak Krisztus helyettes áldozatában kell hinniük, cselekedniük semmit sem kell. Ez az úgynevezett „olcsó kegyelem tana”.^{*} Az üdvösségre vezető út ezekkel szemben: Isten parancsolatainak megtartása Jézus hite által.

A „Jézus hite” kifejezés ráirányítja a figyelmet arra, hogy Jézus, az Emberfia miként tartotta meg Isten minden parancsolatát földi életében hit által. Hitben kell növekednünk, úgy kell támaszkodnunk Istenre minden lépésünkben, ahogy Ő tette. Így lehetséges állhatatosan kitartani Isten parancsolatai mellett a végső próbatétel idején is. Az is benne foglaltatik a harmadik angyal üzenetében, hogy azok, akik Jézus hitét gyakorolják, „szentté” válnak. Különleges szintet érnek el az életszentségben, Krisztushoz való hasonlóságban, és bevehetetlen bástyává válnak az ellenség számára. Ennek a próféciónak a beteljesedéséről szól **Jel 19,7–8.**

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

^{*} Dietrich Bonhoeffer kifejezése: „A világban levő bűnös megigazulásából a bűn és a világ igazolása lett. (...) A drága kegyelemből a követés nélküli olcsó kegyelem lett. (...) Az olcsó kegyelem nem megnyitotta, hanem bezárta előttünk az utat Krisztushoz. Nem a követésére hívott, hanem megkeményített minket az engedetlenségben.” (*Nachfolge*. Kaiser Verlag, München, 1981, 13–27. o.)

Hogyan tegyünk bizonyosságot arról, hogy „Isten parancsolatai és Jézus hite megtartása” által lehet felkészülni a Krisztussal való találkozásra?

Jézus Krisztus visszajövetelének ígérete a legboldogabb reménység volt a hívők számára minden korban. Már Énok is erről prófétált: „Íme eljött az Úr az ő sok ezer szentjével...” (Júd 14) Ábrahámról azt olvassuk, hogy „várta az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója Isten” (Zsid 11,10). Jób pedig kijelentette: „Tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll (...) akit magam látok meg magamnak, az én szemeim látják meg, nem más.” (Jób 19,25–27) Minden őszintén Istent szerető és kereső ember adventhívó volt, várták „ama boldog reménységet, a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését” (Tít 2,13). Mára sajnos a keresztyének sokaságánál elhalványult ez az ígéret, míg sokan, akik hangoztatják, hogy várják Jézus dicsőséges megjelenését, csupán érzelmi alapon teszik ezt, nem veszik komolyan, hogy készülni kell erre a hatalmas találkozásra. Az Ige felhívja figyelmünket arra a veszélyre, ha önfeledt könnyelműséggel, csupán érzelmi alapon várjuk az Úr eljövetelét, holott az az Ő igazságszolgáltatásának nagy napja is: „Jaj azoknak, akik kívánják az Úr napját! Mire való néktek az Úr napja? Sötétség az és nem világosság. Mintha valaki oroszlán elől szaladna, és medve bukkanna rá, vagy pedig bemenne a házba és kezét a falhoz támasztaná, és kígyó marná meg.” (Ámos 5,18–19) Ezért meg kell szívlelnünk az Úr felhívását: „Készülj Istened elé, oh Izráel!” (Ámos 4,12)

1 Kiket ismer el visszajövetelekor Jézus az övéinek? Mi az örökélet elnyerésének feltétele, és miért ez az elengedhetetlen feltétel?

Eféz 5,27 ■ „Hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy, hogy azon ne legyen szeplő, sömörködés, vagy valami afféle, hanem legyen szent és feddhetetlen.”

Jel 14,5 ■ „Szájukban nem találtatott álnokság, mert Isten királyiszéke előtt feddhetetlenek.”

Jn 12,50 ■ „Tudom, hogy az ő parancsolata örök élet...”

Mt 19,17 ■ „Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat!”

Jel 21,27 ■ „Nem megy abba be semmi tisztátalan.”

.....
.....
.....

Ezzel kapcsolatban is számos Bibliától idegen elképzelés létezik. Keresztények tömegei vélekednek úgy, hogy Isten parancsolatai egyáltalán nem érvényesek az újszövetségi korban. Ebből következően nem is tekintik Isten parancsolatai megtartását az örök élet feltételének. Isten nemhogy eltörölte törvényének érvényét, hanem „az Úr igazságáért azt akarta, hogy a törvényt naggyá teszi és dicsőségessé” (Ésa 42,21). Ádám és Éva Isten törvénye iránti engedetlenség következtében került ki Édenből. Mindnyájunkat bűneink, törvényszegéseink választanak el Istentől. A visszafelé vezető út az Ő akaratával, törvényével való összhang.

„A királyiszék körül szivárvány volt. Amint a felhőben a napfény és a zápor egyesülése hozza létre az ívet, úgy az Isten trónját körülvevő szivárvány a könyörület és jogos-

ság egyetlen hatalmát jelképezi. Nem csak a jogosságot kell fenntartani, mert ez eltakarná a trón feletti szívárvány ígérését. Az ember csak a törvény büntetését látná. Jogosság nélkül viszont veszély fenyegetné Isten kormányának szilárdságát. A jogosság és a kegyelem elegyítése teszi az üdvösséget teljessé. A világ Megváltóját és Isten törvényét szemlélve e kettő elegyítése felkiáltásra készítet: »Kegyelmed tett nagygyá engem.«

Tudjuk, hogy az örömhír tökéletes és teljes rendszer, Isten törvényének megváltozhatatlanságát hirdeti. (...) Ha hibás lenne a jellemünk, nem léphetnénk be a kegyelem által az engedelmeseknek megnyitott kapukon, mivel a jogosság áll a bejáratnál, és szentséget, tisztaságot követel azoktól, akik látni akarják Istent. Ha a jogosság kiveszett volna, és a kegyelemnek lehetséges lenne, hogy a jellemre való tekintet nélkül az egész emberiség előtt kitarja a kapukat, az elhidegülés és a lázadás rosszabb állapota köszöntené be a mennyben, mint a Sátán kiűzése előtt. A menny békéje, boldogsága, összhangja fel lenne dülva. Ha valaki a mennyel cseréli fel a földet, az még nem változtatja meg a jellemét. A mennyiek boldogsága az itteni életben kialakított jellem, a Krisztushoz való hasonlóság gyümölcse. A mennyei szentek előbb a földön voltak szentek.” (Ellen G. White, 1. levél, 1890)

„Isten népének meg kell tisztítania lelkét az igazság iránti engedelmesség által. Fel kell készülnie, hogy eljövetelekor feddhetetlenül állhasson meg előtte.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, A késedelem oka c. feje.)

„Isten városába nem léphet be semmi, ami szennyezést okozhatna. Mindazoknak, akik ott szeretnének lakni, már itt tiszta szívűeknek kell lenniük.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, 24–25. o.)

2 Elérhető-e a bűn feletti győzelem, összhangra juthatunk-e Isten törvényével? Ha igen, milyen módon?

Jer 13,23 ■ „Elváltoztathatja-e bőrét a szerecsen, és a párdac az ő foltosságát? Úgy ti is cselekedhettek jót, akik megszoktátok a gonoszt.”

Mt 19,25–26 ■ „A tanítványok pedig ezeket hallván, felettébb álmétkodtak, mondván: Kicsoda üdvözülhet tehát? Jézus pedig rájuk tekintvén, mondta nekik: Embereknél ez lehetetlen, de Istennél [Istennel együtt] minden lehetséges.”

Sof 3,12 ■ „Marasztok közötted nyomorult és szegény népet, akik bíznak az Úr nevében.”

Jel 19,8 ■ „Adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba, mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei.”

.....
.....
.....

Nagyon sokan, akik elfogadják, hogy „az Ő parancsolata örök élet”, félnek és rettegnek, mert tapasztalják, hogy nem képesek e szerint élni. Újabb elhatározások, fogadkozások, de a vége újból és újból elesés. Ebből levonják azt a következtetést, hogy az embernek lehetetlen minden tekintetben Isten törvényei szerint élni. Nem is csoda, hiszen önerőből összhangra jutni Isten törvényével valóban lehetetlen. Egyetlen utat mutat számunkra az Ige, és ez az út Jézus Krisztus. Ő tud bennünket egyedül az Ő áldozata által megszabadítani bűneink rabságából. Az Ő győzelme által minden ember győzhet a bűn felett.

„Sátán a legádázabb és legravaszabb kísértéseivel támadta meg Krisztust, de minden összezsapásnál kudarcot vallott.

Azok a csaták miértünk folytak, és azok a győzelmek lehetővé teszik számunkra a győzelmet. Krisztus mindenkinek erőt ad, aki kér tőle. Sátán senkit nem győzhet le saját beleegyezése nélkül. A kísértő nem kapott hatalmat az akarat irányítására, sem pedig a bűn kikényszerítésére. Elcsüggeszthet, de nem szennyezhet be. Meggyötörhet, de nem fertőzhet meg. Az a tény, hogy Krisztus győzött, öntsön bátorságot követőibe, hogy hősiesen küzdjenek a bűn és a Sátán ellen!” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Ellenségeskedést szerzek c. fejj.)

„Krisztus nem engedi az ellenség hatalmába kerülni a bűnbánattal és hittel Őhöz áhízó folyamadókat. A Megváltó megkísértett, megpróbált gyermekei mellett áll. Vele nem létezik kudarc, veszteség, lehetetlenség vagy vereség – mindent megcselekedhetünk Őáltala, aki megerősít. Amikor jönnek a próbák és kísértések, ne várd, hogy úrrá leszel minden nehézségen, hanem tekints Jézusra, segítődre.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az utolsó út Galileából c. fejj.)

„Az embernek is rendelkezésére álló erővel Krisztus kiállta a kísértést. Megragadta Isten trónját, és nincs az a férfi vagy nő, akinek ne lenne lehetősége ugyanerre a segítség-re Istenbe vetett hit által. Az ember isteni természet részévé válhat. Nincs olyan lélek, amely ne hívhatná segítségül a mennyet a kísértések és próbák alkalmával. Krisztus eljött, hogy feltárja hatalmának forrását, hogy az ember soha ne támaszkodjék saját erőtelen, emberi képességeire. (...) Krisztus saját példájával bebizonyította, hogy az ember képes bűn nélkül megállni. Az embernek lehet hatalma a gonosz megtagadására. Ezen a hatalmon sem a föld, sem a halál, sem a pokol nem vehet diadalmat. Ez a hatalom a Krisztuséhoz hasonló győzelemre képesíti az embereket. Az isteni és az emberi természet egyesülhet bennük.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., 375–376. o.)

3 Mi az első lépés a győzelem felé?

Zsolt 139,23–24 ■ „Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! Lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? Vezérelj engem az örökkévalóság útján!”

Péld 17,3 ■ „A szívek vizsgálója pedig az Úr.

Jóel 2,11 ■ „Bizony nagy az Úrnak napja, és igen rettenetes! Ki állhatja ki azt?”

.....

.....

.....

A bűn feletti győzelem nem a magunk érdeme, de nekünk is megvan ebben a részünk, amelyet az Úr nem tud helyettünk elvégezni. Ez az önvizsgálat. Nagyon sokszor hallhatjuk ezt a kérdést emberek részéről: „Mi bűnöm van nekem, nem lopok, nem ölök, nem csalom meg a házastársamat?” Addig, amíg valaki bele nem néz Isten Igéjének tükrébe, így láthatja magát. Az ember hajlamos arra, hogy magát a másik emberhez viszonyítsa, de Isten Igéje leleplezi az embert önmaga előtt azáltal, hogy tökéletes mintát, Jézus életét mutatja be. Rámutat a bűneinkre, hibáinkra, amelyeket esetleg el sem fogadnánk mástól.

Nagyon fontos, hogy ebben kérjük Isten Szentlelkének munkáját: hasson szemgyógyító írként, mert enélkül önvizsgálatunk hamis vágányra visz minket. Könnyen megeshet, hogy csak a külső cselekedeteinket vesszük számba, és ennek alapján egész jónak tarjuk magunkat, de nem gondolunk arra, hogy azok vagyunk valójában, akik belülről vagyunk. „Amiképpen gondolkodik az ember a szívében, olyan ő.” (Péld 23,7) Ez még inkább elbizakodáshoz vezet. Másrészt abba a hibába eshetünk, hogy miután meglát-

jük magunkat úgy, amilyenek vagyunk, összeomlunk, helyzetünket teljesen reménytelennek tartjuk. Egyedül Isten tud Lelke által elvezetni bennünket arra, hogy összetörjünk hibáinkat, bűneinket látva, ugyanakkor meglássuk a reménységet is a Jézus Krisztus általi szabadulásban. De bűneink felismerése nélkül reményünk sem lehet a szabadulásra.

4 Milyen példát látunk Jézus imaéletéből, amely az egyedüli segítséget jelenti a győzelemhez?

Zsid 5,7 ■ „Ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért.”

Lk 6,12 ■ „Történt azokban a napokban, kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte el.”

Lk 9,18 ■ „Történt, mikor ő magában imádkozott...”

.....

.....

.....

Jézus bűn feletti győzelmének titka az Atyával való állandó összeköttetésben volt. Tudta, hogy egyedül az Atya adhat erőt neki a Sátánnal való ádáz küzdelemhez, ezért imádkozott „erős kiáltás és könnyhullatás között”, nemcsak a Getsemáne-kertben, hanem „az ő testének napjaiban”.

„Szakadatlan munkálkodása, s a rabbik ellenségeskedésével és hamis tanításaival szembeni küzdelme annyira kimerítette, hogy anyja és testvérei, sőt még a tanítványok is féltették életét. Ám amikor a fárasztó napot lezáró imádkozás

órái után visszatért, látták, milyen nyugodt és üde az arca, mintha egész lényét élet és erő járta volna át. Reggelenként, az Istennel egyedül töltött órák után, a menny világosságát hozta az embereknek. (...)

Jézus, amikor valamilyen nagy próba vagy fontos feladat előtt állt, elvonult a hegyek magányába, és az éjszakát az Atyához való imádkozással töltötte. Egy éjszakai imádkozás előzte meg az apostolok elhívását, a hegyi beszédet, a megdicsőülést, valamint a kihallgatások alatti és a kereszten elszenvedett lelki gyötrelmet. (...)

Nehéz napokon át keményen dolgozott, és hosszú éjszakákon át leborulva kegyelemért és kitartásért imádkozott, hogy még nagyobb munkát tudjon végezni. Könnyek között, hangosan kiáltva kérte, hogy Isten erősítse meg emberi természetét a ravasz ellenség álnok munkájának kivédéséhez, s hogy be tudja tölteni küldetését: az emberiség erkölcsi felemelését. Munkásainak ezt mondja: »Példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek.« (Jn 13,15)” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 32., 367., 361. o.)

„Lehetetlen, hogy bárki közülünk a saját erőfeszítései által végrehajtsa önmagában ezt a változást. A Szentlélek, a Vigasztaló – akiről Jézus mondta, hogy elküldi Őt a világba –, Ő az, aki Krisztus képmására formálja át jellemünket, és amikor ez a munka befejeződik, akkor tükörként verjük vissza az Úr dicsőségének sugarait. Így hát annak jelleme, aki így szemléli Krisztust, annyira hasonlóná válik az Övéhez, hogy ha valaki ránéz, Krisztus jellemét látja ragyogni rajta, mint egy tükörképben. Útjaink és akaratunk úgy változnak át napról napra Krisztus útjaivá és akaratává, szépséges jellemévé, hogy észre sem vesszük. Így nővünk fel Krisztushoz és tükrözzük vissza önkéntelenül az Ő képmását.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1891. április 28.)

5 Mit jelent Jézus hitének követése, hogyan segít bennünket a győzelemhez?

Jel 14,12 ■ „Itt van a szentek állhatatossága, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”

Jn 6,38 ■ „Mert azért szálltam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.”

Mt 26,39 ■ „Egy kissé előre menve arcra borult, könyörögvén és mondván: Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár. Mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.”

Jn 5,19 ■ „Felelt Jézus, és mondta nekik: Bizony, bizony mondom nektek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket Ő cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi.”

Jn 7,16 ■ „Felelt nekik Jézus és mondta: Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem.”

.....

.....

.....

Csak akkor tudunk felkészülni Jézus fogadására, ha az Ő hitével rendelkezünk. Ez nem pusztán annyit jelent, hogy hiszünk Jézusban, hanem azzal a hittel rendelkezünk, amellyel Ő rendelkezett. Jézus feltétlen bizalommal helyezte mindent az Atya kezébe, a legváltóságosabb helyzetekben is rá tudta bízni magát. Ennek következtében volt benne teljes béke és nyugalom a legnagyobb szenvedésekben és a legmegpróbáltatóbb körülmények között is.

„Ahogyan Isten Fia hit által az Atyában élt, úgy kell nekünk is hit által Krisztusban élnünk. Jézus olyan tökéletesen

alárendelte magát Isten akaratának, hogy egyedül az Atya volt látható életében. Bár mindenben megkísértetett hozzánk hasonlóan, mégis úgy állt a világ előtt, mint akin nem ejtett foltot az Őt körülvevő bűn. Úgy kell nekünk is győznünk, ahogyan Krisztus győzött.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A galileai válság c. fej.)

„Minden vágyát teljesen alárendelte küldetésének. Azzal tette dicsővé életét, hogy mindenben Atyja akarata volt számára az első. Anyja – amikor a gyermek Jézust a rabbik iskolájában találta – így szólt: »Fiam, miért cselekedted ezt velünk?« Jézus így válaszolt – és válaszában életművének alapeszméje tükröződik: »Mi dolog, hogy engem kerestek? Avagy nem tudjátok-e, hogy nekem azokban kell foglalatosnak lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai?« (...)

Krisztus nem készített terveket földi életében a maga számára. Elfogadta Isten terveit, és az Atya napról napra tárta fel e terveket. Így kellene nekünk is magunkat Istenre bízni, hogy életünk az Ő akaratának egyszerű megvalósulása legyen. Ha utunkat Őreá bízunk, Ő igazgatja lépteinket.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Példaképünk c. fej.)

6 Mi ad erőt a sok megpróbáltatás, a földi élet terhei, nehézségei között?

Jel 22,20 ■ „Ezt mondja, aki ezekről bizonysgot tesz: Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram Jézus!”

2Kor 4,16–18 ■ „Azért nem csüggedünk, sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk, mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra. Mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.”

1Kor 2,9 ■ „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknak.”

Mt 26,29 ■ „Mondom pedig néktek, hogy mostantól fogva nem iszom a szőlőtökének ebből a terméséből mind ama napig, amikor újjonnan iszom azt veletek az én Atyám országában.”

.....

.....

.....

Jézus itt a Földön állandóan a menny légkörében élt, hallgatói gondolatait is igyekezett a mennyei dolgokra irányítani. Tudta, ha levesszük tekintetünket a mennyről és csak a földi dolgokra irányítjuk figyelmünket, akkor lehetetlen számunkra a győzelem. Azt akarta, hogy a boldog remény, az Ő visszajövetelének, a vele való találkozásnak a boldog reménysége éljen követői szívében – ez segít felülemelkedni az élet csalódásain, fájdalmain.

„A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljöveteleiben reménykedtek. »Ismét eljövök« – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák-hegyén, és ez az ígélet fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött szívükbe, amit a fájdalom nem tudott elfojtani, sem a megpróbáltatás megfakítani. Szenvedés és üldözés közepette »a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése« volt a »boldog reménység«.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, A hajnal hírnökei c. fejt.)

„Jézus azért tette láthatóvá a mennyet, és azért mutatja be számunkra annak dicsőségét, hogy az örökkévalóságot ne hagyjuk ki a számításaink közül. Ha szem előtt tartjuk az örökkévalóságot, szokásunkká válik, hogy Isten jelenlé-

tének tudatát ápoljuk. Megvéd az ellenség bejövételétől, erőt és biztonságot nyújt, s megszabadítja a lelket a félelemtől. A menny légkörét belélegezve nem fogjuk a világ maláriáját beszívni.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, 192. o.)

„Jézus visszajövetelének eseménye töltse be gondolatainkat, ez szorítson ki minden mást. (...) Amint beszélgetésünk a mennyről és mennyei dolgokról szól, Isten angyalai körülöttünk vannak, és Isten szeretete költözik a szívünkbe. Egy percre se feledjük, hogy az eljövendő halhatatlan életért élünk. (...) Amikor ezekről és Jézus szeretetéről elmélkedünk, szeretni fogjuk egymást, akaratlanul is.

Testvérek, készülődjünk az költözésre! Gondolkozzunk folyvást a jobb, mennyei hazáról. Már itt a Földön tanuljuk meg az éneket: a legszebb ének, amelyet megtanulhatunk, az egymáshoz való szeretettel szólás, hiszen a menny lakóinak célja egymás örömére élni. Hozd be e földi életbe a mennyet, amennyit csak lehetséges belőle. Élő Jézusunk van, hadd diadalmaskodjunk az élő Megváltó által, aki örök üdvösséggel ajándékoz meg minket!” (Ellen G. White: *Igebirdetések és beszédek*, I. köt., 26–31. o.)

*Az e heti adomány az Útjelző Alapítvány által fenntartott
internetes televízió működését támogatja.*

IGÉK MINDEN NAPRA

Április

1. szerda	1Kor 1,10	
2. csütörtök	Zsid 9,14	
3. péntek	Jak 3,13	Napnyugta: 19.16
4. szombat	Jak 1,19	
5. vasárnap	Ésa 50,4	
6. hétfő	2Kor 2,15–16	
7. kedd	Rm 13,11	
8. szerda	Zsolt 90,17	
9. csütörtök	2Kor 9,10–11	
10. péntek	1Thessz 4,1	Napnyugta: 19.26
11. szombat	Zsolt 112,4–5	
12. vasárnap	Lk 16,10	
13. hétfő	Zsolt 143,10	
14. kedd	Rm 5,5	
15. szerda	Kol 3,17	
16. csütörtök	Fil 2,3–4	
17. péntek	Mal 4,2	Napnyugta: 19.35
18. szombat	2Kor 8,9	
19. vasárnap	1Jn 4,10	
20. hétfő	1Pét 2,21–22	
21. kedd	Zsolt 28,7	
22. szerda	Ésa 42,1–2	
23. csütörtök	Jn 15,4	
24. péntek	Zsolt 40,9	Napnyugta: 19.45
25. szombat	1Pét 5,8–9	
26. vasárnap	Mt 9,37–38	
27. hétfő	Ezék 36,26–27	
28. kedd	Jn 3, 14–15	
29. szerda	Gal 5,25–26	
30. csütörtök	Jn 4,14	

IGÉK MINDEN NAPRA

Május

1. péntek	Jel 5,11–12	Napnyugta: 19.55
2. szombat	Eféz 2,8–9	
3. vasárnap	Zsid 11,8–10	
4. hétfő	Dn 12,10	
5. kedd	2Kor 5,19	
6. szerda	Rm 8,32	
7. csütörtök	Mt 10,37–38	
8. péntek	Ésa 53,5–6	Napnyugta: 20.05
9. szombat	1Pt 2,19	
10. vasárnap	Zsolt 34,8–9	
11. hétfő	Ap csel 4,33	
12. kedd	Zsolt 45,3; 8	
13. szerda	Zsolt 16,11	
14. csütörtök	Jn 17,18	
15. péntek	Rm 2,4	Napnyugta: 20.14
16. szombat	Hós 14,5–6	
17. vasárnap	Zsid 4,13	
18. hétfő	Péld 22,19	
19. kedd	2Kor 12,9	
20. szerda	Péld 2,6–7	
21. csütörtök	Zsolt 16,8–9	
22. péntek	Eféz 5,8–9	Napnyugta: 20.23
23. szombat	Zsid 3,14–15	
24. vasárnap	Rm 6,12–13	
25. hétfő	Zsolt 118,1; 5	
26. kedd	Péld 3,3–4	
27. szerda	Kol 4,5–6	
28. csütörtök	Zsolt 56,4–5	
29. péntek	Zsolt 27,8	Napnyugta: 20.30
30. szombat	Mt 14,16–18	
31. vasárnap	Lk 6,38	

IGÉK MINDEN NAPRA

Június

1. hétfő	Zsolt 119,71	
2. kedd	Zsolt 126,5–6	
3. szerda	Fil 4,5–7	
4. csütörtök	Péld 29,25	
5. péntek	1Thessz 3,12	Napnyugta: 20.37
6. szombat	Mt 5,17	
7. vasárnap	1Pt 2,9	
8. hétfő	Ap csel 10,38	
9. kedd	2Kor 5,14–15	
10. szerda	Zsolt 19,13–14	
11. csütörtök	1Jn 5,3	
12. péntek	Jer 17,14	Napnyugta: 20.42
13. szombat	Ésa 50,10	
14. vasárnap	Ésa 55,6–7	
15. hétfő	Zak 8,16–17	
16. kedd	Sof 3,13	
17. szerda	Péld 11,24	
18. csütörtök	Ésa 26,3–4	
19. péntek	Gal 6,9	Napnyugta: 20.45
20. szombat	Zsolt 104,24	
21. vasárnap	1Jn 3,1	
22. hétfő	Eféz 4,32	
23. kedd	Jak 1,12	
24. szerda	Rm 14,10	
25. csütörtök	Péld 17,9	
26. péntek	Zsolt 25,4–5	Napnyugta: 20.46
27. szombat	Eféz 6,13	
28. vasárnap	Jak 1,25	
29. hétfő	Hós 6,6	
30. kedd	Jn 14,1	